

Giới thiệu Người Đàn Ông Hoàng Kim

Truyện Người Đàn Ông Hoàng Kim của tác giả Trầm Lộ thuộc thể loại ngôn tình hiện đại cùng với những tình tiết hài hước hứa hẹn sẽ không làm bạn đọc thất vọng. Đòi này cô ghét nhất chính là loại đàn ông như anh ta. Là loại đối phụ nữ như thay quần áo tùy tiện thì không nói đi, lại còn là tên đàn ông nghiêm khắc theo chủ nghĩa heo đất. Ý là, anh ta nói hướng đông, thì không có người có thể đi hướng tây.

Chỉ vào mấy điểm này, cô lập tức để cho anh ta ném thử gian khổ, để cho anh ta hiểu rõ không phải người phụ nữ nào cũng ngốc nghếch.

Cho dù anh ta có là Giáo Hoàng hồ mưa gọi gió trong giới âm nhạc. Vậy thì sao nào, chuyên gia đàn violon như cô đây cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt đâu!

Vì thế, diễn tập khi đó cô đã nghiêng rằng giả vờ nhu thuận nghe anh ta chỉ huy. Đến lúc chính thức lên biểu diễn, cô cố tình không kéo đàn violon theo sự chỉ huy của anh ta. Quả nhiên, cô không trình diễn theo nhạc lý của bài, vẫn giành được tán thưởng của thính giả dưới sân khấu!

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Giới Thiệu

Hừ!

Đòi này cô ghét nhất chính là loại đàn ông như anh ta. Là loại đối phụ nữ như thay quần áo tùy tiện thì không nói đi, lại còn là tên đàn ông nghiêm khắc theo chủ nghĩa heo đất. Ý là, anh ta nói hướng đông, thì không có người có thể đi hướng tây.

Chỉ vào mấy điểm này, cô lập tức để cho anh ta ném thử gian khổ, để cho anh ta hiểu rõ không phải người phụ nữ nào cũng ngốc nghếch.

Cho dù anh ta có là Giáo Hoàng hồ mưa gọi gió trong giới âm nhạc. Vậy thì sao nào, chuyên gia đàn violon như cô đây cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt đâu!

Vì thế, diễn tập khi đó cô đã nghiêng rằng giả vờ nhu thuận nghe anh ta chỉ huy. Đến lúc chính thức lên biểu diễn, cô cố tình không kéo đàn violon theo sự chỉ huy của anh ta. Quả nhiên, cô không trình diễn theo nhạc lý của bài, vẫn giành được tán thưởng của thính giả dưới sân khấu!

Trận này cô thắng anh ta thắng vô cùng đẹp. Thậm chí anh ta còn hạ mình xin lỗi muốn mời cô dùng bữa. Không ngờ, bữa ăn này lại làm cho cô lỗ vốn cả đời a ~ . . . .

Lời tiết lộ qua văn đáp của Lộ

Đạo diễn bày ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, “Kịch bản lần này cô viết ngược lại có phần giống tiểu thuyết thương mại rồi.”

Giọng điệu Trầm Lộ có vẻ không hiểu hỏi: “Đạo diễn ý ông nói là rốt cuộc lần này tôi viết khá mị tục (*) sao?”

(*) Mị tục: Xinh đẹp một cách tầm thường, dung tục. Theo cách hiểu cá nhân mình ý ở đây là tiểu thuyết hay nhưng hay kiểu bình thường, nhiều người có thể viết được như vậy.

Đạo diễn cười nhạt, “Mị tục có gì không tốt nào? Nếu như viết tiểu thuyết theo kiểu vụ lý khán hoa (thường thức hoa trong sương mù), bí hiểm sâu xa khó hiểu, có chắc là độc giả sẽ thích không?”

Trầm Lộ gật đầu liên tục, “Dạ dạ dạ, giống như đạo diễn vĩ đại nhất cũng có thể chỉ đạo ra một bộ phim tệ hại, biên kịch giỏi nhất cũng có thể viết ra một kịch bản tồi tệ.”

Khóe miệng Đạo diễn hơi giật giật, “Xem ra cái đầu của cô lại muốn nhận gạch đá rồi hả?!”

Trầm lộ chạy trốn chết . . . .

Thật ra thì đúng như vậy quyển sách《Người đàn ông hoàng kim》này rất mị tục, bởi vì lúc tôi mới bắt đầu xem tiểu thuyết tình yêu thì lúc đó có loại giống như vậy, hơn mười năm nay thêm thịnh hành chứ không suy yếu.

Cô gái thiên tài và chàng trai thiên tài, sinh ra một đứa nhỏ thiên tài, sao cứ giống như tình tiết trong kịch bản đã từng xem qua . . . . Ấy da, tại sao khán giả muốn tắt ti vi? Chẳng lẽ mọi người không thích câu chuyện như vậy? Nhưng hàng năm tỉ lệ người xem phim bộ cao nhất trên ti vi không phải đều là tiết mục nàng dâu nhỏ bị ức hiếp, hay thiếu nữ kiên cường sao?

Ài . . . . . Bây giờ khẩu vị của độc giả thật là khó hầu hạ mà, cái gọi là làm dâu trăm họ, người này thích xem bi kịch, người kia thích xem hài kịch, người

này thích xem mở đầu là bi kịch kết thúc là hài kịch, người kia thích xem mở đầu hài kịch kết thúc bi kịch. . . . .

Thật ra thì biên kịch và các bạn không khác nhau lắm đâu..., nhóm biên kịch cũng muốn viết toàn bộ các kiểu tình tiết vào một lần, lúc tất cả biên kịch ngồi chung một chỗ bàn luận đưa ý kiến, khó tránh khỏi sẽ nói đến: tôi đã viết một kịch bản dạng gì gì đó.

Khi đó TrạM Lộ nhất định sẽ rất há hê mà nói: “Mấy câu chuyện cũ của mọi người tôi đã viết qua rồi!”

Thỉnh thoảng đạo diễn đi ngang qua, sau khi nghe TrạM Lộ nói, “Không có chí tiến thủ, ăn cơm nguội còn thừa của người khác cũng không phải là dễ dàng như vậy, cho dù là cơm chiên trứng, mỗi người chiên xong mùi vị đều không giống nhau.”

TrạM Lộ vội vàng phụ họa, “Đúng vậy đúng vậy, lời của đạo diễn đại nhân ngài cực kỳ sáng suốt nhìn xa trông rộng, nói đến cơm chiên trứng thì tôi đây tuyệt đối là vị cay kích thích, có phong cách riêng. Nói thí dụ đi, mâm cơm này nguyên liệu chủ yếu là đại soái ca Mộc Thần, vừa tài hoa tràn trề lại vô cùng tàn khốc, còn là một nhạc trưởng nữa nha, tưởng tượng một chút, dáng vẻ của anh ấy lúc đang trên sân khấu, có phải là làm cho người ta chảy nước miếng hay không?”

Đạo diễn không đồng ý bừa bừa nói: “Là tự cô chảy nước miếng chứ?”

TrạM Lộ ngượng ngùng gãi gãi đầu, “Hắc hắc, mọi người đều có lòng yêu thích cái đẹp, chảy nước miếng vì soái ca cũng không xấu hổ, đúng không? Huống chi, Mộc Thần này là kiểu đàn ông tôi vẫn luôn vô cùng yêu thích, nếu có thể ôm về nhà nuôi. . . .”

Đạo diễn lại cười nhạt, “Cô có thể nói chuyện với anh ta một chút, xem anh ta có chịu hay không?”

TrạM Lộ đánh bạo đề nghị: “Cái này, cái này, nếu như đạo diễn chịu để cho tôi đóng vai nhân vật nữ chính, tôi nghĩ có lẽ vẫn sẽ có hy vọng.”

Đạo diễn giương to mắt cả kinh nói: “Ban ngày ban mặt, cô cứ nhiên tron tròn mắt nằm mộng? Thật là kỳ quái!”

“. . . . .” TrạM Lộ nghẹn lời.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.1

Hương thơm lượn lờ trước cánh mũi, anh lập tức nhìn thấy một khuôn mặt ngây thơ xinh đẹp đang ngủ bên cạnh mình. Trời đã sáng, con buồn ngủ qua đi, anh giật giật cánh tay, lại phát hiện cánh tay của mình bị người bên cạnh lấy gối đầu.

Khó trách suốt cả đêm qua anh đều mơ thấy mình liên tục chỉ huy dàn nhạc, điều khiển đến cánh tay đau nhức cũng không ngừng nghỉ. Anh muốn rút cánh tay về, mới khe khẽ động một tí, người bên cạnh lập tức bắt mẫn lắm bầm một tiếng, sau đó cánh tay của anh lại trở thành gối ôm cho đối phương, bị ôm chặt lấy.

Anh bất đắc dĩ đành thở dài, giường mất nhìn đồng hồ trên tường. Nhìn dáng vẻ của cô ít nhất vẫn còn ngủ thêm một tiếng nữa, còn anh xác định là lại bị trễ rồi.

Kể từ sau khi ngủ cùng một giường với cô, hình tượng luôn luôn tuân thủ nghiêm ngặt thời gian của anh đã bị cô phá hủy gần như sạch sẽ. Có một lần anh đưa ra kháng nghị, muốn chia giường ra để ngủ, cô lại quăng ra một đôi mắt quyến rũ, nũng nịu hỏi: “Anh chịu được sao?”

Đúng vậy, anh không chịu được. Buổi tối đã mệt đến mức hơi sức rã rồi, sau khi làm xong “công việc” anh còn phải trèo lên cái giường lạnh lẽo tự mình sưởi ấm, nghĩ tới trong lòng cũng nguội lạnh, cho nên cuối cùng cũng đành phải buông tha.

Hỏi đến nguyên nhân cô mê ngủ, cô hết sức vô tội than thở, “Đây là truyền thống của gia đình bọn em, mẹ em và em gái em đều rất mê ngủ.”

Nghe qua rồi, nếu là truyền thống gia đình, anh còn có thể nói gì đây? Cũng là do anh không có tiền đồ, trước đây đã từng ngủ qua nhiều cái giường như vậy, sao cuối cùng lại thua trên tay cô? Chẳng lẽ anh già rồi, “Sức chiến đấu” không được nữa? Hay là anh bắt đầu thay đổi “Nhớ thuở xưa”, chỉ biết yêu độc nhất một chiếc giường?

Kim đồng hồ chỉ đúng chín giờ, cuối cùng cô cũng thức dậy, cặp mắt ngái ngủ xinh đẹp bởi vì không có mang kính sát tròng nên có vẻ quyến rũ mê hoặc.

“Chào buổi sáng, Darling!” Cô dính sát vào, tìm được mặt của anh một cách chính xác, cho anh một nụ hôn nóng bỏng. Cô rất thích sự ngăn nắp sạch sẽ, trước khi ngủ nhất định phải tẩy trang sạch sẽ, tuyệt đối không giống những cô gái khác để lại mùi nước hoa hay vết son môi trên mặt anh. Cũng không phải là sợ anh có vợ mà tìm tới tính sổ, hai người bọn họ đều là quý tộc độc thân, cho nên đã sớm giao hẹn trước với nhau, tuyệt đối không lấy bất kỳ cái gì để kiềm chế uy hiếp đối phương, cho dù bọn họ đã có một. . . .

“Tuần sau là sinh nhật của Phạm Nhất hả?” Anh đang cạo râu trong phòng tắm, tiếng dao cạo râu chạy bằng điện làm cho lời nói của anh không rõ ràng

lắm

“Hình như là vậy!” Cô đang dọn dẹp đồ đạc trong phòng, “Có điều là tuần sau có buổi biểu diễn âm nhạc ở Tokyo, có thể không đi được.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Anh dừng động tác trên tay lại, nghiêng người dựa vào trên cửa nhìn cô, “Chẳng lẽ để cho Phẩm Nhất trải qua sinh nhật không có ba cũng không có mẹ bên cạnh sao?”

“Dùng internet chat webcam cũng ổn lắm, em đã căn dặn bà vú của Phẩm Nhất trang bị webcam cho máy vi tính của thằng bé rồi.”

“Thật là một bà mẹ giỏi giang tháo vát.” Anh lại xoay người sang chỗ khác khởi động dao cạo râu, nghe không ra giọng điệu vừa rồi của anh là giễu cợt nhiều hơn hay là khen ngợi nhiều hơn.

Có điều là cô nghe ra được, ném quần áo trong tay xuống, cô đi tới cửa, “Vậy anh nói xem phải làm gì đây? Năm ngoái là em bay về cùng thằng bé đón sinh nhật rồi, nhưng nó lại nhấn mạnh rằng không có ba thì sinh nhật không trọn vẹn, nhưng lúc đó anh đang ở thành phố New york chỉ huy opera. Xin hỏi, bản thân là một người ba, anh đã từng cố gắng làm tròn nghĩa vụ chưa?”

“Được lắm, anh không muốn thảo luận những thứ này với em, em muốn thế nào thì cứ thế đó đi.” Vừa nói đến con cái anh liền lộ vẻ vô cùng mệt mỏi.

Đúng lúc điện thoại vang lên, “Mục, anh khởi hành chưa? Bên này rất gấp đó! Tất cả mọi người đang đợi anh.” Là Vincent Tổng giám đốc âm nhạc thành phố New york gọi đến.

Anh ư ử nói vào điện thoại: “Tôi đang khởi hành đây, nhưng gặp phải kẹt xe, chờ thêm chút nữa đi!” Cúp điện thoại, anh cầm áo khoác lên, vội vàng nói với cô, “Buổi tối Đài truyền hình có bài phỏng vấn, chúng ta cùng đi.”

“Biết rồi.” Cô đưa mắt nhìn anh đi ra cửa, trong mắt xẹt qua một tia chán nản. Lại cầm điện thoại lên, gọi đến phía bên kia đại dương.

“Phẩm Nhất, có nhớ mẹ không?”

“Ừm.” Giọng nói bình tĩnh không giống đứa trẻ cùng trang lứa ngây thơ và nhiệt tình.

“Tuần sau là sinh nhật của con, ba và mẹ đều nhớ cả, mẹ sẽ cố gắng hết sức để trở về, nếu như không thể về, chúng ta sẽ gặp nhau trên mạng nha. Phẩm Nhất, chăm sóc bản thân mình thật tốt nha.”

“Được.” Trả lời ngắn gọn nghe ra được sự thờ ơ xa cách với mẹ, không muốn trao đổi nhiều.

Vào lúc này điện thoại của cô lại vang lên, “Tần! Nhanh lên đi, sư phụ Lý ở phòng thu âm đang nổi giận, nói là nếu như cậu không tới, ông ấy sẽ để ca khúc này lại cho người khác đó.”

“Bảo ông đi chết đi!” Cô vội vàng nói tạm biệt với con trai, “Phẩm Nhất, lần sau mẹ lại gọi cho con nha!”

Cầm chìa khóa xe bị quăng trên bàn, cô nhanh chóng lao ra khỏi nhà.

Cô, Tần Tường, thoát nhìn trông giống cô gái hai mươi tuổi hơn, nhưng hỏi tuổi thật của cô, cô sẽ mỉm cười nói với bạn rằng: đây là bí mật của phụ nữ nha.

Cô hiện là nữ nghệ sĩ violon nổi bật trên thế giới, mười tám tuổi đã bắt đầu biểu diễn khắp nơi trên thế giới. Tiếng đàn của cô được chuyên gia nhận xét là -- “Giống như ma quỷ và thiên sứ đang thờ bên tai bạn.”, có thể làm người ta hồn xiêu phách lạc, mà vẻ đẹp của cô thì được thêu dệt bằng những câu chuyện đầy màu sắc.

Ngồi trước máy quay, khi người chủ trì không sợ làm phiền người khác đặt câu hỏi về cuộc sống riêng tư của cô thì cô vẫn vuốt trang bìa của tạp chí Time danh tiếng và mỉm cười trả lời, “Tôi vẫn còn trẻ, hi vọng lấy sự nghiệp làm trọng, tình yêu đối với tôi mà nói quá xa vời.”

“Không có ai theo đuổi cô sao? Mục Thần chưa từng là bạn trai của cô sao? Hai người biết nhau nhiều năm như vậy, lại hợp tác ăn ý như vậy, chẳng lẽ chưa từng nghĩ sẽ kết hợp lại?” Người chủ trì liếc mắt ám chỉ bóng gió người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô.

Tần Tường cười tí mắt nói: “Không thể nào đâu! Hiện tại chúng tôi là bạn rất thân, bạn gái của anh ấy gần như tôi đã biết hết rồi, muốn tôi nhảy vào danh sách đào hoa của anh ấy à, tôi thấy hay là thôi đi!”

“Tần Tường là một người phụ nữ rất cao hơn đầu, sẽ không dễ dàng bị đàn ông thuần phục.” Mục Thần miễn cưỡng mở miệng.

“Là bởi vì độ khó cao cho nên anh mới bỏ qua sao?” Người chủ trì bám riết không buông cố truy đuổi vấn đề này.

Mục Thần cười một tiếng, “Tôi chưa bao giờ phải hao tổn tinh thần vì phụ nữ.”

Tần Tường ở bên cạnh gật đầu phụ họa, “Đúng vậy nha Đúng vậy nha, cho tới bây giờ cũng chỉ có phụ nữ tan nát cõi lòng vì anh ấy thôi, tôi chỉ là người quan sát nhưng cũng không nhìn nổi nữa.”

Đề tài bị hai người một hát một hò dẫn dắt đến lĩnh vực âm nhạc, người chủ trì thông minh lanh lợi thế nào cũng không tìm được bất kỳ sơ hở nào.

Từ Đài truyền hình bước ra ngoài, Mục Thần vừa đi đến bên cạnh xe, quay đầu lại hỏi cô, “Có muốn anh tiễn em một đoạn không?”

“Không cần, cảm ơn, em còn có chuyện.”

“Được thôi.” Anh ngồi lên xe, không trao đổi thêm với cô. Nhìn qua, bọn họ thật sự chỉ là bạn bè rất bình thường, đội chó săn chờ đợi ở cửa ra vào rất lâu cũng không thể chụp được tấm ảnh nào có giá trị.

Gọi một chiếc taxi, cô nói địa chỉ căn hộ của mình, lướt mắt sang nãy chiếc mô tô của đám săn ảnh, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt.

Tiếp xúc với đội chó săn nhiều năm, cô đã sớm sắp xếp lại một số kinh nghiệm cho mình, nếu không thì sao cô và Mục Thần sống chung nhiều năm như vậy mà bên ngoài cũng không tóm được một manh mối nhỏ nào?

Tần Tường dựa lưng vào ghế xe, gọi điện thoại về nhà, ngoài dự đoán của cô, nhận điện thoại lại là cô em gái Tần Linh.

“Cuối cùng người mất tích cũng hiện thân rồi nha!” Giọng điệu thờ ơ, mang theo mùi vị giễu cợt. Kỳ quái, sao hôm nay tất cả đều là kiểu lạnh lùng này chứ?

“Chị nào có mất tích, điện thoại di động vẫn mở à nha!” Tần Tường thấy mình bị oan ức.

“Nhưng mà mười ngày chị không gọi điện thoại về nhà, mẹ còn tưởng rằng chị bị Tổng giám đốc âm nhạc gì đó bắt cóc rồi.”

“Vincent? Chị với anh ta không có chút quan hệ nào, sao mẹ cứ luôn suy đoán lung tung.”

“Muốn mẹ không suy đoán lung tung cũng được, chỉ cần chị nói ra cha ruột của Phẩm Nhất là ai thì tốt rồi.”

Tần Tường lớn tiếng thở dài, hôm nay ngoại trừ việc nhiều lần nghe được giọng điệu lạnh lùng đó, còn lại là gặp phải những người hỏi vấn đề nhảm chán này, cô không nhịn được nổi lên ý xấu, “Lại nói, đầu gì chị cũng là người đã có con cái, vậy chuyện chung thân đại sự của em khi nào thì giải quyết đây?”

“Em gọi điện cho chị sau nhé!” Tần Linh lưỡng lự hai giây rồi tắt điện thoại của cô.

Tần Tường cầm điện thoại cười khổ, lời muốn nói lại không nói kịp, xem ra bây giờ hình như cũng không cần nói.

Điện thoại lại vang lên, không ngờ lại là số của Mục Thần.

“Có chuyện gì sao?” Cô thấy hơi kỳ lạ, lúc anh đang lái xe chưa bao giờ gọi điện thoại.

“Anh nghĩ. . . . Tuần sau anh với em đi thăm Phẩm Nhất đi!”

Giọng nói trầm thấp của anh làm cho cô sững sờ, không thể không hỏi ngược lại: “Anh nói cái gì?”

“Anh đã nói xong, tin là em cũng đã nghe được, lát nữa anh liên lạc lại với em.” Từ trước đến giờ điện thoại của anh luôn dứt khoát gọn gàng, rất ít khi vượt qua một phút.

Lại nghe tiếng tút tút lần nữa, Tần Tường nhìn ra ngoài những ngọn đèn đường nhanh chóng lướt ngược qua cửa sổ xe, chìm mình vào suy nghĩ ngẩn ngơ.

Cô biết dường như Mục Thần có chút thay đổi? Anh đã bót ngang ngược và chuyên quyền độc đoán, thay vào đó tính tình càng thêm trầm ổn và bình tĩnh hơn trước đây. Bây giờ anh sẽ không giống trước kia dùng đôi mắt say mê thách đố nhìn thẳng vào mắt cô, mà là thường lúc cô không đề ý, đứng ở góc xa xa nhìn cô chăm chú.

Mục Thần nhượng bộ như vậy làm cô cảm thấy không quen, không phải kiểu không quen với người xa lạ, mà là kiểu. . . . Nên nói như thế nào đây? Không quen với việc động lòng? Sợ mình sẽ rơi vào một vòng xoáy không biết nông sâu nào đó, cuối cùng lại nhảy không ra.

Tại sao anh lại đồng ý trở về thăm Phẩm Nhất? Gác lại nhiều công việc quan trọng như vậy, không sợ mang đến phiền phức cho mình sao? Quan trọng nhất là, một khi thân thể riêng tư của Phẩm Nhất bại lộ ra trước công chúng, việc ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh và cô là không cách nào đoán trước được. Anh làm việc từ trước đến nay đều có cân nhắc suy tính, suy xét hậu quả, từ lúc cô quen biết anh đến bây giờ, chỉ có một việc làm cho anh luống cuống, đó chính là ngày Phẩm Nhất ra đời.

Ngày đó, dường như là chuyện rất lâu trước kia rồi, lại giống như vừa mới xảy ra không bao lâu.

Còn nhớ rõ ngày đó anh giống như điên chạy ào vào bệnh viện chỗ cô ở, cầm lấy tay cô nắm đến phát đau, lớn tiếng kêu, “Em cái người phụ nữ điên khùng này! Cô nàng ngốc nghếch! Được rồi, nếu như em muốn xuống địa ngục, anh đi cùng em là xong chứ gì!”

Khoảnh khắc đó, là thời khắc đau đớn nhất cũng là hạnh phúc nhất của cuộc đời cô, ngắt đi trong lúc đau đớn và hạnh phúc nhất, cô chưa từng nghĩ đến tương lai của hai người. Cả đời cô luôn muốn mạnh mẽ, giành phần thắng khắp nơi, Mục Thần là người tình của cô, lại càng giống đối thủ của cô hơn, từ lúc quen biết đến lúc sống chung, mãi cho đến khi sinh con, mỗi một sự việc cô làm dường như đều thấy rõ được muốn so cao thấp cùng anh.

Thật là buồn cười, sao lại có người vừa gan góc lại vừa non nớt, lại lấy tình cảm ra để tranh cao thấp? Mà loại người vừa gan góc lại vừa non nớt đó,

trên đời này lại thực sự có hai người như vậy?

Mục Thần, Tần Tường, Tần Tường, Mục Thần. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 1.2

Editor: Thoa Xù

Vài năm trước --

“Mục Thần à?” Khi cô bạn thân Đinh Mẫn Tuệ nghe được cái tên này thì không nhịn được nhú mày lại. “Người đang được mệnh danh là nhạc trưởng âm nhạc cổ điển kiệt xuất nhất trong truyền thuyết, đồng thời cũng là Hoa tâm đại củ cải (*) Mục Thần đó sao?”

(*) Hoa tâm đại củ cải: mấy anh chàng đào hoa, lãng nhãng.

“Cái gì mà Hoa tâm đại củ cải chứ? Chẳng qua là người ta yếu đương tự do một chút thôi.” Tần Tường không đồng ý với quan điểm của cô bạn, “Bây giờ là thời đại nào rồi, cậu nghĩ là loại người chung tình hiếm có giống như ông chồng nhà cậu, trên thế giới này thực sự có người thứ hai sao?”

“Nhưng cậu thật sự muốn qua lại với tên Hoa tâm đại củ cải kia sao? Mình sợ là cô bé quảng khăn đỏ như cậu sẽ bị anh ta ăn sạch sành sanh luôn đó.” Bộ dạng Đinh Mẫn Tuệ trông vô cùng lo lắng, nhưng trên mặt là nụ cười cực kỳ xấu xa.

Tần Tường cười khẩy nói: “Cậu làm ơn đừng có nghĩ mấy cái chuyện xấu xa trong đầu. Thứ nhất, mình là một thiếu nữ vô cùng thuần khiết, không sẽ qua lại với loại đàn ông thành thực đó. Thứ hai, bây giờ mình không nghĩ đến chuyện yêu đương. Thứ ba, mình không tin có người đàn ông nào có thể lọt vào mắt mình. Như vậy đã yên tâm chưa?”

“Mới mất mong chờ làm sao!” Đinh Mẫn Tuệ nhướn mày.

Thật ra thì sự lo lắng của Đinh Mẫn Tuệ cũng không phải là vô căn cứ, đối với “Hoa danh” của Mục Thần, Tần Tường có biết hay không?

Nghe nói Mục Thần có một phần tư huyết thống là người Hoa. Bà nội của anh là người Hoa, ông nội là người Hy Lạp, cha là thương nhân giàu có người Mỹ gốc Hy Lạp, còn mẹ lại là Quý tộc Anh quốc.

Đại khái là khi Mục Thần mười tám tuổi, cha mẹ anh mắc bệnh rồi lần lượt qua đời, để lại khối tài sản kếch xù cho anh. Nhưng bản thân anh tự tạo nên thành tựu huy hoàng như thế, lại không hề dựa vào tài sản cha mẹ để lại mà kiêu ngạo phách lối.

Anh không chỉ là nhạc trưởng, còn kiêm luôn đạo diễn nhạc kịch, nhạc sĩ, thỉnh thoảng cũng làm khách mời biểu diễn Piano hoặc Violon, thông thạo nhiều thứ tiếng như Anh Pháp Nhật Đức Trung, là một nghệ sĩ vô cùng đa tài. Đồng thời, bởi vì ngoại hình của anh tao nhã tuấn lãng, khiến cho vô số fan nữ si mê say đắm không thôi, hơn nữa liên tiếp mấy năm được bình chọn là năm mươi người đàn ông đẹp nhất, gọi cảm nhất thế giới, và còn danh hiệu người đàn ông hấp dẫn nhất nữa.

Bởi vậy những kẻ đối nghịch với anh thường ghen ghét nói rằng Mục Thần dựa vào khuôn mặt để kiếm tiền và nhận được sự đồng cảm của số đông, nhưng mà những bài hát của Mục Thần năm nào cũng lọt vào bảng xếp hạng Top mười Anh Mỹ, thành tích như vậy đủ để kiêu ngạo khắp nơi, làm cho những kẻ bình luận khắc nghiệt phải im miệng.

Hiện tại Mục Thần là một nhân vật đẳng cấp, là người đàn ông hoàng kim hô mưa gọi gió của giới âm nhạc cổ điển. Rất nhiều dàn nhạc hạng hai trực thuộc dưới sự chỉ huy của anh, chưa tới một năm mà đã có thể tiến lên hàng ngũ những dàn nhạc hạng nhất.

Có một dạo khi sân khấu nhạc kịch New York sa sút, Mục Thần vừa ra mặt đảm nhiệm vị trí Tổng giám đốc âm nhạc, đồng thời nhanh chóng dẫn dắt sân khấu thoát khỏi con thoi trào, liên tục biểu diễn mấy vở nhạc kịch nổi tiếng, một lần nữa thiết lập lại chỗ đứng trong giới nhạc kịch.

Chỉ có điều, có lẽ trên đời này thật sự không tồn tại bất cứ ai hoàn mỹ, nhược điểm lớn nhất hay bị người khác công kích nhất của Mục Thần là bệnh chùng của đám đàn ông -- háo sắc.

Bên ngoài đồn rằng mỗi lần hợp tác với phụ nữ trẻ tuổi anh đều theo đuổi không sót một ai, tất cả được đưa vào danh sách người tình của anh. Tuy nhiên mỗi lần phỏng vấn đến vấn đề này, Mục Thần đều lạnh lùng từ chối trả lời, nhưng mà trong công việc anh rất được phụ nữ coi trọng, thường xuyên thay đổi bạn gái, đó vẫn là sự thật không thể chối cãi.

Đối với một người đầy sự đối lập như anh, Tần Tường thật sự không có tò mò thắc mắc nhiều về người khác như vậy. Ban đầu khi cô nghe nói dàn nhạc giao hưởng biểu diễn ở Mi lân này là do Mục Thần phụ trách thì cô vô cùng hưng phấn. Cô thích công việc có tính khiêu chiến, đặc biệt là lực khiêu chiến mạnh mẽ. Có lẽ người khác cho rằng giữa người nghệ sĩ độc tấu và nhạc trưởng hẳn là có mối quan hệ hợp tác ăn ý. Nhưng mà trong lòng Tần

Tường, nhạc trưởng là kẻ thù lớn nhất của cô. Nếu nhạc trưởng muốn điều khiển cái dàn nhạc này, vậy thì cũng cần nghệ sĩ độc tấu chịu phối hợp, mà khi nghệ sĩ độc tấu muốn thể hiện nét riêng của mình thì tất nhiên dàn nhạc lập tức này sinh xung đột.

Nhạc trưởng nào từng hợp tác với Tần Tường đều liên tục kêu khổ, Tần Tường vô cùng sắc sảo cá tính và thái độ của cô cực kỳ nghiêm túc, bất luận là khiêu chiến với nhạc trưởng hay vị trí và uy tín trong cả dàn nhạc.

Lần này, rốt cuộc cũng đến phiên Mục Thần rồi.

Năm đó dưới ngòi bút của nhà văn Cổ Long, khi đó Tây Môn Xuy Tuyết đã cùng Diệp Cô Thành quyết chiến tại đỉnh Từ Cẩm Thành, có phải tâm tình bây giờ của cô cũng giống như vậy hay không?

Lúc bước vào hội trường để tập luyện thì cô đột nhiên nghĩ đến so sánh này, không nhịn được cười sảng sặc lên.

Tần Tường tới rất sớm, những người khác còn chưa tới nên hội trường không có ai. Mở hộp đàn ra, lấy ra cây đàn cầm tên là “Cantera”, cô bắt đầu chơi thử những giai điệu đơn giản.

Cái gọi là “Ma quỷ và thiên sứ cùng thờ bên tai” rốt cuộc chính là âm thanh như thế nào, trên đời này chưa có ai nghe qua, nhưng mà âm thanh của Cantera lại làm cho người ta hình dung ra được điều đó.

Trầm thấp như tiếng rên rỉ than vãn của ma quỷ, âm cao giống như tiếng thiên sứ thánh thót trên không trung, không phải ai cũng có thể điều khiển được Cantera, trải qua ba trăm năm lịch sử, chỉ có ba người chủ có được nó, Tần Tường là người thứ tư.

Khi tiếng đàn vang lên, âm điệu khéo léo bay lên bồng bềnh giữa hội trường rộng lớn. Hôm nay tâm tình của Tần Tường không tệ, đặc biệt chơi một bài mà Whitney Houston đã từng biểu diễn. Giọng hát của Whitney có sự cao kết hợp rất đặc biệt, cho nên Cantera tìm được cảm giác rất dễ dàng.

Tần Tường chăm chú đắm chìm vào trong thế giới âm nhạc, không hề chú ý đến đã có người đi vào hội trường tập luyện.

“Ai cho phép có ở đây kéo loại âm thanh rác rưởi này?” Giọng nói phẫn nộ mang theo sự chán ghét cực độ, đâm xuyên qua những âm điệu đang tung bay nhẹ nhàng trong không khí.

Tần Tường dừng tay, mắt nhắm lại, nhìn về phía trước. Hôm nay cô không mang kính sát tròng, không nhìn thấy rõ đối phương, nhưng bất luận anh ta là ai, loại giọng điệu này cô cực kỳ không thích.

“Ai nói nhạc pop là nhạc rác rưởi?”

“Tôi nói.” Đối phương vẫn trả lời một cách mạnh mẽ. “Ở một nơi như thế này, không cho phép xuất hiện loại âm nhạc này!”

“Anh là ai? Zeus của giới âm nhạc à? Anh dựa vào cái gì mà phán xét và ép buộc người khác phải tiếp nhận sự thương thức? Tôi thích loại âm nhạc này, tôi thích kéo cái gì thì kéo cái đó đấy.”

“Thế thì mời cô đi ra ngoài.” Người nọ đã đi tới trước mặt, lạnh lùng nói: “Nơi này không hoan nghênh cô.”

“Ha ha, thật nực cười! Bảo tôi đi ra ngoài sao?” Tần Tường cũng nổi giận, “Anh dựa vào cái gì chứ?”

“Dựa vào nơi này là lãnh địa của tôi.” Anh vô cùng ngang ngược và kiêu ngạo. Mà cuối cùng Tần Tường cũng nhìn thấy rõ khuôn mặt của anh, thì ra anh là --

“Mục Thần!” Cô buột miệng kêu lên tên của anh. Xem ra trực giác của cô không hề sai, lần đầu tiên gặp mặt, bọn họ cũng đã giương cung bạt kiếm đối đầu căng thẳng với nhau rồi.

“Tần Tường?” Thế nhưng anh lại hỏi chứ không khẳng định giống như cô. Hiểu biết của anh về cô không hề nhiều như sự hiểu biết của cô về anh.

“Là tôi, rất vinh hạnh được biết anh.” Cô cố ý dùng từ “vinh hạnh”, chứ không phải từ “vui mừng”. Tin là trong lòng của anh cũng không chút cảm giác vui mừng nào đâu!

Có lẽ là lần đầu tiên gặp mặt nên muốn giữ chút thể diện cho hai bên, giọng điệu của anh hơi dịu lại, “Nội dung luyện tập hôm nay chính là Tchaikovsky [Bản hòa tấu violon thứ nhất].”

“Tôi biết chứ, vừa rồi chỉ là luyện tay một chút mà thôi.” Cô nhún vai, “Có điều nếu “Thần Zeus” (*) đại nhân không đồng ý, tôi sẽ không kéo nữa.” Nếu quân địch đã đưa ra lời thoát rồi, cô cũng sẽ không đuổi đến tận cùng không buông, tốt nhất là nhanh chóng dẹp tan trận đối đầu này.

(*) Trong bản raw tác giả dùng 教皇 - dịch ra chính xác là “Giáo hoàng”, ban đầu mình giữ nguyên, may nhờ một bạn nhắc mình về vấn đề tôn giáo. Mình sẽ thay từ “Giáo hoàng” thành “Thần Zeus” vừa thích hợp vừa giữ nguyên ý nghĩa chỉ người giữ vai trò thống trị, lãnh đạo tất cả.

Lúc này Mục Thần đột nhiên cầm lấy Cantera từ trong tay cô, “Cantera? Sao cây đàn này lại ở trong tay cô?”

Bởi vì ở khoảng cách gần, cô nhìn thấy rõ cảm xúc rất kỳ lạ trong ánh mắt của anh, hình như là không hài lòng.

“Là thầy của tôi tặng cho tôi, làm sao vậy?”

“Cuối cùng lão già Ricky cũng cam lòng tặng cây đàn cổ này cho cô rồi sao?” Anh cười khẩy giọng điệu có vẻ không có ý tốt.

Tần Tường nhớ lại trước kia thầy đã từng nói qua, lập tức hiểu ra mọi chuyện. “Chẳng lẽ anh chính là thằng nhóc xác láo năm đó muốn mua đàn của thầy tôi?” Nói xong cô mới phát hiện mình lỡ lời, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Quả nhiên đã chọc giận Mục Thần, “Thằng nhóc xác láo? Ông ta đã nói như vậy sao?”

Tần Tường vội vàng đoạt lại cây đàn từ trong tay anh, chỉ sợ trong cơn nóng giận anh sẽ đập vỡ cây đàn để trút giận. “Thầy cũng chỉ là thuận miệng nói qua thôi, và lại lúc đó anh cứ kiên quyết phải mua cho được cây đàn của thầy, thầy cảm thấy điều đó hoàn toàn làm vậy bản Cantera thuần khiết, cho nên tức giận cũng phải thôi!”

“Đó chỉ là viện cớ!” Mục Thần nghiêng răng.

Thật ra thì lúc đó lão già Ricky từng ẩn ý sâu xa nói với anh rằng: “Mục, cậu quá độc tài, không thích hợp với Cantera, tôi sẽ giữ nó để lại cho người có thể thật sự điều khiển nó.”

“Hừ! Được mệnh danh đứng đầu thập đại danh cầm, Cantera lại bị người ta lấy ra kéo nhạc pop, chẳng lẽ cái này không tính là vậy bản sao?”

Dáng vẻ khinh thường của anh khiến cho Tần Tường thật sự rất khó chịu, nhìn không được phải phản bác lại, “Trong thánh đường âm nhạc cổ điển tao nhã, thì có phải sự tự cao ngạo mạn càng lộ ra về quái dị buồn cười hay không?”

Mục Thần thờ ơ trả lời, “Một người không có sự kiêu ngạo thì làm sao có thể đứng vững trong lĩnh vực sở trường của mình chứ? Sự kiêu ngạo cũng chỉ là tài hoa lộ ra bên ngoài mà thôi.”

“Kiêu ngạo và tự phụ quá mức chính là màn mờ đầu cho sự hủy diệt.” Tần Tường cay nghiệt nói: “Nó sẽ làm cho sân khấu âm nhạc trở thành trò cười huyền ảo khó nghe.”

“Cô nói cái gì?” Mục Thần nghe chỉ hiểu được nửa câu đầu, từ nhỏ anh đã sống ở nước ngoài, không hề biết chút gì về lời hay ý đẹp trong “Tỳ Bà Hành” của Bạch Cư Dị, nhưng anh không cần nghĩ cũng biết đây nhất định không phải là lời tốt đẹp gì, ít nhất là giống với nửa câu đầu khó mà nghe lọt tai.

“Cô thật đúng là. . . . . Quá càn rỡ.” Anh nghĩ cả buổi cũng không tìm được từ thích hợp bày tỏ sự phẫn nộ mà vẫn duy trì phong độ của mình.

“Cám ơn lời khen của anh.” Cô rất tao nhã khụy gối thi lễ. “Lát nữa xin chỉ bảo nhiều hơn.”

“Hừ hừ, không dám.” Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sắc bén như dao phẫu thuật, dường như có thể mổ xẻ cô ra bất cứ lúc nào.

Cô nàng này rất thú vị, người dám mạnh dạn thách thức anh rất nhiều, nhưng cô là người phụ nữ đầu tiên dám to gan thách thức quyền uy của anh.

Chuẩn bị cẩn thận đi! Cô gái, trò chơi chẳng mấy chốc sẽ bắt đầu thôi! Lát nữa nhất định sẽ làm cho cô mất mặt! Để xem vẻ mặt tươi cười rạng rỡ quá mức của cô có còn cười nổi nữa không.

Trận đấu thất bại gây đả kích khiến tâm tính của Mục Thần trở nên hơi tiểu nhân, sau khi âm thầm lập kế hoạch, anh ngẩng đầu đi đến chỗ ngồi của nhạc trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 2

Editor: Thoa Xù

“Cô Tần, xin cô chú ý đến tiết tấu, tiết tấu của cô quá nhanh, lúc dàn nhạc hòa tấu âm thanh sẽ trở nên không hài hòa.”

“Nhưng mà anh Mục này, chẳng lẽ anh không cảm thấy tốc độ của đoạn này nên nhanh hơn một chút sao?”

“Trên nhạc phổ ghi rõ chỗ này là [Nhịp andante] chứ không phải là [Nhịp Allegretto] (*). “

(*) Andante: Nhịp điệu thông thả, hơi chậm. Allegretto: nhịp điệu vui tươi hơn. Đây là thuật ngữ tiếng Ý trong âm nhạc.

“Nhạc phổ là do nhạc sĩ viết, phát huy là do người trình diễn, nếu như nhạc sĩ còn sống, tôi nghĩ là ông ấy cũng sẽ đồng ý với tôi về cách thay đổi tiết tấu.”

“Hừ! Đáng tiếc là xương cốt của ông ấy cũng đã hóa thành tro rồi. Thật đáng tiếc, bây giờ chỉ huy là tôi, cô chỉ có thể nghe theo ý kiến của tôi.”

“Nhưng lần này cũng là buổi biểu diễn của tôi, vậy xin hỏi rốt cuộc ý kiến của tôi chiếm mấy phần?”

“Một phần còn ngại quá nhiều.”

“Có phải anh Mục đây có gì bất mãn với hợp tác lần này không, có thể nói thẳng.”

“Tôi? Không có gì bất mãn, cô Tần, cả dàn nhạc chúng tôi đều đang đợi cô.”

Diễn tập từ mười giờ sáng đến bây giờ đã hai giờ rồi, buổi diễn tập bị dừng lại rất nhiều lần không phải vì cả dàn nhạc có vấn đề, mà là hai nhân vật quan trọng của dàn nhạc -- nhạc trưởng và Violon độc tấu phát sinh ý kiến khác nhau nghiêm trọng.

Cuối cùng, tất cả thành viên trong dàn nhạc đều bỏ nhạc cụ xuống nghỉ ngơi. Nếu không sợ Mục Thần hờ ra là nổi giận, thì bọn họ chỉ muốn uống nước, nói chuyện phiếm, ngồi xem hai người này đấu võ mồm thôi.

“Tổng giám rất ít khi nóng nảy như vậy nha! Cô bé này thật đúng là lợi hại, không hề yếu thế.”

Tay trống ngồi ở hàng sau dàn nhạc bắt đầu tán dóc với tay kèn clarinet phía trước.

“Đúng thế! Theo tốc độ này, tôi thấy đến tối hôm nay cũng dàn dựng không xong.”

“Buổi trưa ăn gì?”

“Hay là ăn mì Ý đi.”

“Được đó, nhà hàng lần trước cũng được đó. . .”

Hai người nghĩ là họ tán chuyện giọng rất thấp, không ngờ Mục Thần ở phía trước đột nhiên nhú mày, cất giọng nói: “Hai người các cậu, nếu đã đói bụng rồi thì lập tức rút đi ăn đi, không cần trở lại tập luyện nữa!”

Hai người giật nảy mình, lập tức ngồi nghiêm chỉnh. Bọn họ đã quên, người ta đồn rằng Mục Thần có đôi tai ma quỷ, lúc cả dàn nhạc họp tấu thì cho dù là một âm tiết sai của nghệ sĩ đàn cello ở phía sau, anh cũng sẽ phát hiện ra ngay lập tức.

Mục Thần quay lại nhìn cô, “Cô Tần, nếu hôm nay cô không muốn tiếp tục tập luyện nữa, tôi có thể dừng buổi tập lại, đến mai cô nghĩ thông suốt rồi lại nói tiếp.”

“Tại sao người nghĩ thông suốt phải là tôi mà không phải là anh hả?”

“Bởi vì tôi chưa bao giờ hiểu sai.”

“Đã là con người thì sẽ mắc sai lầm, chẳng lẽ anh không phải là người?”

“Nếu như cô muốn đặt tôi vào vị trí thần thánh, thì tôi thấy cũng không có vấn đề gì.”

Bây giờ thì Tần Tường đã biết rồi, Mục Thần không chỉ cao ngạo tự đại, mà da mặt còn cực kỳ dày. Thảo luận vấn đề với loại người này, chỉ có bốn chữ có thể hình dung: không thể nói lý.

“Ok, anh đã là Tổng giám đốc âm nhạc lại còn là nhạc trưởng, tôi sẵn sàng tuân theo mệnh lệnh của anh.” Thái độ của cô đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ.

Anh nghi ngờ cau chặt mày.”Thật sự?”

“Dĩ nhiên.” Cô cười đến vô cùng ngọt ngào, nhưng nụ cười này khiến cho Mục Thần thấy hơi bất an.

Sau khi tập luyện quả nhiên đúng như Tần Tường bảo đảm thuận buồm xuôi gió, cô rất tuân thủ quy tắc, không chống đối hoàn thành bốn phần phần độc tấu của mình, không tiếp tục hỏi bất kỳ một vấn đề không cần thiết nào nữa.

Diễn tập kết thúc một cách suôn sẻ một tiếng sau đó.

“Hôm nay đến đây thôi.” Thoáng chốc Mục Thần ra mệnh lệnh sau cùng.

Mọi người đang thu dọn đồ đạc, riêng Mục Thần đi đến trước mặt Tần Tường “Cô đã sẵn sàng cho buổi biểu diễn ngày mai chưa?”

“Đã sẵn sàng.” Cô luôn mỉm cười trả lời, nhưng cô càng cười ngọt ngào, trong lòng Mục Thần lại càng bất an.

“Cô Tần, hi vọng cô hiểu, tất cả quyết định của tôi đều là vì sự gắn kết cho buổi biểu diễn âm nhạc hoàn mỹ nhất.” Anh ít khi chịu giải thích dù chỉ một

chút, sau đó lại vô cùng lễ độ đưa ra lời mời, “Cùng đi dùng bữa nhé!”

“A, cảm ơn, nhưng mà hôm nay tôi có hẹn rồi, để hôm khác nhé.” Tần Tường vội trả lời.

Cô ở nhà của cô bạn thân, nếu cô không mau chóng chạy về nấu cơm cho Đinh Mẫn Tuệ, chỉ sợ là cuối cùng cô ấy sẽ đói chết. Tuy là cô không quan tâm việc phải mang tội danh mưu sát, nhưng thật sự không đành lòng nhìn Tống Thế Hào một người đàn ông tốt tuổi còn trẻ như vậy mà lại góa vợ.

Đối với sự từ chối của cô Mộc Thần cũng không thật sự lưu tâm. Bất luận thế nào thì buổi diễn tập hôm nay người thắng cuối cùng cũng là anh, anh đã thỏa mãn rồi.

“Vậy được rồi, ngày mai biểu diễn xong tôi mở tiệc chào mừng cô.”

Hai người cùng ra khỏi hội trường tập luyện, có một chiếc xe Porsche màu đỏ đã đậu sẵn ở đó. Tần Tường không nhìn thấy rõ người trên xe, chỉ thấy một bóng dáng màu vàng đột nhiên xuất hiện lách qua ở giữa cô, nhào về phía sau lưng Mộc Thần.

“Mộc! Người ta đã chờ anh rất lâu đó!” Giọng nữ mềm mại đáng yêu đến tận xương tủy khiến Tần Tường tò mò quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái ôm chặt cổ Mộc Thần, không chút kiêng dè ôm hôn anh trước đám đông.

Mộc Thần hôn giống như khen thưởng vậy, không có nhiệt tình với đối phương, chỉ chạm môi rồi lập tức nhanh chóng đẩy cô gái kia ra, “Sau này không được đến nơi tập luyện chờ anh, anh không muốn lên trang đầu tạp chí.” Anh lạnh lùng nói, vẫn là cái giọng điệu ra lệnh đó.

Cô gái kia lập tức gật đầu, “Được rồi, em biết rồi mà. Đáng lẽ là em chờ anh ở khách sạn, nhưng mà đợi anh quá lâu nên không chịu được, người ta thật sự là chờ không nổi nữa nha, cho nên . . . .”

“Lên xe.” Mộc Thần dứt khoát ngồi vào ghế lái phụ.

Thấy xe đã rời đi, Tần Tường cười cười. Mộc Thần quả là danh bất hư truyền, bạn gái ôm ấp yêu thương nhiệt tình như vậy chắc chắn không chỉ có một hai người. Cô gái vừa rồi trông rất quen, hình như là một cô minh tinh mới nổi của Hollywood. Có điều dường như hoa hoa đại công tử không có thật lòng với cô ấy, nếu không thì sao có thể đã có hẹn trước với người đẹp lại còn mời cô dùng bữa?

Có lẽ mời phụ nữ dùng bữa đã là thói quen của anh ta, không phải xuất phát từ tấm lòng.

Cũng may là cô không có mắc bẫy.

Nhìn đồng hồ đeo tay, hồng bét, đã trễ rồi. Nhất định là Mẫn Tuệ đang than đói ở nhà. Cô nhanh chóng nhảy lên xe của mình, dùng tốc độ đưa xe để chạy thẳng về nhà.

Ngày đầu tiên chính thức giao đấu với Mộc Thần, cô đã nắm rõ thực lực của đối phương. Thật ra thì hôm nay cô cố ý che giấu thực lực của mình, tin rằng ngày mai biểu diễn -- ha ha, tất nhiên là đặc sắc vô cùng!

Hôm nay khán phòng nhà hát Carnegie Newyork đã kín chỗ.

Tần Tường mặc một bộ lễ phục dạ hội màu tím thu hút hết mọi ánh nhìn trong khán phòng. Bởi vì vẻ đẹp duyên dáng của cô đã làm không ít chàng say mê, cho nên hôm nay một phần fan nữ ủng hộ say mê Mộc Thần, cùng với phái nam say mê ủng hộ cô trở thành tình cảnh hai bên ngang nhau, hết sức bất mất.

Mộc Thần một thân lễ phục dạ hội màu trắng, tôn lên vóc người thon dài mạnh mẽ của anh địa vị càng thêm cao quý mười phần. Khi anh bước lên sân khấu Tần Tường cảm thấy dường như có một cảm giác áp bức mãnh liệt đang đè nặng lên phía bên trái của cô.

Thật là một “sát khí” lợi hại mà, cô trộm cười. Đây là cảnh cáo cô sao? Cảnh cáo cô không nên gây rắc rối. Vừa rồi lúc ở sau sân khấu, chính miệng Mộc Thần đã thật sự nhắc nhở cô, không được phá hỏng buổi hòa nhạc của anh.

Cái gì mà buổi hòa nhạc của anh ta?! Nhân vật chính lần này rõ ràng là cô mà, nhưng trở ngại vì tiếng tăm của Mộc Thần, bất luận là tuyên truyền bên ngoài hay bán vé, tên của cô và Mộc Thần đều cùng được viết ở trên, giống như buổi hòa nhạc của cá nhân cô trở thành hợp tấu của hai người vậy.

Được rồi, rốt cuộc là ai lợi hại, đợi đến lúc biểu diễn mới thật sự biết được!

Mộc Thần ổn định thông thả đứng trên bục chỉ huy. Ánh mắt vững vàng bình tĩnh vẫn nhìn tất cả thành viên dàn nhạc đang ở trên sân khấu. Tay phải cầm gậy chỉ huy khẽ giơ cao qua vai, sau đó giống như sao băng từ trên trời rơi xuống, gậy chỉ huy màu bạc đột nhiên rơi thẳng xuống, vẽ ra trên không trung một vòng cung hoàn mỹ, cùng trong nháy mắt, một đoạn nhạc hùng tráng vang dội tỏa ra tràn ngập trong không trung.

Tiếng đàn violon của Tần Tường đột nhiên hòa vào lan tỏa cùng tiếng nhạc, thông thả mà vững vàng tấu lên trước mấy khúc nhạc nhỏ sau đó từ từ gia tăng tốc độ, những ngón tay của cô kéo dây đàn một cách tinh tế khéo léo, nốt nhạc nhảy nhót trên dây đàn rồi bùng nổ giữa không trung, dẫn dắt người nghe bước vào một vương quốc âm nhạc làm say đắm lòng người.

Về mặt của mọi người say mê chìm đắm bước vào nội dung chương nhạc thứ hai.

Đột nhiên Mộc Thần cảm thấy có gì đó không đúng, violon của Tần Tường đã dần dần thoát khỏi phạm vi của quá trình tập luyện. Cô đang buông thả

nhật huyết, thỏa sức thể hiện sự thông hiểu của cô với âm nhạc. Cái kiểu đến lúc mới thay đổi cách trình diễn khiến cho anh hơi nổi cáu. Vì hiệu quả biểu diễn của cả dàn nhạc, anh phải liên tục ngừng ra hiệu và thêm vào những chỉnh sửa, để tránh cho vấn đề bị lộ ra trước khán giả thưởng thức nhạc.

Mãi cho đến khi tiến vào chương ba, người kia đột nhiên giống như núi lửa phun trào. Tốc độ của Violon liên tục tăng lên, nhanh đến nỗi có lẽ người nghe đã không theo kịp tiết tấu của cô nữa, kỹ năng tuyệt vời và cảm xúc rung động lòng người, khiến cho khán giả hào hứng tựa như muốn nhảy ra khỏi ghế.

Mục Thần cũng diu dặt dàn nhạc nâng lên theo từng tầng từng tầng sóng âm nhạc, năng lực hai bên ngang nhau, hoà vào nhau từ từ đưa buổi hòa nhạc đến đỉnh cao rực rỡ.

Dây đàn của Tần Tường đang nhún nhảy, gây chỉ huy của Mục Thần cũng tung bay. Giống như một bức tranh hoàn mỹ, diễn tấu và cơ thể của họ cùng hòa vào trong âm nhạc như một quang cảnh mỹ lệ.

Tiếng nhạc ngưng lại, toàn thể khán giả đứng dậy, tiếng vỗ tay bùng phát một cách nhiệt liệt.

Nhưng Mục Thần không hề cười. Anh nghiêm mặt, xoay người, thăm hỏi ngắn gọn với khán giả sau đó vội vã bước xuống sân khấu. Tần Tường lưu lại trên sân khấu thêm một chút để tận hưởng hết tiếng vỗ tay hoan hô dành cho mình, sau đó mới thong thả đi vào hậu trường. Ở đó, Mục Thần đã đợi một lúc lâu rồi.

“Cô muốn làm gì?” Anh không lập tức phát cáu, giọng nói trầm lắng có hơi lạnh lẽo, điểm này ngược lại ngoài dự đoán của Tần Tường.

Cô nhún nhún vai, “Không làm gì cả, chỉ là diễn đạt đoạn nhạc theo cách của tôi, lúc diễn tập tôi đã nói trước với anh rồi.”

“Đây là thái độ hợp tác với người khác trước giờ của cô sao? Cô không sợ mình sẽ bị đuổi ra khỏi giới âm nhạc cổ điển sao?”

Hình như anh đang uy hiếp cô? Tần Tường lại cười, “Không có khoa trương như vậy chứ? Ít nhất trước khi gặp anh, không có ai nghi ngờ chất vấn cách trình diễn của tôi.” Nói một cách khác, người thật sự không hòa hợp với giới âm nhạc thật ra là anh.

“Quá tuyệt vời! Quá tuyệt vời!” Có người vỗ tay cười lớn đi tới trước mặt hai người, ôm cổ Mục Thần, “Mục, hôm nay lần đầu tiên tôi xem được một buổi chỉ huy xuất sắc nhất của cậu trong những năm gần đây, quả thật quá đặc sắc! Cách cậu diễn giải âm nhạc vẫn tinh chuẩn giống như sách giáo khoa vậy, nhưng nhiệt huyết của cậu với âm nhạc đã nằm yên quá nhiều năm, tôi còn tưởng rằng cậu sẽ không tìm lại được nó, không ngờ hôm nay cậu lại giống như hồi sinh vậy, bùng nổ tất cả niềm đam mê. Cậu không biết tôi xúc động nhiều thế nào đâu!”

Tần Tường nhận ra ông cụ đang ôm Mục Thần, ông là nhân vật có đạo đức và uy tín cao trong giới âm nhạc cổ điển, là ông Smith Tổng giám đốc âm nhạc của dàn nhạc giao hưởng nước Mỹ. Nghe thấy đánh giá của ông dành cho Mục Thần, cô khẽ bĩu môi, cười như không cười muốn rời khỏi đó.

Nhưng ông Smith cũng không muốn để cô đi, xoay người lại cũng ôm cô một cái thật chặt, “Cô Tần, hôm nay cô cũng vô cùng xuất sắc, là cô kích động nhiệt huyết của Mục, chúc mừng buổi biểu diễn vô cùng thành công của cô!”

Nhưng kỳ thật là chúc mừng cô kích động Mục Thần thành công? Cô khiêm tốn trả lời, “Đâu có, ngài quá khen rồi, so với anh Mục đây tôi còn có rất nhiều điều phải học hỏi đó.”

“Đúng rồi, buổi lễ âm nhạc cổ điển thế giới sắp diễn ra, hôm qua chủ tịch hội nghị còn hỏi tôi có thể nhờ cậu viết nội dung cho ca khúc mở đầu không Mục, cậu cảm thấy thế nào?”

Ánh mắt của Mục Thần không chớp nhìn chằm chằm Tần Tường, không có phản ứng gì với đề nghị của ông Smith. “Loại ca khúc chủ đề này tôi không có hứng thú.”

“Là muốn một bài hát như thế nào đây?” Trái lại đáng vẻ của Tần Tường tỏ ra vô cùng hứng thú, “Phải giống như nhạc mở màn của nhạc kịch sao?”

Ông Smith đưa ánh mắt về phía cô, “Cái đó thật ra không có yêu cầu đặc biệt, chỉ hi vọng là vừa có thể không mất đi mùi vị cổ điển, vừa có thể thu hút được nhiều khán giả thích nhạc hiện đại thịnh hành.”

“Hiểu rồi, phải giống như phong cách của Sarah Brightman và Andrea Bocelli.”

Ông Smith có phần kinh hi, “Thế nào? Cô muốn thử sáng tác sao?”

“Đúng nha! Tôi vẫn có hứng thú với phương diện này, nhưng chưa thật sự viết qua.”

Mục Thần hừ lạnh, “Cũng chỉ là người mới bước vào nhạc đàn, can đảm và dũng khí ngược lại hơn người.”

Tần Tường nói: “Thế nào, công việc anh không nhận cũng không cho phép người khác nhận sao?”

“Tôi cũng không nói là không nhận.” Anh lật lọng trả lời, “Tôi chỉ nói là tôi không có hứng thú, nhưng cũng không có nghĩa là công việc này tôi không làm.”

“Như vậy. . .” Tần Tường cười tinh nghịch, “Tranh tài thì thế nào?”

“Tranh tài?” Mắt của anh dâng lên một tia gọn sóng. “Có ý gì?”

“Tôi và anh mỗi người viết một ca khúc, xem hội nghị chọn tác phẩm của ai?”

Giọng điệu khiêu khích này khiến Smith cũng bị thu hút sau đó lại mừng rỡ như điên, “Mục, tôi cảm thấy cậu nên tiếp nhận thách đấu, vì bảo vệ danh dự và địa vị của cậu.”

“Thế nào đây?” Tần Tường nghiêng đầu nói: “Dĩ nhiên, nếu như Thần Zeus không thêm chút vinh dự này, không so đo với một người mới như tôi, chịu nhường lại cơ hội này thì tôi sẽ vô cùng cảm kích.”

Đôi môi nghiêm nghị lạnh lùng của Mục Thần từ từ nâng lên, sát khí trong ánh mắt khi nhìn cô bắt đầu dày đặc hơn. “Bất luận có phải cô đang dùng phép khích tướng hay không, nhưng mà tôi tiếp nhận khiêu chiến.” Giọng điệu của anh vẫn kiêu ngạo như vậy, giống như không phải tiếp nhận khiêu chiến, mà là Hoàng đế ban ân huệ cho bề tôi thân cận.

“Như vậy, chúng ta hạn định trong một tuần lễ?” Cô được voi đòi tiên đề ra yêu cầu.

“Ba ngày.” Dường như anh không muốn lãng phí thời gian, gia tăng độ khó cho cuộc so tài.

“Được, không thành vấn đề!” Tần Tường là nghệ sơ sinh, dũng cảm không sợ sệt.

“Chúc cô may mắn.” Anh quăng ra câu chúc lạnh lùng và vẫn là anh tuyên bố, “Tranh tài bắt đầu từ bây giờ.”

Đinh Mẫn Tuệ dùng vũ lực đoạt tai nghe trên đầu Tần Tường, không thể nhịn được nữa hỏi: “Rốt cuộc cậu còn phải viết bao lâu vậy? Mình đã ăn mì ăn liền hai ngày liên tục rồi nha!”

“Nhịn thêm một ngày nữa đi, một ngày nữa là được rồi.” Tần Tường an ủi cô ấy, trong lòng vẫn còn suy nghĩ mới vừa rồi nghĩ ra được một đoạn giai điệu.

Đinh Mẫn Tuệ kiên quyết phản đối, “Không được, ăn thêm một ngày nữa mình sẽ chết liền đó. Bây giờ cậu phải theo mình ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn.”

“Mình không đi được mà, ngoan nhe, cậu tự đi ăn đi.” Tần Tường vỗ vỗ vào tay cô nàng.

Đinh Mẫn Tuệ kéo cô ra khỏi giường, quát to bên tai cô, “Tần, Tường! Nếu như cậu nhất định phải mưu sát mình thì trước tiên xin gọi 911! Nếu không thì bây giờ cậu lập tức cùng mình ra ngoài ăn tôm hùm!”

“Được rồi được rồi, sợ cậu quá rồi!” Tần Tường dùng bút ghi chú lại vài trọng điểm trên nhạc phổ, vô cùng bất đắc dĩ đứng dậy mặc quần áo.

Hôm nay còn cách thời hạn giao hẹn của cuộc tranh tài giữa cô và Mục Thần một ngày cuối cùng. Ca khúc của cô cấu tứ cơ bản đã xong, phần sáo phổ cuối cùng phải nghiền cứu thêm, bất quá trong vòng thời gian quy định giao bản thảo thì tuyệt đối không thành vấn đề. Không ngờ cô thật sự có tiềm lực sáng tác, nhắc bút một cái là như nước chảy mây trôi, say sưa thỏa thích tràn trề. Nhưng cô cũng không dám khinh địch, dựa vào thực lực của Mục Thần, cho dù không có lai lịch và chức danh dọa người kia, anh vẫn là một đối thủ mạnh, trận đánh này chưa biết ai thắng ai đâu!

Cho dù trên đường đi trong xe tắc lư, suy nghĩ của cô vẫn còn lưu lại trong ca khúc mãi, đến khi Đinh Mẫn Tuệ hỏi cô, “Cậu muốn ăn bò bít tết hay là tôm hùm?” Cô mới phát hiện ra mình đã vào trong nhà hàng rồi.

“Bò bít tết đi, bốn phần chín.” Cô lấy ra cuốn sổ từ trong túi xách nhanh chóng ghi chú lại mấy nội dung quan trọng.

“Sao cứ liều mạng như vậy chứ? Là vì muốn đánh bại Mục Thần sao?” Đinh Mẫn Tuệ hỏi.

Tần Tường cười cười, “Chưa nói tới chuyện ai đánh bại ai, nhưng mình cảm thấy tên đàn ông kia quá kiêu ngạo không để ai vào mắt, là do cuộc sống của anh ta quá thuận buồm xuôi gió rồi, cần phải có chút đá kích nhe nhỏ.”

“Nhưng mà cậu không sợ là cho dù ca khúc của cậu viết có hay hơn anh ta, đại hội lại ngại vì danh tiếng của anh ta nên sẽ không chọn của cậu thì sao?”

“Mình tin rằng thế giới này rất công bằng.” Cô trái khăn ăn lên đùi, ním cười nói: “Vói lại cho dù thật sự xảy ra loại chuyện như vậy, cũng không có gì ghê gớm, chỉ cần trong lòng Mục Thần tự hiểu rốt cuộc cuộc tranh tài này ai thắng ai thua là được rồi.”

Đúng lúc Đinh Mẫn Tuệ vô tình liếc mắt ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến nha.”

Tần Tường cũng quay mặt sang, chỉ thấy một chiếc Benz màu trắng dừng ở cửa nhà hàng, Mục Thần và một cô gái xinh đẹp bước xuống xe.

“Không biết cô gái đó có phải là người mình thấy hai ngày trước không?” Tần Tường nhìn kỹ, “Có phải cô này là nữ diễn viên năm ngoái đóng chính trong cái phim gì mà “Trái tim bay bổng” không?”

“Có lẽ là vậy, tháng trước nghe nói hình như người tình mới của Mục Thần là Hoa hậu Hoàn vũ Ấn Độ đó!” Đinh Mẫn Tuệ chẳng thèm ngó tới, “Quả nhiên mình nói không sai chứ! Mục Thần chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới giống động vật giống đực, thay đổi phụ nữ thường xuyên như thay quần áo vậy.”

“Ha, ví dụ của cậu thật đúng là đáng yêu quá đi.” Tần Tường không có oán giận như vậy, ngược lại rất thương thức nhìn đôi nam nữ đang đi tới, “Có điều vẫn là tuấn nam mỹ nữ, bọn họ đứng chung một chỗ rất xứng đôi.”

Đinh Mẫn Tuệ nhắc nhở: “Minh cảnh cáo cậu nha, không được động lòng với loại tra nam đó!”

“Trí tưởng tượng của cậu thật đúng là phong phú.” Tần Tường lắc đầu, bồi bàn đã dọn thức ăn lên, nhưng cô lại đứng lên.

“Cậu đi đâu đó?”

“Dù sao cũng phải qua chào hỏi chứ!” Cô đi qua chỗ Mục Thần vừa ngồi xuống. “Xin chào, Thần Zeus đại nhân quả nhiên là Thần Zeus đại nhân, có phải đã viết xong ca khúc rồi không? Lại còn có thể bồi người đẹp ra ngoài dùng cơm?”

Mục Thần cũng không ngờ đến chỗ này lại gặp cô, nhưng chân mày chỉ khẽ động, vẫn duy trì sự bình tĩnh, “Trường hợp nhỏ như vậy tôi không cần phải quá liều mạng.”

“Đứng nha! Nếu không thì sao anh Mục đây có thể thừa tình lực như vậy, trái ôm phải ấp với người đẹp, ngồi hưởng tề nhân chi phúc. Đàn ông tài hoa tỷ lệ thuận với độ háo sắc mà ha?” Cô giễu cợt xong, căn bản là không đợi anh mở miệng, lập tức xoay người rồi đi.

Trở lại bàn ăn, Đinh Mẫn Tuệ vẫn luôn quan sát bọn họ tò mò hỏi: “Vừa rồi cậu nói gì với Mục Thần vậy? Minh thấy sắc mặt của anh ta cũng tái xanh luôn rồi.”

“Nói mấy lời trút giận cho cậu.” Tần Tường cúi đầu che miệng cười. Cho dù cuối cùng sáng tác không thắng được anh ta, nhưng về mặt tranh cãi cũng có thể chiếm được một hai phần ưu thế chứ?

“Mặc dù tên kia rất đáng ghét, nhưng ngàn vạn lần đừng đắc tội anh ta, anh ta là nhân vật nhất ngôn cửu đỉnh của giới âm nhạc cổ điển, đắc tội với anh ta cũng không hay cho cậu.” Đinh Mẫn Tuệ lo nghĩ cho cô.

Tần Tường nhỏ giọng cười đáp, “Sợ cái gì? Giới âm nhạc cổ điển giới cũng không phải thuộc về Mục Thần một người quân chủ chuyên quyền, nhưng mình cũng sẽ không cố ý đắc tội anh ta, mình không có ngu như vậy há!”

Đinh Mẫn Tuệ vẫn còn hơi lo lắng, “Ngày kia tranh tài có nắm chắc không? Nếu như thua cậu cũng đừng quá khổ sở, ít nhất ở trước mặt đối thủ không được thuakhi thế.”

“Minh biết rõ rồi, chỉ là cuộc tranh tài mà thôi.” Ăn bát tết, cô không quên tâm tác khen ngợi, “Bát tết của nhà hàng này hương vị thật sự rất được.”

Thấy tâm tình của cô tốt như vậy, hoàn toàn không có nửa điểm khẩn trương, Đinh Mẫn Tuệ cũng yên tâm.

So với người ở bàn xa xa đằng kia, không khí có vẻ nặng nề hơn nhiều.

“Mục, anh không vui sao? Cô gái vừa rồi nói gì với anh vậy?” Stephany chính là nữ minh tinh đang nổi của Hollywood, từ trước đến giờ mắt luôn cao hơn đầu, nhưng lại hoàn toàn nghiêng ngã trước một Mục Thần đầy sức quyến rũ. Vừa rồi Tần Tường đi tới nói bằng tiếng Hoa, cho nên cô ấy nghe không hiểu câu nào.

Mục Thần nặng nề hừ lạnh, “Không có gì, em ăn tiếp đi!”

Cái cô nhóc đó, mắt mọc trên trán sao? Anh hơi híp mắt lại, nhìn về bên trái phía trước, loáng thoáng thấy nụ cười của Tần Tường phía sau bóng lưng của một cô gái khác.

Ở đâu cô có được sự tự tin này? Sáng rực như ánh mặt trời vậy, tự nhiên chiếu sáng mọi người bên cạnh, là bởi vì cô luôn được mọi người tán thưởng tài năng thiên phú, hay là vì bản tính vốn thoải mái lạc quan?

“Mục --” Stephany đối diện vô cùng mất hứng kêu lên, “Cô gái kia đẹp như vậy sao?”

“Bớt nói nhảm.” Anh thu hồi ánh mắt, trong lòng lên kế hoạch trận đấu ngày kia nên làm thế nào một lần đánh bại cô. Cảm thấy mình càng ngày càng không thể xem thường đối thủ này, buổi hòa nhạc vừa rồi làm cho anh trở tay không kịp chính là vết xe đổ.

“Ăn xong đi mua sắm với em nha, hai ngày trước em chấm được một cái váy, muốn nghe ý kiến của anh.” Stephany đắm chìm trong niềm vui của bản thân.

“Em tự đi đi, lát nữa anh còn phải trở về phòng thu âm.” Anh phải thay đổi kế hoạch tác chiến ngay, để mình có thể nắm chắc phần thắng.

“Nhưng người ta . . .” Stephany bắt nắn uốn éo cơ thể, ánh mắt Mục Thần đột nhiên lạnh lùng nhìn qua, khiến cô nàng lập tức ngậm miệng. Cô không muốn mất đi người đàn ông này, cho dù không có một người phụ nữ nào có thể ở lại bên cạnh anh quá một tháng, nhưng cô không hi vọng mình trở thành một trong những người phụ nữ bị anh vứt bỏ.

Cô say đắm mê mẩn Mục Thần, chưa từng có người đàn ông nào có thể làm cho cô say mê như vậy. Dáng vẻ của Mục Thần, khí chất và tài hoa làm cho anh từ trong ra ngoài đều tỏa ra sức hấp dẫn kinh người, giống như viên kim cương sáng chói, lọt vào mắt rồi thì chỉ muốn chiếm giữ, không bao giờ

chịu buông tay.

Ánh mắt Mục Thần lặng lẽ quan sát Tần Tường. Trước khi cô rời khỏi nhà hàng còn nhiệt tình vẫy tay chào tạm biệt anh.

Nhưng anh cũng không đáp lại, chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn cô rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 3

Editor: Thoa Xù

Khi một nhạc phổ và một đĩa CD cùng được đặt trên bàn chủ tịch hội nghị thì Tần Tường ý thức được bản thân đã phạm phải sai lầm lớn nhất -- thiếu kinh nghiệm.

Cô chỉ biết sáng tác, lại không nghĩ đến việc cho ra một sản phẩm hoàn chỉnh, thật ra thì cũng không thể hoàn toàn đổ lỗi cho việc thiếu kinh nghiệm, bởi vì với thời gian ba ngày không đủ cho cô liên hệ điều động dàn nhạc đến phối hợp ghi âm với mình. Nhưng Mục Thần Nhất thì khác, ở nước Mỹ này có ít nhất bảy tám dàn nhạc đã từng chịu sự chỉ huy điều động của anh, càng không cần bàn đến chuyện hiện tại anh còn đảm nhiệm chức Tổng giám và nhạc trưởng của Nhà hát Opera Metropolitan New York, đối với anh mà nói ghi âm hoàn toàn là chuyện con con không đáng nhắc tới.

Cũng may chủ tịch xem nhạc phổ của cô trước, sau khi xem xong đánh giá rất cao, “Thật sự không nhìn ra đây là lần đầu tiên cô Tần sáng tác, nhạc khúc thành thực, giai tuyệt đẹp, rất phù hợp với không khí đại hội lần này của chúng ta.”

Tần Tường khản trương cả buổi rồi cuộc tâm tình cũng bình tĩnh lại đôi chút, điềm tĩnh tỏ lời cảm ơn chủ tịch.

Kế tiếp đương nhiên là nhìn biểu hiện của Mục Thần Nhất rồi.

Đĩa CD được để vào dàn âm thanh cao cấp, từ trong đó phát ra giọng nữ ngâm xướng thanh nhã như thiên âm, trong phòng ngoại trừ Mục Thần Nhất thì phần lớn ánh mắt mọi người đều tỏa sáng, bao gồm cả Tần Tường.

Ca khúc phong phú và chặt chẽ, khí thế tao nhã và cao quý hòa vào từng nốt nhạc, giọng hát của người nữ kia như tơ lụa bóng loáng, giống như nữ thần mặt trăng dịu dàng chiếu rọi xuống cả vùng đất.

Tần Tường thật sự không nhận được nữa, lặng lẽ đi tới bên cạnh anh, thấp giọng hỏi: “Giọng nữ này là Sarah sao?”

“Ừ.” Mục Thần Nhất cảnh giác nhìn cô, chờ nghe tiếp theo cô sẽ nói ra câu bình luận gì đó khó nghe.

Không ngờ tới cô lại hăng hái lạ thường nói: “Thật sự không ngờ tới, trong thời gian ngắn như vậy anh lại có thể mời được chị ấy! Giọng hát của Sarah luôn luôn tuyệt vời như vậy!”

Cô xúc động kiễ chân ôm lấy Mục Thần Nhất, hành động bất ngờ khiến cho anh mê mẩn.

“Cuộc tranh tài này tôi nhận thua, đĩa CD này có thể copy một bản cho tôi không? Tôi bảo đảm giữ kín bí mật nội dung trong đĩa.” Cô giờ tay thế.

Giờ phút này, kết quả của cuộc tranh tài đối với cô đã không còn quan trọng, quan trọng nhất là có thể lấy được ca khúc mới nhất của thần tượng của mình, đây chính là bản mẫu duy nhất trên toàn thế giới đó!

Mục Thần Nhất nhìn cô chăm chăm, không trả lời.

Chủ tịch hội nghị ho khan một tiếng, muốn gọi lại sự chú ý của hai người, “Tôi thấy nên quay lại chuyện này, qua cuộc tranh tài lần này của hai người, chúng tôi nhận được tác phẩm vô cùng xuất sắc của cả hai, tác phẩm của Mục vô cùng thích hợp để làm ca khúc khai mạc đại hội. Cô Tần, cô có đồng ý để tác phẩm của cô làm ca khúc bế mạc cho chúng tôi không?”

“Vô cùng vui lòng!” Cô không ngờ mình có thể qua lại với quan chức thành phố.

“Vậy thì tôi xin thay mặt hội nghị, cảm ơn hai vị đã gửi đến những đóng góp chân thành nhất!”

Mục Thần Nhất khẽ sò cằm, “Đối với sự sắp xếp cho tác phẩm tôi không có ý kiến.”

“Vậy yêu cầu của tôi thì sao?” Tần Tường hỏi tới.

“Cô?” Anh sâu xa nhìn cô, “Để có được vật mình muốn, thì phải trả một cái giá rất cao.”

“Anh muốn tôi trả cái gì?” Tuy rằng cô rất nóng lòng muốn lấy được đĩa CD kia, nhưng tính cách cương cố bản nhất vẫn phải có.

Lúc này đổi lại Mục Thần Nhất lại mỉm cười, “Tôi nay cùng dùng bữa thì thế nào?”

Tần Tường nhìn anh, “Anh có chắc là tôi nay không có cuộc hẹn khác không?”

“Đã từng có, nhưng bây giờ thì không có.”

Sao trong nụ cười của anh ta lại có vài phần mập mờ vậy? Tần Tường nghiêm túc cân nhắc một hồi, cuối cùng vẫn quyết định đồng ý. Ở nơi công cộng thì anh ta có thể làm gì cô được chứ? Dựa vào tài năng và danh tiếng của anh ta, sẽ không cần hạ “độc thủ” với cô gái bé nhỏ như cô đâu nhỉ?

“Ăn được món Ý không?” Mục Thần Nhất lấy thực đơn nhìn thoáng qua lại đưa cho Tần Tường, “Vẫn là chủ nghe theo khách thì hay hơn.”

Cô không khách khí nhận lấy thực đơn, “Không ngờ Thần Zeus cũng sẽ có phong độ như vậy, tôi còn tưởng là anh dẫn dắt quyết định trên bàn ăn luôn đó!”

“Trước kia đều như vậy, có điều tôi nay tôi muốn phá lệ một lần.”

Cô ngẩng đầu lên khỏi thực đơn, “Tại sao?”

“Vi. . . . Kỷ niệm cuộc tranh tài lần này.” Anh lấy một viên đường để vào trong cà phê, nhẹ nhàng khuấy. Giọng điệu ôn hòa và nụ cười thân thiết, làm cho anh không hề giống vị Thần Zeus khí thế bức người kia nữa.

Nhưng mà anh ta thay đổi nhiều như vậy thì cái nào mới đúng là bản tính của anh ta?

Tần Tường lặng lẽ quan sát thế nhưng lại bị anh phát hiện, “Tường là từ trên mặt tôi nhìn ra bông hoa sao?” Anh hỏi, hiếm khi có được vài phần hài hước.

“Chỉ là hơi tò mò về anh.” Cô thẳng thắn nói không e dè. “Cuối cùng mục đích thật sự mời tôi ăn cơm là gì?”

Mấy hôm trước cuộc tranh tài, ánh mắt của Mục Thần Nhất trông chừng như hận không thể ăn tươi nuốt sống cô, làm sao có thể trở thành người khiêm tốn nhanh như vậy chứ? Đánh chết cô cũng không tin.

“Được rồi, tôi nói thật.” Đường vân trên môi anh lại sâu thêm mấy phần, “Tôi nói tôi bắt đầu cảm thấy có hứng thú với cô, cô có tin không?”

“Hả?” Ly thủy tinh trong tay Tần Tường suýt chút nữa rơi xuống bàn, sao lại sợ cái gì thì liền đến cái đó vậy? “Thần Zeus đại nhân, có lẽ là anh hoa mắt rồi, cô gái như tôi khắp người đều là gai không có chút xíu hấp dẫn đáng giá, càng không thể sánh với những cô tình nhân xinh đẹp của anh.”

“Cô không cần giống với những người khác, thật ra hoa hồng có gai là đẹp nhất.” Ánh mắt của anh nhìn cô một cách mập mờ, nhếch miệng hỏi, “Thế nào? Bị những lời này của tôi dọa sợ rồi à?”

“Đúng vậy. Không ngờ ánh mắt của Thần Zeus lại đặc biệt như vậy.” Cô vội vàng pha trò, trong lòng hoàn toàn hỗn loạn, suy nghĩ xem mình nên đối đáp như thế nào.

Thế nhưng anh lại cười trước, “Không cần quá khẩn trương, cô thật sự vẫn còn non nớt, tôi tạm thời không có hứng thú ra tay với cô, chỉ là có hứng thú muốn hợp tác với cô thêm vài lần.”

Tần Tường thở ra một hơi, “A, hợp tác sao? Tôi không thành vấn đề. Năm sau tôi đều có lịch trình.”

Một tiếng đồng hồ sau đó, hai người trò chuyện trong không khí hòa bình thân tình. Thỉnh thoảng Tần Tường còn sinh ra ảo giác -- rốt cuộc có phải do trong lòng cô có thành kiến, đã hiểu lầm con người của Mục Thần Nhất không?

Dùng bữa xong, khi anh đề nghị đưa cô về nhà, cô không có từ chối.

Ngồi trên xe của anh, cô nói đùa, “Có bao nhiêu phụ nữ mây mưa trên xe của anh rồi?”

“Không nhớ rõ nữa.” Thăng thấn là ưu điểm lớn nhất của anh.

“Nhiều bạn gái như vậy, anh có thể phân chia chính xác lịch trình cho họ sao? Lúc gọi điện thoại, nói chuyện phiếm hoặc là nói mớ sẽ không gọi sai tên chứ?”

Mục Thần Nhất liếc mắt nhìn cô, “Lòng hiếu kỳ của cô rất lớn.”

“Anh cứ nói thẳng là tôi nhiều chuyện đi.” Cô cười khanh khách, tối nay uống hai ngụm rượu vang đỏ, không ngờ rượu lại phát tác nhanh như vậy, bây giờ đầu của cô đã hơi choáng váng.

Lấy điện thoại ra gọi cho Đinh Mẫn Tuệ, “Mẫn Tuệ, bây giờ mình đang về nhà, đứng, Mục Thần Nhất đưa mình về, yên tâm đi! Không có việc gì.”

Nghe cô nói chuyện điện thoại xong, Mục Thần Nhất thông thả hỏi “Có phải hình tượng của tôi trong mắt cô và bạn cô đã hết thuốc chữa rồi không?”

Tần Tường cười cười, “Khi hầu hết mọi người không thể tiếp xúc với đương sự thì cũng chỉ có thể tin vào truyền thông. Với lại anh cũng biết đó, tiếng tăm của anh ở bên ngoài là như sấm bên tai.”

“Như sấm bên tai là hồng bút rồi?” Anh hỏi ngược lại: “Trong mắt cô, tôi là hạng người gì?”

Cô xoa xoa huyết thái dương, “Ồ phương diện âm nhạc anh vô cùng xuất sắc, tài ba của anh dứt khoát là hạng nhất, nhưng về phương diện đối nhân xử thế lại rất thất bại.”

“Thất bại thế nào?” Giọng của anh trầm xuống.

“Anh kiêu căng, tự phụ, cao ngạo, tự cho mình thanh cao, điều này cho thấy anh không có người bạn nào. Anh đa tình đến nỗi yêu đương lan tràn, vĩnh viễn sẽ không có một tình yêu chân chính thuộc về anh.” Cô lẩm bẩm kể lể những nhận biết về anh, bởi vì say rượu nên không có hơi sức nhìn thấy khuôn tái mét của Mục Thần Nhất.

“Đến nhà cô rồi.” Anh dừng xe, ngoài cửa xe có thể nhìn thấy ánh đèn chỗ biệt thự của Tần Tường ở.

“Hả? Đến rồi à?” Tần Tường xoa xoa đôi mắt buồn ngủ của mình, mơ hồ cảm lấy ba lô lên, tay kia thì mở cửa xe.

“Chờ một chút.” Từ phía sau Mục Thần Nhất vỗ vỗ vào vai cô, “Cô có muốn biết tại sao tôi lại có nhiều bạn gái như vậy không?”

“Bởi vì anh quyến rũ vô biên?” Cô quay đầu lại thản nhiên cười.

Anh cũng cười với cô, “Cũng đúng, mà cũng không đúng. Nhưng thật ra là vì tôi thật sự tò mò, suy cho cùng thì hôn những người phụ nữ khác nhau thì sẽ có cảm giác gì khác biệt?” Cánh tay của anh đột nhiên dùng lực, kéo Tần Tường vào trong ngực mình, sau đó thuận thực lấy tay siết chặt cổ định gáy cô, anh dùng hơi thở mạnh mẽ và nụ hôn nồng nhiệt xâm chiếm đôi môi cô.

Chuyện quá đột ngột nên ban đầu cô mở mắt to trừng trừng, trong phút chốc toàn bộ ý chí một lần nữa xông về đại não. Nhưng tất cả ý thức này đều quá muộn, lúc Tần Tường đang muốn đánh trả lại anh một cái tát thì Mục Thần Nhất lại thông thả cười nói.

“Quả nhiên ngây ngô giống như tôi nghĩ. Cũng tốt, bây giờ cô gái sạch sẽ hiếm thấy lắm.”

Cô tròn mắt nhìn, “Anh muốn làm gì?”

“Hỏi rất hay.” Anh buông tay ra, thâm sâu cười với cô, “Có điều câu trả lời là cô tự suy nghĩ. Ngủ ngon.”

Đứng trong gió đêm, Tần Tường nheo mắt lại, nắm chặt nắm đấm. Đáng ghét, mình nhất thời sợ ý lại để cho anh ta chiếm tiện nghi, xem ra trận đấu sáng tác trước đó chỉ là ngòi nổ đầu tiên trong cuộc chiến của hai người, trận quyết đấu thật sự vẫn còn ở phía sau.

Ở trên lầu Đình Mẫn Tuệ đẩy cửa sổ ra hô to, “Sao cậu còn chưa đi lên? Gió đêm thổi thích lắm à?”

Cô cắn chặt răng, xoay người đi vào cổng.

Ngày mai cô muốn đi đến nhà sách, thử xem ở Mĩ có bán “Bình pháp Tôn Tử” không, giao chiến với Mục Thần Nhất không thể dùng lễ thường để suy đoán nữa rồi. Càng khó khăn càng muốn khiêu chiến, trong từ điển của Tần Tường cô chưa bao giờ có hai chữ “chịu thua”.

Mục Thần Nhất, chuẩn bị tiếp chiêu đi!

Mục Thần Nhất bước ra từ phòng tắm, tóc vẫn còn nhỏ nước, anh vừa dùng khăn lông lau tóc, vừa lật xem báo hôm nay.

Điện thoại reo lên, anh nhận: giọng điệu lơ đãng hỏi, “Ai vậy?”

“Mục anh thật đáng ghét, nói tối nay gặp nhau ở nhà hàng Moscow, người ta đợi anh ba tiếng rồi đó!” Stephany u oán nói.

“Á, thật sao? Anh quên mất.” Anh mở tủ lạnh ra, lấy một lon bia.

“Sao anh có thể quên chứ? Được rồi! Anh mau nói, làm thế nào để đền bù tổn thất tinh thần cho em đây?” Stephany mượn cơ hội tấn công.

“Nói thử em muốn cái gì, xem anh có thể cho em hay không.” Anh hiểu rất rõ loại phụ nữ này, tâm và miệng của các cô ấy mãi mãi không đồng nhất, với lại mỗi bước đi của các cô đều có mục tiêu và mục đích riêng của mình. Anh cũng không hề tin hôm nay Stephany thật sự sẽ đợi anh ba tiếng ở nhà hàng.

“Lễ hội âm nhạc tân niên ở Vienna sang năm, anh phải đưa em theo.” Yêu cầu của cô đối với người khác hơi khó khăn đôi chút, bởi vì lễ hội âm nhạc mừng năm mới ở Golden Hall Vienna, lúc nào cũng phải đặt chỗ trước ít nhất một năm, hơn nữa cũng không phải người bình thường có thể có được vé. Nhưng mà đối với Thần Zeus Mục Thần Nhất của giới âm nhạc cổ điển mà nói thì chuyện này lại là dễ như trở bàn tay.

“Để anh tranh thủ xem thế nào đã!” Mục Thần Nhất không muốn cho cô câu trả lời rõ ràng, ai biết được tháng sau anh có còn hứng thú với cô nàng này

không, nói chỉ đến sang năm.

“Cái gì gọi là tranh thủ chứ?” Cô nàng nụ nhát quyết không tha.

“Thế thì nếu anh nói “không thể nào” thì em hài lòng không?” Giọng điệu của Mục Thần Nhất lạnh nhạt khiến Stephany biết mình đã vượt qua giới hạn có thể chịu đựng được của anh.

Chưa bao giờ Mục Thần Nhất để cho phụ nữ trói buộc tự do của mình, đây là một trong những nguyên tắc mà tình nhân của anh phải tuân thủ.

“Mục, ngày mai. . . .”

“Ngày mai anh có việc.” Anh thản nhiên cắt lời cô. “Lúc nào anh rảnh sẽ điện thoại cho em”

“Được, em chờ anh.” Stephany cũng không dám nói lời vô ích nữa.

Nhưng mà mới ngắt điện thoại được ba giây, chuông điện thoại lại vang lên chói tai lần nữa.

Mục Thần Nhất lại bực mình nhận điện thoại, lập tức hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Bên kia truyền đến một giọng nam rõ ràng, “Thế nào? Là người tình hiện tại quấy rầy đến cậu sao?”

“Thiên Tăng?” Mục Thần Nhất vừa nghe ra giọng của đối phương. “Tìm mình có việc à?”

Minh Thiên Tăng, một người bạn tốt hiếm thấy của Mục Thần Nhất. Mấy năm trước anh đến Mi du học gặp được Mục Thần Nhất đang đảm nhiệm vị trí nhạc trưởng ở đây, Mục Thần Nhất vô cùng sùng bái đối với tài năng trong âm nhạc của anh, cố hết sức thuyết phục anh gia nhập giới âm nhạc cổ điển, mặc dù bị anh khéo léo từ chối, nhưng hai người chính là vì vậy mà trở thành bạn rất thân.

“Bây giờ mình và Niệm Tĩnh đang ở New York.” Minh Thiên Tăng nói: “Buổi hòa nhạc hôm đó vô cùng xuất sắc.”

“Các cậu tới sao không báo mình biết một tiếng, mình để vị trí tốt cho hai cậu.” Từ trước đến nay Mục Thần Nhất đối đãi với bạn bè luôn rất hào phóng.

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi cần gì phải phiền đến cậu.”

“Vậy sao bây giờ mới nhớ tới gọi điện thoại cho mình hả?”

“Có chuyện muốn nhờ cậu giúp đỡ. Thôi, mình để Niệm Tĩnh nói với cậu.” Điện thoại bên kia rất nhanh chuyển sang giọng của Phương Niệm Tĩnh, “Thần Nhất, dạo gần đây cậu có hứng thú với việc phối nhạc cho phim truyền hình không?”

Khóe miệng anh nhếch lên, “Thế nào? Chẳng lẽ cậu không vẽ truyện tranh nữa, chuyển sang giao thiệp với giới văn nghệ sĩ rồi hả?”

“Không phải, là một người bạn thời trung học của mình, bây giờ đang là nhà sản xuất phim truyền hình ở Nhật Bản, cậu ta làm hết chỉ còn thiếu phối nhạc thôi, nhưng cậu ta tìm hoài vẫn không tìm được nhà soạn nhạc thích hợp, cậu ta nói bộ phim này nhất định phải phối với nhạc đậm có hơi hướng cổ điển thì mới hoàn mỹ, nhưng mà bây giờ âm nhạc của Nhật Bản đa phần đều là phong cách điện tử, nhạc cổ điển hàm súc thật sự rất khó tìm.”

“Được rồi, mình hiểu rồi.” Anh lười phải nghe tiếp, “Đối phương trả bao nhiêu tiền?”

“Thật là một doanh nhân chân chính.” Phương Niệm Tĩnh không biết nên vui hay nên bực tức nữa, “Tham vọng của cậu không thể cứ xử thu liễm lại một chút sao? Được rồi, bạn học của mình nói đại khái chỉ có thể chi ra một triệu yên Nhật thôi! Nếu như cậu chê ít, mình có thể tự bỏ tiền túi bù thêm vào khoản chênh lệch đó, bởi vì bộ phim này thật sự rất hay.”

“Ok, báo đối phương chuẩn bị kịch bản và hợp đồng fax qua đây, mình sẽ suy nghĩ lại xem.” Mục Thần Nhất không phải là người vì nghĩa khí với bạn bè mà kích động đến nỗi can đảm đem danh dự của bản thân và gia đình ra làm chuyện lỗ vốn, anh lựa chọn công việc luôn luôn khắt khe và chặt chẽ cẩn thận.

Mặc dù như thế, Phương Niệm Tĩnh vẫn rất vui mừng, “Minh thay mặt cậu ta cảm ơn cậu trước, vậy cho mình số fax của cậu, mình sẽ báo lại cho cậu ta.”

Sau khi ghi lại dãy số, cô lại hiếu kỳ hỏi một câu, “Gần đây cậu vẫn chưa tìm được người đẹp nào khiến cho cậu ghi lòng tạc dạ sao?”

Mục Thần Nhất khẽ hừ một tiếng. “Phụ nữ như quần áo, một ngày thay một bộ còn ngại quá ít đấy, ai lại chỉ mặc có một bộ hoài chứ?”

Phương Niệm Tĩnh cười nói: “Nếu mình đang đứng trước mặt cậu, nhất định sẽ thay mặt cho phụ nữ khắp thiên hạ dốc hết sức giáng cho cậu một cái tát.”

Anh vỗ vỗ mặt, không biết sao bỗng nhiên nhớ tới Tần Tường, hôm nay suýt chút nữa anh đã bị cô giáng cho một cái tát. Nếu không phải là anh nhanh nhẹn bỏ đi, dựa vào tình hình lúc đó Tần Tường hận không thể giết chết anh bằng ánh mắt, thì chưa chắc là anh có thể toàn mạng trở về.

Hoa hồng nhiều gai thì tính thử thách càng cao, nếu muốn hái xuống thì thực sự phải chịu không ít nguy hiểm.

Anh khẽ nở nụ cười sâu xa. Có lẽ đây là một trò chơi rất thú vị, bây giờ mới vừa bắt đầu, anh vẫn chưa muốn kết thúc.

Mười hai giờ đêm, Tần Tường len lén gọi điện thoại cho Tống Thế Hào.

“Thế Hào, rốt cuộc là khi nào anh mới tới thu nhận lại Mẫn Tuệ vậy? Em sắp không chịu nổi cậu ấy rồi.”

Tống Thế Hào thần nhiên nói: “Nếu như cô ấy cảm thấy ở lại Mi sẽ tự do thoải mái hơn, vậy thì để cho cô ấy ở lại đó đi! Gần đây anh không có thời gian.”

“Anh như vậy là đã xảy ra chuyện gì? Đang bận rộn việc gì à? Lại có thể bỏ bộn công việc ngay cả vợ cũng không cần sao? Anh coi chừng ngày nào đó cậu ấy thật sự bay đi, đến lúc đó cho anh hối hận chết luôn!” Cô cảm thấy giọng điệu của anh đã khác với trước kia, nhưng lại không biết là khác chỗ nào.

“Nếu như cô ấy thật sự muốn bay, anh sẽ cho cô ấy bầu trời mà cô ấy muốn.” Tống Thế Hào nói: “Dù sao cô ấy nói ly hôn cũng không phải là lần một lần hai.”

“Hả? Đừng nha! Hai người sẽ không thật sự âm ỉ đến nỗi dẫn đến tình cảnh muốn ly hôn chứ?” Trong lòng cô hơi hoảng sợ.

“Còn có việc gì không? Bên anh hơi bận.” Tống Thế Hào muốn ngắt điện thoại.

Tần Tường mau mau nói tiếp: “Mặc kệ như thế nào, chúng quy vấn đề giữa hai người vẫn phải nói cho rõ ràng, không thể cứ tiếp tục nhập nhằng như vậy!”

“Anh biết rồi, chờ anh xong việc sẽ tìm cô ấy nói chuyện.”

“Gần đây anh đang bận việc gì vậy?”

“Một bộ phim truyền hình, lần đầu tiên anh làm nhà sản xuất, vẫn chưa tìm được nhạc sĩ.”

Cô lập tức hăng hái, “Có muốn em giúp một tay không?”

“Em? Em sáng tác được sao?”

“Cũng mới bắt đầu thôi, có điều thành tích cũng không tệ lắm.” Cô rất có tự tin, “Nói cho em biết anh cần một ca khúc thế nào, em làm một đoạn ngắn cho anh nghe thử.”

“Được rồi! Cho anh email của em, lát nữa anh gửi tài liệu liên quan qua, bây giờ anh thật sự phải đi làm rồi.” Có lẽ là không muốn nói đến chuyện của Đinh Mẫn Tuệ, Tống Thế Hào vội vàng ngắt điện thoại của cô.

“Đã trễ thế này rồi cậu còn nói điện thoại với ai vậy?” Đinh Mẫn Tuệ mở cửa phòng cô, thò đầu vào kiểm tra.

“Một người bạn.” Tần Tường che giấu nói, sau đó đẩy cô ấy ra ngoài, “Cậu quay về ngủ đi!”

“Mình không ngủ được, muốn tâm sự với cậu một chút.” Đinh Mẫn Tuệ dựa vào giường của cô.

Tần Tường vô cùng bất đắc dĩ, đi đến trước bàn máy vi tính cạnh giường, mở máy vi tính lên, “Tâm sự cái gì? Tâm sự chuyện hôn nhân của cậu à?”

“Đúng á! Ngoại trừ chuyện này ra mình còn có thể nói chuyện gì chứ?”

“Không phải cậu đã quyết định phải ở New York học mỹ thuật sao? Nói thẳng với Thế Hào đi!” Tần Tường đã thấy một email trong hộp thư, là của Tống Thế Hào gửi tới.

“Mình sợ anh ấy không đồng ý. Anh ấy vẫn không tán thành chuyện mình ra ngoài làm việc, bây giờ mình muốn học ở New York, chẳng khác nào muốn hai người tách ra dài hạn, có phải Thế Hào sẽ tức điên lên không?”

“Ông xã và sự nghiệp, rốt cuộc cậu muốn cái nào?” Cô bắt đầu đọc kịch bản, ừm, Tống Thế Hào không hổ danh là biên kịch số một Nhật Bản, vừa mở đầu đã viết ra một màn lời cuốn ngoạn mục, về yêu cầu sáng tác cũng viết rất chi tiết, xem ra đây là công việc vô cùng thử thách, cô thấy càng thêm hứng thú.

“Hai cái mình đều muốn hết.” Đinh Mẫn Tuệ bĩu môi.

“Lòng tham không đáy.” Tần Tường nói: “Đây chính là chỗ khó khăn của hai người sau khi kết hôn. Nếu hai người vẫn còn là người yêu, chỉ cần xử lý vấn đề tình cảm giữa hai người là ổn rồi, hoàn toàn không phải phiền đến công việc nè, học tập nè, hay kiểu trách nhiệm anh chăm sóc em, em chăm sóc anh.”

“Nói chung là phụ nữ không cần phải bước vào nắm mồ hôn nhân.” Cô nàng cắn đầu ngón tay, “Mình chỉ muốn một chút không gian riêng và cuộc sống tự do.”

“Trong thế giới hôn nhân mà cậu lại đòi hỏi quá nhiều, ông xã, tình yêu, sự nghiệp, tự do, điều này là hoàn toàn không thể.” Tần Tường khịt mũi khinh bỉ ý nghĩ ngây ngô của cô bạn, tiện tay lấy giấy vẽ khuôn nhạc còn trống ở bên cạnh bàn, tối nay chuẩn bị làm thầu đêm, trước tiên phải phác họa ra bản thảo.

Cứ như vậy, cuối cùng Đinh Mẫn Tuệ cũng ngủ sau khi nói liên miên suốt ba giờ liền, cuối cùng cô cũng chiến thắng thần ngủ, soạn xong bản sơ thảo.

Sáng sớm cô còn chưa tỉnh ngủ, chợt nghe được Đinh Mẫn Tuệ gào to ở bên ngoài, “Trời ạ! Ai làm vậy?”

Cô vội vàng chạy ra cửa, chỉ thấy Đinh Mẫn Tuệ đang giận dữ đứng thờ hồn hên. Ở trước cửa chính, có một con chim bị giết dính đầy máu đặt ở đó.

“Cái này thật sự là nguyên rùa độc ác mà!” Đinh Mẫn Tuệ phẫn nộ, “Đồ cái thứ giấu đầu thụt đuôi!”

Tần Tường cũng cảm thấy kỳ lạ, gần đây mình đâu có đắc tội với người nào đâu. “Thôi, có lẽ là người khác để nhầm thôi.” Hôm nay cô sẽ bận rộn nhiều việc, thật sự không có thời gian để ý tới loại chuyện vặt vãnh này.

Lúc đầu cô thật sự không muốn để ý đến Mục Thần Nhất nữa, thế nhưng khi cô muốn chế tác bài hát nghe thử, bởi vì tự mình không có dụng cụ thích hợp, lại không tìm được người chuyên nghiệp giúp hỗ trợ, quanh quẩn một vòng, cuối cùng cũng chỉ có thể quay đầu lại nhờ anh giúp đỡ.

Mục Thần Nhất trả lời rất đơn giản. “Bây giờ tôi đang thu âm, nếu cô cảm thấy hứng thú thì cứ đến đây đi!”

Cô chạy đến địa chỉ mà anh nói. Vừa khéo, anh đang thu âm album nhạc cổ điển, ở đó còn có dàn nhạc giao hưởng.

Tần Tường ở bên ngoài đợi một hồi, cuối cùng cũng đợi đến thời gian nghỉ ngơi, cô hỏi Mục Thần Nhất, “Có thể cho tôi mượn dàn nhạc của anh dùng một lần không?”

“Cô mượn? Cô muốn làm gì?” Anh nhìn thấy nhạc phổ trong tay cô, “Vừa mới sáng tác bài hát?”

Anh đưa tay lấy, Tần Tường không phản đối. Tuy nụ hôn mạnh mẽ ngày đó làm cho cô tăng thêm ác cảm gấp mười lần với người này, nhưng mà công ra công, tư ra tư, về mặt sáng tác cô còn là tay mơ, cần phải nghe qua ý kiến của anh.

Anh chỉ nhìn sơ qua bản nhạc, khề hừ nhẹ, “Cái này viết cho ai?”

“Bộ phim mới của bạn tôi.”

Trả bản nhạc lại cho cô, Mục Thần Nhất nói: “Cô còn quá non, trong giai điệu luôn gò bó ở một số chỗ, thiếu sự biến hóa.”

Đối với sự góp ý thẳng thắn của anh, Tần Tường không vội buồn, khiêm tốn tiếp thu. “Anh cảm thấy tôi nên làm sao để cải thiện nó?”

“Mời tôi ăn cơm tối, tôi sẽ nói cho cô biết.” Anh lại dùng cái kiểu quái lạ đó cười với cô.

Tần Tường sẽ không bị mắc lừa nữa, “Tôi còn tưởng rằng mình đã tìm được người thầy tốt không mất phí.”

“Chờ một chút.” Hình như đột nhiên anh nghĩ đến cái gì đó, lấy nhạc phổ lại, mắt nhìn tên bộ phim mà Tần tường viết tay ở trên cùng – trong lòng dao động.

Mây anh nhíu chặt lại, “Đây là tên bộ phim?”

“Đúng vậy!” Tần Tường cảm thấy ánh mắt của anh thay đổi kịch liệt, hình như trong phút chốc đột nhiên trở nên rất tức giận.

“Giờ trò quái quỷ gì?” Anh trầm mắng, lấy điện thoại ra lập tức bấm số, “Anh Tổng phải không? Xin hỏi cuối cùng trong một bộ phim anh muốn có bao nhiêu người sáng tác nhạc vậy?”

Không biết đối phương nói gì, về mặt Mục Thần Nhất có hơi dịu lại, anh trầm mặc nghe một hồi, cuối cùng nói: “Được rồi! Tôi không hy vọng lần đầu tiên chúng ta hợp tác lại diễn ra trong không khí bất hòa, tôi sẽ khai thông vấn đề này với nhà soạn nhạc kia của anh.”

Tần Tường nghe không rõ lắm, “Anh điện thoại cho ai thế?” Đối phương họ Tổng? Trời ạ, không phải là Tổng Thế Hào chứ? Chẳng lẽ công việc lần này của cô lại va chạm với Mục Thần Nhất nữa sao?

“Nếu như anh đã nhận công việc này, tôi có thể cân nhắc việc nhượng lại.” Thật ra thì cô cũng biết mình thật sự không có năng lực chuyên môn trong việc sáng tác, trước mắt vẫn còn trong giai đoạn học tập mà thôi, cô không muốn làm hỏng bộ phim của Tổng Thế Hào. Quan trọng nhất là cô cảm thấy nếu có thể để cho Mục Thần Nhất sáng tác, danh tiếng của anh sẽ có hiệu quả tuyên truyền rất tốt, mà cô lại không làm được điều đó.

“Cô nửa đường rút lui rồi hả?” Mục Thần Nhất cũng không ngờ cô lại buông tay dễ dàng như vậy, so với trận tranh tài lần trước hoàn toàn là hai kiểu thái độ, cái này không giống với tính của cô. “Không phải cô tên là ‘khoe tài’ (*) sao?” Anh liếc mắt nhìn cô.

(*) Từ đồng âm với tên của Tần Tường.

Tần Tường sững sờ, ngay lập tức hiểu rõ anh ta đang lấy tên của cô để trêu chọc, nhưng cũng không tức giận, “Có một số việc không nên cậy mạnh khoe tài, trước mặt Thần Zeus, tôi hoàn toàn nhận thua.” Lần này cô sẵn lòng nhường đường, không muốn làm ảnh hưởng đến công việc của bạn mình.

Mục Thần Nhất nhìn thoáng qua phòng thu âm, ở bên trong dàn nhạc đã lại ngồi vào chỗ rồi, “Chờ tôi một chút.” Anh vội vã đi vào phòng thu âm.

Tần Tường đứng bên ngoài cửa kính nhìn đáng vẻ anh chỉ huy dàn nhạc, hôm nay anh thu bài của Beethoven, dường như nhạc sĩ tài ba Beethoven đang sống lại từ trên người Mục Thần Nhất vậy. Đứng trước dàn nhạc đáng người anh có vẻ đặc biệt thon dài, tỷ lệ thân hình ma quỷ khiến cho người ta thêm muốn, từng động tác đều giống như vua chúa vương giả, cho dù là không nghe được tiếng nhạc Beethoven hồi sinh, chỉ cần nhìn thoáng qua động tác của anh, sẽ biết ngay người này tinh thâm hiểu biết đối với âm nhạc của ông đến cỡ nào.

Ngoại trừ có thành kiến đối với Mục Thần Nhất, bỏ qua lần hợp tác biểu diễn khi đó, nếu dùng góc độ của một người bình thường để quan sát, Tần Tường đột nhiên phát hiện lúc anh đang chỉ huy thì sức hấp dẫn thật sự không ai có thể địch lại, ngay cả cô cũng không kềm chế được bị vẻ mặt và động tác tay của anh làm cho mê mẩn.

“Thần Zeus” Mục Thần Nhất, thật là danh bất hư truyền nha --

~ Hết chương 3 ~

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Hoàng Kim* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 4

Editor: Thoa Xù

“Muốn uống gì? Whisky hay Brandy?” Mục Thần Nhất lấy hai cái ly để cao, lấy một chai rượu từ trên kệ.

Tần Tường không ngờ phía sau phòng thu âm lại có quầy bar riêng được trang hoàng cao cấp như vậy, “Phòng thu âm và quầy bar này đều là của anh à?”

“Đúng vậy, thỉnh thoảng tôi và mọi người ở đây thảo luận về âm nhạc, thu âm một sẽ đến ngồi một chút, uống vài ly, đến khi tìm được cảm hứng thì quay lại làm việc.”

Tần Tường tán dương: “Ý tưởng hay, lao động và vui chơi kết hợp.”

Anh đưa ly cho cô, “Rượu vang đỏ.”

“Lại là rượu?” Cô không nhận, “Hôm nay tôi sẽ không cho anh cơ hội đâu.”

Mục Thần Nhất nhướn mày nhìn cô, “Cô rất bảo thủ nha, em gái, một nụ hôn ở phương Tây chỉ là chuyện chào hỏi lễ nghi mà thôi.”

“Nhưng mà hôm đó anh không lễ độ lắm” Tần Tường nghiêm túc, “Hơn nữa tôi không cho là nụ hôn kia của anh là để chào hỏi tôi.” Môi lưỡi dây dưa hôn sâu là hành động lễ nghi gì chứ?

“Không có ai dạy cô kỹ năng hôn môi sao?” Dường như anh đang cố ý trêu đùa cô, khuỷu tay chống lên trên quầy bar, hơi thở tiến gần đến cơ thể cô, “Môi của cô rất đẹp, mùi vị lại không tệ, nếu như luyện tập chăm chỉ nhất định sẽ là một cao thủ.”

“Sắc lang.” Cô thật muốn lấy ly rượu kia tạt lên mặt anh. Cái gì mà “Môi rất tốt, mùi vị không tệ”? Xem môi của cô là trái cây à?

“Anh tìm tôi muốn nói chuyện gì?” Vẻ mặt cô trầm xuống, quả thật là không thể biểu hiện hòa nhã với người này được, anh ta quá hiểu cách lấy lòng phụ nữ rồi, chỉ cần hơi lơ đãng là sẽ rơi vào bẫy của anh ta.

“Cô muốn viết ca khúc này, nhưng cũng có người khác nhờ tôi viết, có điều trong đầu tôi có một ý tưởng, nhưng vẫn chưa bắt đầu.” Anh chấn chỉnh lại thần thái, bày ra đáng vẻ thảo luận công việc. “Nếu cô kiên trì muốn để tôi viết, tôi lại cảm thấy thay vì tôi và cô trở thành kẻ địch chỉ bằng hợp tác lần nữa vậy.”

“Hợp tác thế nào?”

“Giai điệu trong phần lớn tác phẩm của tôi được thực hiện bởi Violon, hơn nữa tiếng đàn phải biến hóa đa dạng, ưu buồn, nhiệt huyết, kiểu phong cách này có vẻ là sở trường của cô đó.”

Tần Tường hơi chần chừ, “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

Mục Thần Nhất nhún vai, “Cô không đồng ý thì tôi cũng chẳng có sao cả, dù sao việc này tôi cũng chỉ là giúp đỡ bạn bè thôi, không có tiền bạc gì, viết hay không cũng chẳng có sao cả, nhưng mà Tổng Thế Hào này không phải là bạn của cô sao? Phía bên cô mới có sao đó.”

Cái này là đang uy hiếp sao? Cô nhảy bèn nghe ra ẩn ý sâu xa sau lời nói của anh, cô không biết có phải thật sự cần đến Mục Thần Nhất sáng tác không, sao trước đó lúc gọi điện thoại cho Tổng Thế Hào lại không nghe anh ấy nói tới?

Nhưng bất luận thế nào, để giúp Tổng Thế Hào tìm được tác phẩm hay nhất thì cô không thể từ chối được, hưởng chi tác phẩm của anh được người trong nghề công nhận là số một, có thể theo sát quá trình ghi âm đĩa nhạc do anh sáng tác, trở thành người thuyết minh cho tác phẩm của anh cũng là một vinh dự, hơn nữa còn có hiệu quả thúc đẩy mạnh cho sự nghiệp của cô.

Cô nhanh nhạy thẩm tính toán những điều được và mất, khi Mục Thần Nhất nâng ly rượu thứ ba thì cô trả lời chắc chắn, “Được, tôi đồng ý.”

Anh nhướng mày, nâng chén với cô, “Thế thì, vì sự hợp tác vui vẻ của chúng ta, có phải là nên uống mừng một ly không?”

“Hừ hừ, mấy loại rượu nổi tiếng quý giá này vẫn nên giữ lại tự anh uống đi, tôi không có phúc hưởng.” Vì bạn bè mà buông bỏ lập trường của mình thì không hề gì, nhưng mà nếu cả bản thân cũng chịu lỗ vốn thì không đáng chút nào.

“Vây được, mời cô uống cà phê, cái này chắc cô sẽ không từ chối chứ?” Không biết từ đâu anh lấy ra một bình cà phê.

Hai người nói xong, rất nhanh chóng đẩy câu chuyện đến đề tài tác phẩm kia, vì Tần Tường đã viết xong bản sơ thảo, nên có rất nhiều ý tưởng. Trong lần hợp tác lần này Mục Thần Nhất vẫn chưa thể hiện ra sự độc tài chuyên quyền của anh ngay, rất kiên nhẫn nghe cô nói xong ý tưởng của mình, trên nhạc phổ cô có làm vài ký hiệu nên đã thảo luận với cô rất nhiều vấn đề trong đó.

Lúc đầu Tần Tường chỉ cảm thấy tác phẩm của mình có vấn đề, nhưng mà không rõ vấn đề cụ thể ở chỗ nào, sau khi nghe xong phân tích của anh thì hiểu ra ngay lập tức, không khỏi bội phục sát đất.

Khi dùng lời nói không thể nào biểu đạt được rõ ràng, Mục Thần Nhất sẽ dẫn cô đến phòng thu âm, biểu diễn bài hát vừa sáng tác bằng Piano.

Hai người nói chuyện đến quên thời gian, lúc Tần Tường ngẩng đầu lên, ngạc nhiên phát hiện đã là mười một giờ đêm rồi.

“Đã trễ thế này rồi sao? Tôi phải về nhà.”

“Thật sự là một đứa trẻ ngoan há!” Anh nhẹ nhàng chế giễu: “Về nhà trẻ mẹ biết sẽ đánh đòn à?”

“Ba mẹ tôi đều ở Đài Loan. Bây giờ tôi ở chung với bạn, với lại tôi không có thói quen ngủ quá muộn.” Cô dọn dẹp đồ.

Đột nhiên Mục Thần Nhất phủ bàn tay của mình lên bàn tay nhỏ bé bận bịu của cô, “Lúc có linh cảm cũng phải tuân thủ giờ giấc sao?”

Cô lẳng lặng rút tay về, mỉm cười nói: “Đương nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ thức suốt đêm, bất quá tôi cảm thấy cô bé quàng khăn đỏ ngủ lại hang của con sói lớn thật sự là chuyện nguy hiểm.”

Mục Thần Nhất hoàn toàn không cười, cũng không tiếp tục ngăn cản cô nữa.

Lúc cô rời đi, nghe được Mục Thần Nhất gọi điện thoại cho một người, “Trong vòng nửa tiếng nữa, đến phòng thu âm của anh, trễ giờ sẽ không đợi.”

Một lời đề nghị đơn giản, mặc dù không biết đối phương là ai, nhưng đã trễ như thế rồi, lại là loại giọng điệu đó, không cần nghĩ cũng biết đối phương nhất định là người tình thứ xx của Mục Thần Nhất.

Làm người tình của anh thật đúng là vất vả, yêu cầu hai mươi bốn giờ không hề phân biệt ngày đêm, cứ gọi là đến.

Tần Tường cảm thấy thương cảm cho những người phụ nữ say mê anh, nghĩ lại cô lại thấy mình cảm khái vớ vẩn, có lẽ ngược lại những người phụ nữ kia lại thích thú. Giống như hậu cung của bậc vua chúa thời cổ đại có rất nhiều oán nữ, nhưng mà khi vị phi tử nào được vua truyền tiếp kiến không phải đều vui như hoa sao? Có lẽ tâm tình của những cô nhân tình kia cũng chính là như vậy?

Đóng cửa lại, hình như cô thấy anh châm một điếu thuốc, điếu bộ nuốt mây nhả khói rất tao nhã. Loại đàn ông này, đến cả động tác hút thuốc cũng có sức hấp dẫn mê hoặc người khác, khó trách những người phụ nữ kia sẽ dạt dẹo lao vào một cách say mê không dứt ra được. Ai da!

Sau một tuần, Tần Tường và Mục Thần Nhất bắt đầu hợp tác chính thức, sau khi dính vào cuộc sống của anh, cô mới phát hiện rằng anh là người sinh hoạt vô cùng có quy luật và trật tự. Không nói những thứ khác, ví như tinh lực của anh, mỗi ngày đều làm việc hết sức mình, buổi tối còn phải đối phó với N người tình, ngày hôm sau lại có thể giữ vững được tinh lực dồi dào, chỉ điểm này thôi cũng khiến cho Tần Tường khen ngợi và vô cùng bội phục.

Có một lần Tần Tường không nhịn được hỏi anh, “Anh làm sao sắp xếp được sinh hoạt ban ngày và ban đêm của mình?”

Mục Thần Nhất đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cô, vì thế hỏi vặn lại, “Cô muốn thử một chút không? Thử qua thì biết ngay câu trả lời mà.”

Nói thêm nữa thì trở thành chủ đề không phù hợp với trẻ em rồi, Tần Tường dĩ nhiên biết có chừng mực, bất quá ở phương diện âm nhạc tài năng của Mục Thần Nhất càng làm cho cô thần phục. Anh cảm âm sắc bén, và bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu linh cảm âm nhạc cũng cuộn cuộn không dứt, không hạn chế hình thức phong cách âm nhạc, khiến cô vừa hâm mộ vừa bội phục, lại vừa đẩy nhanh tốc độ bước chân của mình đuổi theo tiết tấu của anh.

Mục Thần Nhất không phải là người thích đứng tại chỗ để người khác đuổi theo, anh đòi hỏi người hợp tác với anh nhất định phải có khả năng đuổi kịp tốc độ của anh bất cứ lúc nào. Tần Tường đương nhiên sẽ không yếu thế, biểu hiện của cô ra sao Mục Thần Nhất đều không đánh giá, nhưng anh sẽ luôn dừng lại lắng nghe cô nói ý tưởng của mình, sau đó nhân nhặt gặt đầu, rồi sâu sắc nhìn cô chăm chăm cả buổi.

“Anh cảm thấy nếu thêm một đoạn hành khúc ở chỗ này, sẽ có hiệu quả chiến đấu hơn không?” Tần Tường xoay cây viết trong tay.

“Nội dung chính của bộ phim là tình yêu, thêm hiệu quả chiến đấu làm gì chứ?” Mục Thần Nhất nhún mày.

Tần Tường cười, “Trời sinh con người chính là hiếu chiến a! Khi đàn ông và phụ nữ ở chung một chỗ chỉ có một chủ đề -- chính là không ngừng chinh phục đối phương, chinh phục tâm đối phương và cơ thể đối phương, đây không phải là chiến đấu thì là cái gì?”

Anh nhẹ nhàng cười, “Cô đã từng chinh phục ai hay là đã bị người nào chinh phục rồi? Lý luận vô cùng mới mẻ độc đáo.”

“Tôi thấy những người khác chiến đấu, yêu đương là loại chuyện mệt mỏi.”

“Không tự mình ném trái, vĩnh viễn sẽ không biết được mùi vị của tình yêu chân chính.” Mục Thần Nhất nheo nheo khuôn mặt của cô, mềm mại non nớt, không hề có một chút phấn son, cảm giác rất tốt.

Tần Tường đánh rớt tay anh xuống, “Đừng động tay động chân, viết tiếp đi.”

“Tôi mệt rồi, nghỉ ngơi một chút.” Anh đứng lên, đi đến trước piano, tiện tay đánh một đoạn nhạc đơn giản.

“Ha, anh nói nghỉ ngơi chính là đánh đàn sao?”

“Bài tập lúc nhỏ chính là đánh đàn, bây giờ với tôi mà nói đánh đàn chính là nghỉ ngơi.” Mục Thần Nhất nhẹ nhàng khua mấy phím đàn, đột nhiên hai mắt sáng lên, “Tôi có một ý tưởng hay, lấy Violon của cô qua đây.”

Cô nghe vậy liền lấy Cantera ra.

“Cầm đàn lên, xem thử cô có đuổi kịp tôi hay không.”

Trên cây đàn mười ngón tay thon dài của anh đánh ra một đoạn nhạc hoa mỹ rực rỡ và vui tươi, như nước chảy mây trôi, xuyên qua thác nước. Tiếp theo đó hành khúc chiến đấu sục sôi dạt dào đa dạng xuất hiện, anh công nhận ý tưởng của Tần Tường, đồng thời đã viết ra ca khúc mới trong nháy mắt.

Violon của cô giống như tiếng hát của người phụ nữ, trầm bổng uyển chuyển quyến rũ vào giữa tiếng piano khí thế mãnh mẽ, âm thanh của hai loại nhạc cụ quấn quýt vào nhau, giống như đàn ông và đàn bà đang truy hoan hòa hợp trong thế giới tâm hồn và thể xác. Tự do, dâng trào, lại trầm trụi không vướng víu.

Tiếng đàn của Mục Thần Nhất vô cùng tùy tính, nghĩ đến đâu thì đánh đến đó, thử thách này Tần Tường có thể ứng biến rất tốt. Nhưng mà cho dù anh muôn màu muôn vẻ, vẫn không thoát khỏi tiếng violon quấn quýt đuổi theo sát sao.

Khi tiếng piano và violon cùng lúc tấu lên âm thanh rung động cuối cùng thì bọn họ dường như cùng nghe được tiếng tim mình đang đập mạnh mẽ, khuôn mặt của hai người đều ửng hồng, kích động nhìn chăm chăm vào đối phương.

Anh đứng lên, bước đến trước mặt cô, tay nâng mặt cô lên, “Tôi chưa từng gặp được người phụ nữ nào như cô, có thể kéo ra được tiếng đàn hoàn mỹ như thế.”

Tần Tường cười, cô cũng muốn nói, tiếng đàn của Mục Thần Nhất cũng hoàn mỹ không gì sánh nổi.

Nào ngờ, còn chưa kịp mở miệng, mặt của anh đã áp xuống cô, môi hai người chạm vào nhau, lần này anh hôn rất nhẹ, thật sự là nụ hôn lịch sự, dường như anh đang cảm ơn cô về sự hợp tác thành công vừa rồi.

Hai người đều thở hổn hển, vẫn còn đắm chìm trong sự kích thích chưa hề dịu đi. Không ai chú ý đến đôi nam nữ bên ngoài phòng thu âm.

Tiếng vỗ tay đột ngột vang lên, tiếp theo có một cô gái đang cảm thán, “Sự hợp tác của hai người quá tuyệt vời, giống như hơi thở và nhịp tim hòa hợp tương xứng không chê vào đâu được.”

Mục Thần Nhất xoay lại, thấy hai người kia đứng ngoài cửa thì hơi giật mình, “Sao các cậu tới đây?”

“Tụi mình phải về, trước khi đi Niệm Tĩnh nói nhất định phải tới thăm cậu, cảm ơn sự giúp đỡ của cậu.” Minh Thiên Tăng ưu nhã thoải mái ôm Phương Niệm Tĩnh, cười như không cười nhìn hai người trong phòng. “Mục Thần Nhất thì hoàn toàn miễn bàn rồi, đến đâu cũng có người đẹp theo cùng, hăm mộ quá đi!”

“Giống nhau thôi.” Anh đã sớm quen việc người xung quanh trêu chọc chuyện anh yêu thích phụ nữ đẹp.

“Cô bé kia là của mục tiêu mới của cậu à? Không giống với mấy cô trước đó nha!” Phương Niệm Tĩnh tò mò quan sát Tần Tường.

“Đều là phụ nữ, có cái gì không giống chứ?” Anh ra khỏi phòng thu âm.

Một màn bị anh ta hôn lại bị người khác thấy được, Tần Tường cảm thấy vô cùng xấu hổ, vì vậy trốn trong phòng thu âm giả vờ điều chỉnh dây đàn.

Phương Niệm Tĩnh nhìn theo bóng lưng của cô, nói: “Mùi vị của cô ấy thật sự rất thuần khiết, lại tràn đầy nhiệt huyết và hiểu biết, quan trọng nhất đây là lần đầu tiên mình thấy một người có thể kích thích nhiệt huyết và tài hoa tiềm năng của cậu lên gấp đôi.”

“Cậu cảm thấy mình và cô ấy ăn ý với nhau sao?” Đột nhiên Mục Thần Nhất hỏi.

Cô suy nghĩ một chút, “Theo góc độ của mình thì hai người rất xứng đôi, nhưng cảm nhận khi nghe nhạc, hai người các cậu dường như đang cạnh tranh với nhau, không ai nhường ai, cái này không phải là cách của những người yêu nhau.”

“Chiến đấu.” Anh cúi đầu bật cười, nhớ lại cách ví von của Tần Tường, giữa anh và cô tựa như đang tiến hành chiến tranh hai phe đối nghịch, cho dù bây giờ là quan hệ hợp tác, nhưng kiểu cảm giác đối địch này đến người ngoài cũng nhìn ra được. “Như vậy mới có vẻ thú vị chứ!”

Anh quay đầu lại liếc nhìn Tần Tường. Chính phục lẫn nhau, dây dưa lẫn nhau, giằng vò tình cảm lẫn nhau, anh chưa từng trải qua, có điều cô nhóc này đã mang đến cho anh kiểu trước nay chưa từng trải, càng ngày anh càng mong đợi.

Làm việc trong phòng làm việc của anh hết một ngày, sáng hôm sau mười giờ Tần Tường vất vả lắm mới rời khỏi giường, mở cửa ra, nhặt tờ báo dưới đất lên, cô nhìn ra ngoài theo thói quen. Cũng may là hôm nay trước cửa rất sạch sẽ.

Liên tục mấy ngày gần đây, trước cửa nhà thường xuất hiện một vài thứ gì đó kỳ dị, không phải xác động vật thì cũng là búp bê vải bị đứt đầu, hình như thật sự có người cố ý muốn cảnh cáo cô, nhưng vẫn không có manh mối để điều tra ra.

Cô báo cảnh sát, cảnh sát cũng tiến hành mai phục điều tra, nhưng mấy cái thứ kỳ dị đó cuối cùng cũng không xuất hiện nữa, rõ ràng là đối phương đã phát hiện rồi.

Chắc chỉ là chuyện bất hòa nhỏ thôi, sẽ không có vấn đề lớn lao gì chứ?

Mở báo ra xem, bất ngờ phát hiện trên tấm hình lớn nhất trang đầu viết -- Thần Zeus giới âm nhạc chung tình với nữ minh tinh Hollywood, kết hôn vào cuối năm? Bức ảnh chụp cảnh đêm khuya Stephany ở trước cửa nhà Mục Thần Nhất ôm hôn anh.

Mỗi năm tin tình cảm của Mục Thần Nhất đều rất nhiều, hình như vậy cũng nhiều vô số kể, chỉ có điều nữ chính mỗi năm đều không giống nhau, cho nên tin tức như thế cũng không kỳ lạ. Tần Tường thầm cảm thấy thương xót cho Stephany, chỉ sợ đây cũng là một kế hoạch tình ái của cô gái đáng thương nhưng lại khéo quá thành vụng, Mục Thần Nhất sao có thể mặc cho người khác sắp đặt chứ?

Quả nhiên, khi cô đến phòng làm việc của anh thì vừa đúng lúc nghe được anh đang nói điện thoại với Stephany.

“Ảnh là do em tìm người chụp đúng không? Sau này đừng gọi điện thoại tìm anh, giữa chúng ta kết thúc rồi.” Anh đơn giản ra lệnh, không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào để biện bạch lập tức ngắt điện thoại.

Tần Tường hỏi: “Chẳng lẽ không phải là đội chó săn chụp sao? Anh không sợ xử oan cô ấy sao?”

“Trước khi tôi quyết định qua lại với một cô gái thì đã nắm rõ tính tình của cô ấy, cô ấy có thể làm cái gì, ranh giới cuối cùng ở đâu tôi đều có thể đoán được. Hơn nữa, cho dù là đội chó săn chụp thì sao? Tôi đã chuẩn bị chấm dứt mối quan hệ này, ngược lại bài báo này đã giúp cho tôi.” Mục Thần Nhất nói không có chút tình cảm nào. Sau đó đi đến trước piano, chuẩn bị bắt đầu công việc mới.

“Chưa bao giờ sơ suất sao?” Cô hỏi tới.

“Ý cô là gì?”

“Chẳng hạn như, có cô gái không cẩn thận mang thai con của anh, yêu cầu anh chịu trách nhiệm.”

Anh nở nụ cười thanh tú kỳ quái mang theo sự lạnh lùng hà khắc, “Không thể nào. Tôi sẽ không để cho bất kỳ cô gái nào có cơ hội này.”

Cô cảm thấy người đàn ông này sinh ra chính là để tổn thương phụ nữ, đáng tiếc những cô gái kia đều hăng hái tranh giành, cho loại đàn ông này quá nhiều cơ hội.

“Cô có nghĩ tới người yêu của cô phải là kiểu nào không?” Đột nhiên Mục Thần Nhất hỏi ngược lại cô.

Cô nghĩ nghĩ, “Phải dịu dàng sẵn sàng, cho tôi đầy đủ tự do, đối với tôi phải che chở thương yêu đủ điều, còn phải sùng bái tôi, tôn trọng tôi . . .” Cô nhìn xuống đất hình dung ra dáng vẻ ông xã tương lai của mình, vẫn chưa nói xong, Mục Thần Nhất lại cười khẩy một tiếng.

“Thật là ngây thơ, thì ra người đàn ông cô cần chính là giống như con chó vậy. Trên đời này có thể có sao?”

“Đương nhiên là có á! Tổng Thế Hào chính là người như vậy!” Cô buột miệng nói ra, trong lòng cũng lập tức hiểu được tại sao mình vẫn cảm thấy khó hiểu và tức giận với cô bạn thân bỏ nhà ra đi kia, bởi vì cô ngưỡng mộ Mẫn Tuệ có thể lấy được một ông chồng xuất sắc như thế, cũng tức giận vì cô nàng không biết quý trọng.

Lông mày anh hơi nhíu lại, ánh mắt phê phán liếc nhìn cô, “Không phải là cô thầm mến Tổng Thế Hào chứ?”

“Tôi mới không có biến thái như vậy.” Cô khịt mũi coi thường anh.

“Vậy cũng không hẳn là không có khả năng, nghe giọng điệu của cô thì giống vậy đó.”

Tần Tường đánh vào lưng anh, “Mục Thần Nhất, đừng có vì chuyện tôi không bị anh mê hoặc thì liền ôm hận trong lòng.”

“Cô bớt tự cao đi.” Anh không thèm thảo luận tiếp đề tài này với cô, sau khi đầu võ mồm xong thì hai người lại chuyển mục tiêu sang chuyện công việc.

Hôm nay công việc tiến hành đến giai đoạn cuối cùng, lát nữa tất cả thành viên của dàn nhạc sẽ tập trung đông đủ, thu âm cả ngày, hoàn thành xong tất cả các bài hát.

Mười giờ tối, tất cả thành viên dàn nhạc đều đã ra về, Tần Tường và Mục Thần Nhất mới hoàn tất khâu cuối cùng. Tần Tường vô cùng phấn khởi, nóng lòng đem tác phẩm gởi cho Tổng Thế Hào nghe.

“Không uống chút gì đó chúc mừng sao?”

Lời mời của anh nghe như không cho từ chối, cho nên lần này Tần Tường chỉ hơi do dự nhưng không từ chối.

Vẫn là cái quầy bar kia, Mục Thần Nhất không ép cô uống rượu, cho cô một ly cocktail.

“Ly này là tự tôi sáng chế ra đó, chủ yếu là nước táo, chỉ thêm chút xiu rượu rum thôi.” Anh đưa ly cocktail cho cô.

Tần Tường dè dặt nhấp từng ngụm một, mùi vị không tệ, mùi rượu không quá nặng.

“Mục Thần Nhất, thật ra thì anh cũng có lúc rất dịu dàng, sao lại đối với người tình của mình luôn lạnh lùng tàn nhẫn như vậy?”

“Có lẽ là vì tôi không yêu họ.” Trái lại anh trả lời rất dứt khoát thẳng thắn.

“Không yêu họ? Không yêu họ sao lại muốn qua lại với họ?”

“Đàn ông và đàn bà qua lại với nhau chưa chắc là vì yêu, vì yêu mà ở bên nhau là trò chơi lãng mạn của mấy cô cậu thiếu niên.” Anh lại lấy ra một lọ muối và mấy trái quýt, nháy mắt với cô, “Có muốn chơi một trò chơi không?”

Cái gọi là trò chơi chính là hai người thi kéo búa bao, người nào thua sẽ ăn một muỗng muối, uống một hớp rượu, lại ăn một trái quýt.

Lúc mới bắt đầu Tần Tường cảm thấy chơi rất vui, cho nên đồng ý chơi, cô rất muốn xem thử đáng về xấu xí của Mục Thần Nhất. Sau khi chơi rồi mới biết mình bị mắc bẫy của anh, mười lần oẳn tù tì thì có hết tám lần anh thắng, cũng không mất bao lâu, cô đã bị chuốc say choáng váng, đành phải gờ tay đầu hàng.

“Không được không được, anh đây là rấp tâm hãm hại, tôi không chơi nữa.” Cô nằm bò trên quầy bar, đầu lại bắt đầu đau rồi.

Mục Thần Nhất đỡ mặt cô dậy, nhìn vào mắt cô, “Bây giờ cô muốn về nhà hay là muốn ngủ?” Anh cố tình hỏi một cách kỳ lạ, khiến Tần Tường không tự chủ được trả lời theo dự tính của anh, “Ngủ.”

Anh khẽ mỉm cười, ôm lấy cô, đi tới một căn phòng khác bên cạnh quầy bar. Đây là phòng ngủ của anh.

Khuôn mặt Tần Tường đỏ ửng, hơi thở toàn là mùi rượu trái cây ngọt ngào, trong men say mang theo sự quyến rũ chết người.

Mục Thần Nhất không kiềm chế được cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, phản ứng của cô không dữ dội như lúc tình tảo, có lẽ là đôi môi lạnh lẽo của anh khiến cho cô đang nóng khô như tìm được nơi nương nhờ. Khóe miệng của cô nhếch lên, dường như rất hài lòng với nụ hôn của anh, đối với một người đàn ông như Mục Thần Nhất thì nụ cười này chắc chắn mang một ý nghĩa kín đáo khác.

Vì vậy anh hôn sâu thêm, nụ hôn của anh nồng nàn nóng bỏng làm thiêu cháy cả đồng cỏ, khiến cô không thể nào cự tuyệt.

“Mục Thần Nhất, anh... anh tìm lắm người rồi.” Chút ý chí còn sót lại nói cho cô biết chuyện xảy ra tiếp theo sẽ rất nguy hiểm.

Anh thì thảo bên tai cô: “Tôi không có tìm sai, người tôi muốn tìm chính là em.”

Giọng nói trầm thấp mà đầy sức hút, vào lúc này lại có mùi vị kích động và ham muốn khác thường, anh dùng môi đốt từng ngòi lửa bên má và cổ của cô một cách điêu luyện.

Khi cô còn đang ngơ ngạo chống cự, quần áo của cô và anh đều bị anh quăng xuống đất.

Da thịt của anh dán chặt vào cô, anh mỉm cười nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Đây chính là chiến tranh mà từ xưa đến nay đàn ông và đàn bà đều nhất định phải tiến hành, thử xem rốt cuộc là đàn ông chinh phục đàn bà, hay vẫn là đàn bà có thể chinh phục được đàn ông.”

Cô say khướt nhũn nhũn mi tâm, “Anh cho rằng anh nhất định sẽ thắng sao?”

“Không tin em có thể thử xem.” Anh giống như tên háo sắc dụ dỗ người ta phạm tội, ánh mắt nguy hiểm lướt khắp cô thể bóng loáng và trắng như tuyết của cô, sau đó đặt tay lên bầu ngực nhạy cảm của cô, “Chưa từng có ai xâm chiếm qua lãnh địa của em sao?”

Cô cắn chặt răng, “Chưa từng chiến đấu không có nghĩa là tôi sẽ thua.”

“Vậy thì tốt, anh mong chờ biểu hiện của em.”

Giọng cười thân thiện của anh đã chọc giận cô, không chấp nhận thể bị động, bản năng tình dục thôi thúc cô chủ động tấn công.

Giường ở đây không rộng rãi lắm, bọn họ dây dưa với nhau, chiếm giữ nhau, giống như trúng phải mê hương tình độc, cho đến khi hai người mệt rũ rồi, cũng đều cảm thấy thỏa mãn, mới tự ai nấy chìm vào giấc ngủ.

Kết quả chiến đấu rất cuộc là ai thắng ai thua, bọn họ cũng quên so đo.

“Anh, anh, anh, sao anh lại ngủ trên giường của tôi? Không, không đúng! Sao tôi lại ngủ ở đây?”

Mục Thần Nhất nghĩ là khi anh tỉnh lại thế nào cũng sẽ nghe được Tần Tường chất vấn anh như vậy, nhưng mà người tỉnh lại trước lại là anh, mà tư thế ngủ của Tần Tường vào tối hôm qua là đầu ở cuối giường, chân ở đầu giường, chẳng biết lúc nào lại trở thành nằm trong lòng anh, dựa sát vào giống như cơ thể anh có thể sưởi ấm vậy.

Anh khẽ đứng dậy, từ trên nhìn xuống về mặt khi ngủ của cô, hô hấp của cô rất đều đặn, về mặt lúc ngủ rất đẹp. Bỗng nhiên anh cảm thấy may mắn là ngoài anh ra không có người đàn ông nào nhìn thấy về mặt lúc ngủ này của cô.

Tối hôm qua khi biết cô là xử nữ anh cũng không ngạc nhiên. Phương Niệm Tinh nói đúng, mặc dù Tần Tường miệng mồm lạnh lợi, cả người toàn là gai, nhưng cô vẫn còn rất đơn thuần, về phương diện chuyện nam nữ, nếu anh nói hơi sâu xa một chút thì cô sẽ đỏ mặt né tránh. Anh cũng không đặc biệt để tâm chuyện trinh tiết, chỉ có điều trước mặt cô anh cảm thấy phát sinh một loại cảm giác thành tựu và thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc cô cũng mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy anh thì cũng không giống như trong tưởng tượng của anh là hoảng sợ thét chói tai, sau đó đẩy anh ra gì gì đó. Chỉ là thân nhiệt lướt mắt nhìn anh rồi hỏi một câu khiến anh suy nghĩ chút nữa té xỉu -- bữa sáng ăn cái gì?

“Thần kinh của em bị gì vậy?” Anh bật thốt lên, không che giấu được thất vọng. Từ trước đến giờ anh luôn ghét bị phụ nữ quấy rầy, nhưng mà tính thần của cô có phải là vững quá không? Tầm thân trong trắng bị một người đàn ông chiếm đoạt khi say rượu, chẳng lẽ thân là phụ nữ cô lại không phản nộ lên án, hoặc là giáng cho anh một cái tát vang dội?

“Chuyện tối qua nằm trong dự liệu của em, nếu như em không đồng ý, anh cho rằng anh có thể dễ dàng chiếm tiện nghi của em sao?” Cô liếc mắt nhìn anh.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Mục Thần Nhất, cô cũng cảm thấy người đàn ông này sớm muộn gì cũng sẽ hấp dẫn cô phạm phải một sai lầm to lớn, cho nên khi ngày này rốt cuộc cũng đến thì ngược lại cô lại thờ phào nhẹ nhõm.

“Ở đây anh có nguyên liệu nấu bữa sáng không?” Cô đứng dậy mặc quần áo, không quá rụt rè đưa lưng về phía anh. Nhìn cũng bị nhìn hết rồi, sờ cũng sờ sạch sẽ rồi, còn có cái gì tốt để che chứ?

Mục Thần Nhất thưởng thức đường cong cơ thể tuyệt đẹp của cô, sau đó thân nhiên nói: “Cách chỗ này không xa có một tiệm bán điểm tâm rất ngon, anh dắt em đi ăn.”

“Được.” Cô không từ chối.

~ Hết Chương 4 ~

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 5

Editor: Thoa Xù

Cô gái với tài năng âm nhạc xuất chúng trở thành người yêu mới của Thần Zeus giới âm nhạc?

Mối quan hệ của Tần Tường và Mục Thần Nhất không giữ bí mật được bao lâu, rất nhanh đã được đưa lên đầu đề báo chí. Ba mẹ của cô ở Đài Loan

cũng gọi điện thoại qua khiến trách hành vi của đứa con gái bất hiếu làm bại hoại thuần phong mỹ tục, nhưng bản thân cô lại trả lời một cách thoải mái, “Cùng giới đẩy nhau, khác giới hấp dẫn nhau, một nam một nữ đến với nhau kỳ lạ lắm sao?”

“Chị, chị thật sự định kết hôn với người đàn ông mang tiếng xấu rành rành đó sao?” Tần Linh cũng lo lắng hỏi.

“Chuyện của chị chị tự có chừng mực. Kết hôn? Đó là vấn đề mà ít nhất mười năm nữa chị mới suy xét đến, đến lúc đó Mục Thần Nhất có còn trong kế hoạch của chị không còn không biết được đâu.”

Câu trả lời của cô khiến cả gia đình gần như hộc máu, ba cô còn tức giận suýt chút nữa là muốn cắt đứt quan hệ cha con với cô, may là bị mẹ cô ngăn cản. Nhưng biểu hiện của cô vẫn là không biết hối cải, số lần hợp tác âm nhạc với Mục Thần Nhất có tăng chứ không có giảm.

Mục Thần Nhất đã quen với mấy bài báo kiểu này rồi, nghe những vấn đề này riết cũng quen, cho nên biểu hiện rất bình tĩnh. Cho đến một ngày, buổi hòa nhạc của hai người họ kết thúc thì có người ở trong hậu trường tặng một bó hoa hồng thật to, người nhận là Tần Tường, Mục Thần Nhất mới khó chịu hỏi một câu, “Là ai tặng?”

“Người hâm mộ thôi!” Cô nhìn danh thiếp, bên trên có ký tên nhưng cô không biết là ai.

Anh cau mày, “Nếu không biết thì vứt đi! Hậu trường này làm gì có nhiều chỗ để trưng bày hoa như vậy.”

Cô lại không đồng ý, “Người ta có ý tốt sao có thể vứt chứ? Với lại bó hoa hồng to như vậy, trước giờ em vẫn chưa thấy qua mà!” Cô cười tươi khoe kùm đồng tiền, ôm bó hoa đếm thật lâu, “Hình như có khoảng hai trăm bông đây!”

Sắc mặt Mục Thần Nhất trầm xuống, không nói gì.

Ngày hôm sau, Tần Tường từ bên ngoài trở về nhà, vừa tới cửa liền giật nảy mình, vô số hoa hồng ước chừng biến cửa nhà cô thành biển hoa, nhìn sơ qua thì thấy có ít nhất hơn một ngàn bông.

Cô dờ khóc dờ cười gọi điện thoại cho Mục Thần Nhất, “Hoa là anh tặng à? Cảm ơn, có điều anh không cảm thấy số lượng nhiều có hơi khoa trương sao?”

Anh thân nhiên trả lời, “Anh không hy vọng người phụ nữ của anh, trong thời gian qua lại với anh lại ôm trong tay quà tặng của người đàn ông khác.”

Đây là lần duy nhất mà Mục Thần Nhất bày tỏ ham muốn chiếm hữu của anh với cô, có điều lần này lại khiến cho mối quan hệ của bọn họ lên tin tức trang bìa lần nữa, tiêu đề trên trang giải trí là: Ngân đóa hoa hồng bày tỏ tình yêu, Thần Zeus lạnh lùng cuối cùng cũng động lòng.

Có phải anh động lòng không Tần Tường không xác định được, cô chỉ cảm thấy rất vui vẻ, cách cư xử của Mục Thần Nhất giống như là một đứa trẻ đang tranh hơn thua vậy, nhất định phải dùng tiền bạc vật chất để hạ thấp hết mọi đối thủ.

Nhưng mà có một việc cũng làm cho cô vô cùng hài lòng -- khi Mục Thần Nhất đang qua lại với một cô gái thì rất tuân thủ đạo đức, không một chân đạp nhiều thuyền, không để cho mình rơi vào quá nhiều tin tức tình ái.

Hôm nay là ngày cuối cùng trong tour diễn tại Mĩ của Tần Tường, hai ngày nữa cô sẽ sang Châu Âu. Buổi tối cô hẹn Mục Thần Nhất dùng cơm, sau này sẽ có ít nhất thời gian nửa năm bọn họ không thể ở bên nhau, cô muốn bàn với anh về chuyện mối quan hệ của bọn họ, lúc bắt đầu đã xác định rõ ràng vậy cũng nên có một kết thúc rõ ràng đúng không?

Nghe nói thời gian mà Mục Thần Nhất duy trì khi ở bên cạnh một cô gái sẽ không vượt quá một tháng, bắt đầu từ cái đêm ở quầy bar cho tới hôm nay, bọn họ ở bên nhau đã hai mươi tám ngày rồi, đã gần đến ranh giới chịu đựng của anh rồi. Lúc này nếu cô nói muốn đi, chắc hẳn là sẽ giảm không ít phiền toái cho anh, có lẽ anh sẽ rất vui mừng chứ nhỉ?

Vừa mới ngồi xuống ở đại sảnh khách sạn, liền nhìn thấy cách đó không xa có một gương mặt quen thuộc, là bạn gái cũ Stephany của Mục Thần Nhất. Mới bao lâu không gặp? Hình như cô ấy đã thay đổi rất nhiều, sắc mặt và cả trang phục đều không còn xinh đẹp như trước đây, trong mắt để lộ ra vẻ ưu sầu sâu sắc. Là chuyện gì đã khiến cô ấy thay đổi nhiều như vậy? Là vì Mục Thần Nhất sao? Cô gái bị anh vứt bỏ đều sẽ tiêu tụy như vậy sao?

Cô đang phân vân có nên rời khỏi hay không, Stephany đã thấy cô, hơn nữa còn đứng lên đi tới trước mặt cô.

“Chào cô.” Đối phương chào hỏi trước, sau đó trực tiếp ngồi xuống trước mặt cô.

“Chào cô.” Tần Tường lịch sự đưa tay ra định bắt tay với cô ta, nhưng tay đối phương lại đặt trên bàn không nhúc nhích, chỉ dùng đôi mắt màu xanh kia nhìn cô chăm chăm, “Ồ bên cạnh Mục sung sướng không?”

Cô khẽ mỉm cười, “Cũng không tệ lắm.”

“Cô định khi nào thì rời khỏi anh ấy?” Stephany đi thẳng vào vấn đề, gọn gàng dứt khoát.

Cô lấy tay về, vẫn lịch sự cười, “Không biết, có lẽ ngày mai, có lẽ sang năm, để xem chúng tôi có chán nhau không.”

Trường hợp người thứ ba xuất hiện như thế này sớm nằm trong dự liệu của cô, nhưng tiếc là lại phát sinh sau khi qua lại với anh một tháng.

Stephany thực sự muốn bộc lộ thẳng ác ý của mình, “Mục không phải là một người tình quá tốt, anh ấy không có tính nhẫn nại, tôi thấy anh ấy sẽ mau chóng chán cô thôi, cô nên mau mau rời đi, để tránh sau này rơi vào quá sâu, tổn thương chính mình.”

“Nếu như tôi rời đi, người thay thế vị trí của tôi sẽ là cô sao?” Nghe Tần Tường hỏi xong về mặt của cô ta thoát xanh thoát trắng, “Có phải bản thân cô đã rơi vào quá sâu rồi không?”

Nói thật, cô thật sự rất đồng tình với cô gái này, hơn nữa -- lúc này cô thấy Mục Thần Nhất đã đứng sau lưng Stephany rồi, càng thêm thông cảm cho cô ta. Ai da, ngay cả cơ hội gương vỡ lại lành với Mục Thần Nhất cô gái này cũng không có nữa rồi.

“Cô chiếm chỗ của tôi, xin tránh ra.” Mục Thần Nhất nói với vẻ mặt vô cảm.

Ở góc độ của Tần Tường có thể nhìn rõ mặt mày Stephany đã tái nhợt và bối rối, “Mục, anh...anh đến đây lúc nào?”

Anh lạnh lùng nhìn cô, không trả lời.

“Mục, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?” Giọng nói buồn bã của cô khiến Tần Tường cảm thấy chua xót trong lòng.

“Mười giây, mời cô rời khỏi tầm mắt của tôi ngay lập tức.” Vẻ mặt của Mục Thần Nhất tuyệt tình càng làm cho Tần Tường cảm thấy trong lòng nguội lạnh.

Stephany lặng lẽ đứng lên, đi tới ngồi xuống ở một vị trí khá xa, đôi mắt vẫn còn ngơ ngác nhìn về phía bên này.

“Sau này bớt nói lời vô ích với loại phụ nữ này.” Mục Thần Nhất ra lệnh.

“Sau này sẽ không có cơ hội nhiều lời với họ nữa.” Cô nhấp một ngụm cà phê. Vẫn là không nên uống rượu, vừa uống đã say.

Anh lấy tay che cái tách của cô, đôi mắt nhìn cô chăm chăm, “Có ý tứ gì?”

“Em ký hợp đồng với một công ty đại diện ở Anh, công việc nửa năm sau của em chủ yếu đều ở Châu Âu.” Cô bình tĩnh nói, sau đó rất thận trọng quan sát vẻ mặt của anh.

Đôi mắt Mục Thần Nhất bỗng nhiên tối sầm lại, “Vậy hôm nay em tìm anh dùng cơm là muốn nói điều gì?”

“Em muốn nói.” Cô liếm liếm môi, sao cảm giác trong ánh mắt của anh sắc như dao vậy chứ? “Nếu như anh không phản đối, bữa cơm hôm nay anh mời em đi, coi như là bữa ăn chia tay của hai chúng ta nhé!”

“Em muốn chia tay?” Lòng mày anh nhíu chặt lại, “Ai đã đồng ý hả? Anh có nói qua hai chữ chia tay sao?”

“Anh chưa nói qua, nhưng đổi lại là em nói chẳng lẽ không được?”

“Không được!” Anh dứt khoát hủy bỏ ý tưởng của cô, đưa điện thoại của mình cho cô. “Gọi điện thoại cho công ty đó, gọi ngay bây giờ.”

Cô như rót mỳ, “Làm gì chứ?”

“Hủy bỏ hợp đồng của em ngay lập tức.”

Đôi môi đỏ mọng của cô nhếch lên, “Vi phạm hợp đồng sẽ phải bồi thường tiền.”

“Vậy thì cứ bồi thường cho người ta.”

“Em không trả nổi.”

“Anh trả cho em.”

“Không cần, em rất xem trọng công việc này.”

“Anh giúp em tìm công ty đại diện ở Mỹ.”

“Em muốn đến Châu Âu phát triển.”

“Châu Âu có gì tốt?”

“Có được hay không là do em quyết định.”

Mục Thần Nhất bóp chặt tay cô đến phát đau, “Em chính là muốn rời khỏi anh, phải không?”

Cô cắn cắn môi, “Em rời đi trước khi anh vứt bỏ em, đối với anh có tổn thất gì đâu? Dù sao thì người tình của anh cũng nhiều vô số kể, tìm một người không khó chút nào.”

“Bây giờ đối với người khác anh không có hứng thú.”

Tần Tường nhăn nhăn mũi, “Có phải anh đã quen bỏ rơi người khác, chứ không quen người khác rời bỏ mình trước đúng không?”

“Đúng thì sao?”

“Nghe nói người tình của anh chỉ có thể duy trì thời hạn qua lại với anh một tháng thôi, hai chúng ta cũng đã ở bên nhau hai mươi tám ngày rồi.”

“Thời hạn dài hay ngắn là do anh quyết định.”

“Anh sẽ không hi vọng em trở thành người phụ nữ của cuộc đời anh chứ?”

“Nếu như anh muốn thì đúng vậy.”

“Mục Thần Nhất, anh không những độc tài chuyên quyền, hơn nữa còn không phân rõ phải trái!”

“Cám ơn em khen ngợi.” Anh bắt chước theo giọng điệu nói chuyện của cô trước đây.

Cô hít sâu một hơi, “Mặc kệ anh nói cái gì, dù sao em cũng đã mua vé máy bay rồi, ngày kia sẽ đi.”

Ánh mắt của Mục Thần Nhất giống như là muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, “Anh chưa từng gặp qua người phụ nữ máu lạnh giống như em vậy. Em dám nói em không động lòng với anh đi? Một chút tình cảm cũng không có sao? Một chút cảm giác lưu luyến cũng không có sao?”

Trái tim Tần Tường nhảy bình bịch, cô không dám nghĩ sâu thêm, ngoài miệng vẫn cứng rắn, “Dù sao anh cũng chưa bao giờ động lòng với phụ nữ, sao em phải giao tình cảm chân thành cho anh?”

Mục Thần Nhất cứng đờ nhìn cô chằm chằm, đột nhiên buông tay ra, “Được, em muốn đi thì đi đi! Anh mặc kệ em.”

“Anh cũng không phải là người giám hộ của em, dĩ nhiên không cần phải để ý đến em.” Ánh mắt của anh đâm vào trái tim cô đau đớn, có một loại cảm xúc mà trước giờ không để ý đến, một nỗi đau không biết tên, từ từ bò ra khỏi nơi tận cùng của trái tim.

Lúc ra khỏi khách sạn, Tần Tường đứng bên cạnh xe của anh hỏi: “Anh muốn về nhà sao? Có thể tiễn em một đoạn không?”

“Em tự gọi taxi đi, anh còn có cuộc hẹn khác.” Đường như anh đang cố ý trừu tước cô, liếc nhìn Stephany cũng bước ra từ trong khách sạn, lập tức lớn tiếng gọi, “Stephany, lên xe!”

Ánh mắt của cô ta đột nhiên sáng ngời, gần như dùng tốc độ bay để chạy xuống mười mấy bậc thang, chạy thẳng vào trong xe của Mục Thần Nhất.

“Mục? Đi xem bộ phim mới của em có được không? Bây giờ đang công chiếu trên toàn nước Mỹ.” Stephany nũng nịu hỏi.

“Không, về nhà anh ngay bây giờ.” Anh không hề liếc mắt nhìn Tần Tường, lập tức cho xe chạy, xông ra ngoài.

Tần Tường buồn bã nhìn theo ánh đèn xe sáng trưng cuối cùng cũng biến mất trong bóng đêm, cảm giác trái tim đau đớn như bị cây kim nhỏ bé bén nhọn đâm vào, dần dần khuếch đại lan tràn ra, sau đó trải rộng khắp lồng ngực.

Rốt cuộc thì đàn bà cũng không thể giống đàn ông, với chuyện tình cảm cũng giống như giấy lau vậy, dùng xong là vứt đi ngay lập tức. Nếu như ban đầu cô không có động lòng, không có bị anh hấp dẫn thì sao đêm đó cô lại ở lại, sao lại bằng lòng giao cả thể xác và tâm hồn của mình cho anh?

Nhưng trận đấu giữa đàn ông và đàn bà dù sao vẫn có một kết cục, cô không muốn thua, cũng chỉ có thể cố gắng kiên cường.

Mối tình đầu của cô, người đàn ông đầu tiên của cô, Mục Thần Nhất, tạm biệt.

Sau khi xe của Mục Thần Nhất chạy ra khỏi ba cây số, đột nhiên dừng xe ở ven đường, “Xuống xe.”

“Xuống xe?” Stephany nhìn xem xung quanh, “Còn chưa tới nhà anh mà!”

“Bây giờ tôi muốn cô lập tức xuống xe.”

Đây là khu vực thương mại, xung quanh đều là quán bar và quán cà phê, Stephany hiểu lầm ý của anh. “Anh muốn uống một ly sao?”

“Cô có xuống hay không?” Anh lạnh lùng hỏi: “Đừng để tôi phải đuổi cô xuống xe.”

“Anh?!” Cô ta tức giận sắc mặt trắng xanh, “Thì ra anh chỉ muốn đóng kịch cho con nhỏ đó xem? Nó có cái gì tốt chứ? Em có chỗ nào không bằng nó?”

“Cút!” Chẳng muốn phải giải thích với cô ta, Mục Thần Nhất vươn tay mở cửa xe cho cô ta.

Stephany nhảy xuống xe, buột miệng chửi rủa, “Mục Thần Nhất, cái tên đàn ông không có lương tâm này, anh nghĩ rằng bọn tôi yêu thích anh sao? Anh

đừng có chảnh chọe rồi tự tăng bốc mình! Loại đàn ông như anh đáng đời không có ai yêu, cả đời anh cũng không biết được tình yêu chân chính là gì, anh chỉ là một cái vỏ trống rỗng, một cái máy chỉ biết làm tình không có chút cảm xúc!”

Mục Thần Nhất không để ý tới lời mắng chửi của cô ta, kéo cửa xe lên rồi khởi động máy, trực tiếp vứt bỏ cô ta ở trên đường.

Tức giận! Không phải vì người phụ nữ ngu ngốc vừa rồi, mà bởi vì người phụ nữ nhần tâm Tần Tường. Không phải anh tức giận lần đầu tiên có cô gái chủ động nói chia tay anh, mà là tức giận lúc chia tay cô lại có thể thoải mái bình thân như vậy, không có một chút lưu luyến bịn rịn nào. Ở bên cạnh anh có gì không tốt? Danh tiếng, tình thú, anh được khắp nơi công nhận là người tình ưu tú nhất, bao nhiêu cô gái muốn được anh xem trọng, vậy mà cô lại khoanh tay đẩy anh ra ngoài?

Mỗi khi anh buồn bực trong lòng thì có điện thoại tới quấy rầy, anh cũng không thèm nhìn dây số gọi tới, trực tiếp tháo pin điện thoại, sao đó ném đi động ra ghế sau.

Chưa bao giờ có một cô gái có thể làm cho anh buồn bực như vậy, chẳng lẽ trận đấu này của hai người họ sẽ kết thúc bằng thất bại của anh sao? Không được, bất luận là sự nghiệp, hay là phụ nữ, anh chưa bao giờ thua, tuyệt đối sẽ không ngoại lệ. Anh sẽ nghĩ cách để lần này hòa nhau!

Tần Tường nghe giọng nói truyền đến trong điện thoại: Người nhận hiện tại không thể nghe máy, xin vui lòng gọi lại sau.

Anh tắt máy? Anh tức giận không muốn nhận điện thoại của cô như vậy sao? Hay là bạn thân thiết với Stephany nên không muốn bị quấy rầy?

Vốn là muốn gọi điện thoại khéo léo giải thích với anh, bây giờ xem ra không cần nữa rồi.

Như vậy cũng tốt, dứt khoát chia tay, từ nay về sau là những người tự do, lúc gặp lại cũng sẽ không vì chuyện cũ mà sinh lòng oán hận, không làm được người yêu, đến cuối cùng ngay cả làm bạn cũng được.

Tần Tường bước đi liêu xiêu trong cơn mưa phùn. Từ nay về sau, anh vẫn là anh, có lẽ không liên quan gì đến Tần Tường cô nữa, đây mới là cuộc sống mà cô muốn. Chẳng lẽ thật sự muốn trong chuyện tình yêu phải đung đến đầu rơi máu chảy, phân rõ thắng bại mới bằng lòng buông tay?

Cô phải về thu dọn hành lý, nghe nói nước Anh nhiều sương mù, mùa này rất lạnh, nên phải mua mấy cái áo lông, không biết đối tác bên kia tính tình thế nào, có thể hòa thuận vui vẻ không. . . . .

Tâm trạng cô rất lộn xộn, thật lâu sau cô đột nhiên tỉnh ngộ, tự hỏi bản thân rất nhiều chuyện, nhưng thật ra là vì cô sợ phải rời khỏi nơi này, hoặc là nói sợ phải rời xa Mục Thần Nhất.

Chẳng lẽ cô thật sự yêu anh? Như vậy trận chiến này là cô thua sao?

Nhẹ nhàng sờ vào cánh tay trần, hình như lòng của cô còn cảm nhận được cái rét lạnh lẽo của mùa đông trước hơn cả cơ thể. Thật sự sợ, sợ đánh mất trái tim mình, sợ đánh rơi tình cảm ở góc khuất, mặc cho người ta nhạo báng và chà đạp.

Nhưng mà cô không muốn lọt vào danh sách phụ nữ của anh, không cần!

Chạy băng băng trên đường phố New York, cô phải nghĩ cách để thoát ra khỏi sự sợ hãi trói buộc tâm hồn này, cô phải nhanh chóng tìm được một chỗ an toàn nhất để ẩn mình giấu đi, đóng chặt tâm hồn, đóng chặt tình cảm.

Tháng đầu tiên sau khi đến Luân Đôn, Tần Tường dựa vào tài năng phi thường của mình, dưới sự dẫn dắt tỉ mỉ của công ty đại diện, rất nhanh chóng thuận lợi tiến vào giới âm nhạc cổ điển Châu Âu vốn luôn tự đánh giá cao và tính bài ngoại (loại bỏ những gì của nước ngoài), liên tiếp mấy buổi biểu diễn đều vô cùng thành công. Công ty đại diện của cô biết đã khai thác được con gà đẻ trứng vàng, vô cùng hài lòng, vốn là ký hợp đồng một năm, nhưng mà mới hơn một tháng liền thu xếp muốn kéo dài thời hạn hợp đồng với cô thành ba năm, trong đó quản lý công ty George Allen tỏ rõ nhiệt tình khiến Tần Tường suýt chút nữa không chống đỡ được.

George Allen cũng được xem là xuất thân từ gia đình âm nhạc, ba mẹ của anh rất có danh tiếng trong giới âm nhạc cổ điển, còn George thì đã được học âm nhạc cổ điển từ khi còn nhỏ, sau này lại chuyển sang làm kinh doanh, chưa tới ba mươi tuổi đã tự mình tạo dựng sự nghiệp ở đây, coi như là tuổi trẻ tài cao.

Tần Tường thấy được trong sự nhiệt tình anh ta dành cho mình còn có ý tứ khác, nhưng cô vừa mới kết thúc mối quan hệ với Mục Thần Nhất, vẫn chưa muốn bắt đầu một tình cảm mới, đã bóng gió từ chối anh ta vài lần, nhưng anh vẫn rất kiên nhẫn, khiến cô cảm thấy bất đắc dĩ nhưng lại không biết làm sao, cho nên khi anh ta đề nghị muốn thay đổi hợp đồng với cô, cô quả quyết từ chối.

George rất thất vọng, nhưng dù sao vẫn còn mấy tháng nữa có thể nghĩ cách thay đổi suy nghĩ của cô, cho nên tạm thời anh không nóng vội, vì vậy thường xuyên mời Tần Tường dùng cơm, để mối quan hệ gần gũi hơn. Còn Tần Tường vì mình sự nghiệp, và vì làm bạn với George cũng khá hay nên đành phải đồng ý.

Mỗi lần George mời cô dùng bữa đều có vô số các loại lý do. Đại tiệc kiểu Nga, đại tiệc theo cách thức tiêu chuẩn, món ăn Ấn Độ, đồ ăn Thái Lan, anh và Tần Tường gần như ăn khắp các nhà hàng lớn nhỏ đặc sắc ở Luân Đôn.

Hôm nay lý do của anh lại càng không thể từ chối.

“Shirley, hôm nay là sinh nhật của anh, em dùng bữa với anh có được không?” Mặc dù George đã hai mươi chín tuổi rồi, nhưng dáng dấp rất trẻ trung và

khuôn mặt bùng ra sữa, lần nào năn nỉ cô cũng làm ra vẻ mặt đáng thương, làm cho người ta không đành lòng từ chối.

“Shirley” là tên tiếng anh mà Tần Tường đặt cho mình sau khi đến Châu Âu, cô phát hiện mọi người ở Âu Mĩ phát âm tên cô không được rõ, như vậy không thuận tiện cho người khác gần gũi với cô, quả nhiên sau khi cô dùng tên “Shirley” này, rất nhiều bạn bè nước ngoài cũng sẽ chào hỏi cô vô cùng nhiệt tình.

Tần Tường thật sự không biết nên đáp lại anh thế nào, “George, kể từ khi em tới đây, một tháng đã béo lên bốn năm pound, nếu cứ tiếp tục ăn thì ngay cả lễ phục cũng mặc không vừa, vậy làm sao mà diễn đây?”

“Không sao, anh giới thiệu câu lạc bộ tập thể hình tốt nhất cho em, ở đó có cố vấn sức khỏe riêng của anh, cô ấy có thể lập kế hoạch chi tiết giảm cân riêng cho em, vô cùng hiệu quả. Hơn nữa, ba mẹ của anh đã đi Thụy Sĩ trượt tuyết rồi, sinh nhật mà có một mình anh sẽ rất cô quạnh đó!” George năn nỉ, khuôn mặt bùng ra sữa dễ thương đó quả thật làm cho bất cứ ai cũng không thể từ chối.

Cô không khỏi thở dài, “Được rồi! em đi với anh, muốn em tặng quà sinh nhật gì nào?”

Anh hưng phấn giơ tay lên, “Em đồng ý mừng sinh nhật với anh đã là món quà tốt nhất rồi!” Anh cầm lấy cái hộp giấy ở bên cạnh, “Đúng rồi, hôm nay có bưu kiện chuyển phát cho em, chắc là quà tặng của người hâm mộ đúng không?”

Tần Tường gỡ niêm phong, mới vừa mở một góc hộp ra lại vội vàng đẩy lại, cười nói: “Anh còn không nhanh thay quần áo? Chậm trễ là em thay đổi chủ ý đấy, nhưng mà không còn ai dùng bữa với anh sao!”

Sau khi dụ dỗ George rời đi, cô mới lại mở nắp hộp ra, bên trong lại là một cây đàn Violon đã bị đập bể, hoàn toàn tan nát, hình như bị ai đó ra sức đập bể. Người gửi thứ này và người đề nấy thứ rác rưởi khủng bố trước cửa nhà lúc trước là cùng một người sao? Nếu đúng là vậy thì mục đích của người đó là gì chứ?

Từ lúc này, trong lòng Tần Tường bắt đầu lo lắng.

George chở cô đến trước một nhà hàng Trung Quốc, hiển nhiên là anh muốn nương theo khẩu vị của Tần Tường nên mới chọn chỗ này, nhưng còn chưa dừng xe hẳn, liền thấy trước cửa nhà hàng vây quanh rất nhiều người.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tần Tường nhìn ra chỗ lộn xộn bên ngoài, có rất nhiều ánh đèn flash đang lóe lên. “Có phóng viên à? Em thấy hay là thôi đi!” Nếu là chụp ảnh cô và George dùng bữa với nhau, không biết lại muốn nhiều loạn thế nào đây, lần trước cô và George dùng bữa bị người ta chụp lén, hôm sau báo chí liền đăng tin tức, suy đoán rằng sau khi cô bị Mục Thần Nhất vứt bỏ đã vui vẻ với người mới.

Ha ha, tại sao giới truyền thông đều cho rằng Mục Thần Nhất bỏ rơi cô? Xem ra truyền thông đều tư duy theo quán tính đàn ông là người có khả năng chủ đạo.

“Để anh xem thử.” Anh cũng không muốn đêm nay lại bỏ qua cơ hội dùng bữa phát triển tình cảm với người đẹp.

Anh đến trước cửa một lát lại quay trở lại, sau khi lên xe mới nói: “Là Mục Thần Nhất dùng bữa ở trong đó, hình như là anh ta cãi nhau với người tình cũ, đập bể bàn ghế, kết quả là ông chủ nhà hàng phải báo cảnh sát.”

Mục Thần Nhất? Anh ấy đang ở đây? Người tình của anh vẫn nhiều như vậy, bất quá hậu quả lần này lại vô cùng sôi động. Quả nhiên như cô đoán, chắc chắn sẽ có những người không làm được người tình thì trở thành kẻ thù, kẻ thù gặp nhau hết sức đồ mất, vài ba câu không hợp liền muốn đánh nhau.

“Chúng ta đi thôi!” Cô không muốn đụng mặt Mục Thần Nhất.

George cho là cô cảm thấy ở đây xúi quẩy, không nghĩ quá nhiều nên cũng tán thành, “Được, đường kế bên có nhà hàng món Nhật, rất ngon, anh đưa em đi.”

“Xin lỗi George, em không muốn ăn cơm, hôm nay em hơi khó chịu, có thể đưa em về nhà nghỉ ngơi trước không?” Nghe tên Mục Thần Nhất, trong dạ dày cô giống như có thứ gì đó trào lên khuấy đảo, làm cô thấy rất khó chịu.

George ân cần hỏi: “Em không thoải mái à? Anh đưa em đi khám bác sĩ nha, cách đây ba con đường là nhà của bác sĩ riêng của gia đình anh.”

“Không cần đâu, em về nhà tự uống thuốc là ổn thôi.” Cô nóng lòng muốn rời khỏi chỗ này, đột nhiên ngẩng đầu lên lại thấy ở giữa đám phóng viên đang xô xao náo động, sau đó Mục Thần Nhất lạnh lùng bước ra trong sự vây chặt của mọi người, đi thẳng về hướng bên này.

“Anh Mục à, xin hỏi anh và cô Rosalie vẫn còn tình cảm sao? Hai người đang hợp lại, hay là đã chia tay rồi?”

“Anh Mục, người tình của anh nhiều như vậy, chẳng lẽ anh không cảm thấy tình cảm tràn lan sẽ đem đến nhiều phiền toái cho anh sao?”

“Anh Mục à, anh chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn sao?”

Mục Thần Nhất đột nhiên đứng lại, đưa mắt bắn về phía mọi người rồi lạnh giọng, “Các người là một đám chó săn nhàm chán, cũng nên cút xuống địa ngục đi!”

Anh đi đến bên cạnh chiếc xe phía trước Tần Tường, mở cửa xe ngồi vào, lập tức khởi động máy, anh vô tình liếc ra ngoài cửa xe, đột nhiên tầm mắt

chạm vào ánh mắt của Tần Tường. Ánh mắt của hai người chạm nhau, trong khoảnh khắc liền đây đưa như thế.

Hồ hấp của Tần Tường ngưng đọng mấy giây, dạ dày lại xoắn mạnh hơn. Cô dùng hết hơi sức nói với George: “Lái xe đi.”

George không biết xảy ra gì chuyện, nhưng vẫn lái xe ra khỏi bãi đậu xe phía trước nhà hàng.

Quay đầu lại nhìn về phía xe của Mục Thần Nhất, xe của anh cũng sắp rời đi, nhưng mà anh đi hướng đường hoàn toàn ngược lại với họ.

Cô thở ra một hơi, không biết là có chút mất mát, hay là gỡ bỏ được một gánh nặng.

George khẳng khái muốn đưa cô đi khám bác sĩ, cô đành phải đồng ý.

Giảng co ở nhà bác sĩ hết hai tiếng đồng hồ, bác sĩ đề nghị hôm sau cô phải đến bệnh viện làm kiểm tra kỹ hơn, cô không có tỏ thái độ, bởi vì công việc quá nhiều làm không xong, chỉ khó chịu một chút đầu cần phải đến bệnh viện. Nhưng George nhanh nhẹn đồng ý ngay lập tức, hơn nữa dùng thân phận ông chủ cứng rắn ra lệnh buộc cô phải nghỉ ngơi một tuần, dưỡng bệnh cho tốt, bảo là về chuyện công việc cô không cần phải lo lắng, đương nhiên anh sẽ giải quyết được.

Cuối cùng George lái xe đưa cô về nhà, thậm chí còn muốn đưa cô lên nhà, nhưng bị Tần Tường ngăn lại dưới lầu. Cô biết, nếu như mình đồng ý để George tiến một bước đến gần cuộc sống của mình, thì người đàn ông nhiệt tình đơn giản này nhất định sẽ lập tức hiểu lầm là cô đang ngầm gợi ý cho anh, mà cô thì thật sự không muốn phát triển sâu hơn với anh.

Lên cầu thang, lối đi mờ mịt yên tĩnh đến đáng sợ. Hôm nay cô thật sự có chút không thoải mái, thật vất vả leo lên hai tầng lầu, mệt đến mức thở hổn hển.

Đứng trước cửa nhà, cô cúi đầu lục lọi tìm chìa khóa trong túi xách. Bỗng nhiên trong bóng đêm có người mạnh mẽ ôm eo cô từ phía sau, cô hoảng hốt thét lên, chìa khóa rơi trên mặt đất, ngay sau đó cô vừa muốn phản kháng, liền nghe được một giọng nói quen thuộc cười lạnh bên tai.

“Chịu về rồi sao?”

Mục Thần Nhất? Cô giật mình bật thốt lên, “Sao anh lại ở đây? Làm sao anh biết chỗ ở của em?”

“Chuyện của em có cái gì mà anh không biết chứ?” Anh bật bật lửa lên, cúi đầu tìm chìa khóa giúp cô, ánh lửa yếu ớt phảng phất chiếu soi bóng dáng anh.

“Tôi Luân Đôn công tác à?” Cô tìm được chìa khóa trước, đứng dậy mở cửa, “Vào trong ngồi đi.” Thật ra thì không cho anh vào nhà thì anh cũng sẽ vào.

“Đợi bao lâu rồi?” Nếu tính từ lúc bọn họ tách ra ở trước cửa nhà hàng đến bây giờ thì cũng đã gần ba tiếng rồi.

“Một tháng rồi.” Anh theo cô vào trong, lại đề bàn tay đang định bật đèn của cô. “Sao không gọi điện thoại cho anh?” Anh ngang ngược hỏi: “Ngay cả chuyện báo tin cho anh biết cũng keo kiệt vậy sao?”

“Không phải, chỉ là em cảm thấy vẫn chưa thu xếp ổn thỏa, không biết nói với anh thế nào.” Trời ạ, thái độ của anh như vậy là sao? Lúc trước là ai bỏ cô lại trước cửa khách sạn, là ai không nhận điện thoại của cô? Bây giờ lại tới đây chất vấn cô, thật là không phân phải trái mà.

“Không cho ngại biện! Anh thấy em là vui vẻ với người mới nên không muốn có quan hệ gì với anh, chính là người lúc này à?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cô không nhịn được cũng hừ một tiếng, “Đúng thì sao? Không phải anh cũng lưu tình khắp nơi sao? Thế nào? Hôm nay anh cũng gặp bất lợi với phụ nữ đúng không?”

“Vẫn khéo ăn khéo nói như vậy há!” Anh lẩm bẩm suy nghĩ, ngón tay đã sờ cảm dưới của cô, “Vừa rồi người đàn ông trên xe là ai?”

“Ông chủ của em, vậy anh cũng muốn quản sao?” Cô định đẩy anh ra, nhưng cánh tay của anh kim lại rất chặt.

“Nếu như anh ta dám đụng vào người phụ nữ của anh, đương nhiên là anh sẽ không bỏ qua cho anh ta.”

“Mục Thần Nhất, anh buông ra, cái gì mà người phụ nữ của anh chứ, chúng ta đã chia tay rồi.”

“Anh đâu có đồng ý.” Hàm răng của anh nhẹ nhàng cắn vào cổ cô, làm cho cơ thể cô run rẩy. “Anh không đồng ý chuyện đó, ai nói cũng vô dụng.” Tay của anh nhanh chóng sờ tới nút áo của cô, cởi áo khoác của cô bằng tốc độ nhanh nhất, áo trong, rồi đến áo lót của cô.

Cô che trước ngực lại, tức giận nói: “Mục Thần Nhất, anh nghĩ sao mà muốn làm cái gì thì làm cái đó vậy? Nếu anh dám làm càn em sẽ lập tức báo cảnh sát đó.”

“Tùy em thôi.” Anh cúi đầu, hôn vào chỗ mẫn cảm trước ngực cô.

Cô run rẩy muốn đẩy anh ra, tiếc rằng lại khiến cho cơ thể của hai người dán sát vào sát sao hơn, họ thở dốc kịch liệt, anh cố ý muốn cô đầu hàng, cho nên tối nay anh tập trung tinh thần hơn bao giờ hết. Lúc đầu Tần Tường còn cự tuyệt sau đó dần dần đã nghiêng hợp, rốt cuộc cũng bị anh làm tan rã hết

mọi lý trí.

Từ sàn nhà đến trên giường, chính họ cũng không biết họ làm sao mà tìm được cái giường nữa, giống như trước đây, bọn họ chỉ chìm đắm trong dòng suy nghĩ chiếm hữu mạnh mẽ và trả thù đôi phương, dục vọng bốc lên mãnh liệt phải nhanh chóng thả hồn vào trong sự nồng nàn đó.

Xa nhau một tháng, nếu không phải là khắc cốt ghi tâm nhau thì sao lại có màn sum họp như vậy?

Roi vào tình yêu nam nữ, thường là vào lúc cuối cùng mới tìm được tình yêu.

~ Hết chương 5 ~

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 6

Editor: Thoa Xù

“Rốt cuộc là lần này đến Luân Đôn vì việc gì?” Tần Tường kéo cái mền, cảm thấy không chịu nổi với ánh mắt nóng bỏng ẩn giấu trong sự lạnh lùng khi anh nhìn cô chăm chú.

Mục Thần Nhất nhìn cô, “Nếu anh nói là vì muốn gặp em nên mới tới, em tin không?”

“Không tin.” Cô trả lời rất nhanh và dứt khoát.

Mục Thần Nhất cắn chặt răng. “Được, em rất thông minh, quả thật là không phải vì em.”

“Là bởi vì lễ hội âm nhạc cổ điển Châu Âu được tổ chức tại Vienna sao?” Cô nghe nói lễ hội âm nhạc lần này tập hợp được những tên tuổi danh tiếng nhất, ưu tú nhất của giới âm nhạc cổ điển hai châu lục Âu Mỹ đến tham dự, cô rất muốn tham gia, nhưng mà người tham gia đa số đều là những bậc tiền bối có lý lịch rất hoành tráng, người mới muốn gia nhập là chuyện vô cùng khó khăn, George vẫn luôn cố gắng về phương diện này cho cô.

“Còn chưa quyết định sẽ đi hay không?” Mục Thần Nhất nằm trên giường châm thuốc lá, nói mà không chú tâm lắm.

Dạ dày của Tần Tường lại khó chịu, cô cau mày nói: “Hút thuốc lá vừa khó ngủ lại vừa không tốt nữa.”

Mục Thần Nhất liếc nhìn cô, phát hiện sắc mặt của cô thật sự có phần tái nhợt, tắt thuốc lá, sờ sờ khuôn mặt của cô, “Gầy đi? Có lẽ là ở Luân Đôn không quen rồi?”

Cô tránh khỏi tay anh, “Cái gì mà gầy, em mập lên vài pound đó.”

“Hả? Thật sao? Tôi qua lúc ôm em không có cảm thấy vậy.”

Mặt của Tần Tường hơi ửng hồng, thiệt là, sao lại có thể bị câu nói đơn giản của anh làm cho đỏ mặt như vậy?

“Muốn tham gia không?” Anh đột nhiên hỏi.

“Cái gì?”

“Lễ hội âm nhạc ở Vienna.” Anh không nhìn lại cô, hỏi một cách lơ đãng: “Anh dẫn em đi.”

Cô nhú nhú mày, sao cứ có cảm giác những lời này của anh giống như là hoàng thượng ban thưởng cho một cung phi thấp kém vậy? Thế là lập tức trả lời, “Không cần, tự em sẽ nghĩ cách, nếu không tham gia được cũng không sao, sớm muộn cũng sẽ có cơ hội.”

Anh hơi trầm lặng, “Cứ không chịu phụ thuộc vào anh như vậy?”

“Em không muốn nhận lợi lộc từ anh, thứ em muốn tự em sẽ ra sức thực hiện.” Cô nói thẳng.

Mục Thần Nhất bỗng nhiên vén mền lên, xuống giường mặc quần áo, “Được rồi! Tùy em vậy. Khoe tài, ba mẹ em đặt tên cho em rất chuẩn xác.”

Cô lại chọc giận anh à? Tần Tường nhìn bóng lưng của anh, sao mỗi khi anh dùng loại giọng điệu này nói chuyện với cô, dùng bóng lưng này đối mặt với cô thì cô có một ảo giác dường như cái mình đã tổn thương không phải là tôn nghiêm của anh, thể diện của anh, mà là trái tim anh?

Anh đi tới cửa, quay đầu lại trầm tĩnh nói: “Nói với ông chủ kia cách xa em một chút, nếu không coi chừng anh khiến cho cậu ta trụ không nổi trong giới

âm nhạc đó.”

Tiếng đập cửa mạnh mẽ khiến cô hồi phục tinh thần. Tồn thương gì chứ, Hừ! Mục Thần Nhất đúng là Mục Thần Nhất, chuyên quyền ngang ngược không phân phải trái Mục Thần Nhất, mắt cao hơn đầu Mục Thần Nhất.

Khiến cho cô. . . . Vừa bực vừa hận. . . . Lại không buông bỏ được ý nghĩ cứ nhớ đến Mục Thần Nhất.

George giờ một bức thư, hào hứng chạy vào lúc Tần Tường đang ở trong phòng ghi âm, không để ý đến chuyện vẫn đang tiến hành ghi âm, anh kéo tay cô lại, nhét bức thư cho cô. “Shirley, tin tức tốt, lễ hội âm nhạc ở Vienna đã chính thức gửi thư mời cho em.”

Biểu hiện không quá vui mừng, cô hỏi: “Sao bây giờ lại đột nhiên thông báo? Là chủ ý của ai?”

“Là ý của ban tổ chức lễ hội mà! Chủ tịch của họ, ông Norah Wade và cha của anh là bạn già, gần đây biểu hiện của em rất tích cực, hôm qua ông ấy gọi điện thoại đến văn phòng của anh hỏi chuyện của em, sau đó hôm nay đã gửi thư mời tới.”

Tần Tường thở phào nhẹ nhõm, hẳn là không có dính líu gì đến Mục Thần Nhất. Điều là do tên kia, làm cho cô ngay cả thực lực của mình cũng không thể tin tưởng được nữa.

“Đi đặt may một bộ lễ phục đi! Vẫn còn một tuần lễ nữa, anh đi đặt vé, ngày mai anh với em đi Paris một chuyến.”

“George, “ Cô ngắt ngang anh đang thao thao bất tuyệt, thản nhiên nói: “Em rất cảm ơn anh làm mọi chuyện cho em, chỉ có điều chuyện váy áo lễ phục thế này vẫn là tự em chọn có phải sẽ ổn hơn không?”

George nhìn cô, ngập ngừng mấy giây, có hơi lúng túng nên tự hoà giải, “Đúng vậy đúng vậy! Anh quá phấn khích rồi, đương nhiên do em tự quyết định là tốt nhất.”

“Hơn nữa, công ty có nhiều việc như vậy, em không hy vọng anh quá tập trung vào một mình em, vậy sẽ khiến cho những nghệ sĩ khác không hài lòng, dẫn tới những phiền toái không cần thiết.” Cô nghiêm túc nói.

Đương nhiên lý do không chỉ có những chuyện hiển nhiên như cô vừa nói, đồng thời cũng là vì tốt cho George, ngộ nhờ thật sự chọc giận Mục Thần Nhất, hiểu lầm cô và George có gì đó, với tính khí của anh thật đúng là không biết anh có thể làm ra chuyện gì nữa.

“Vậy được rồi, để anh bảo stylist của công ty đi với em.” George lui một bước, anh không muốn làm cho Tần Tường không vui. “Cơ thể em đã khỏe hơn chút nào chưa?”

“Ừm, ổn hơn nhiều rồi.” Nhưng thật ra là không được tốt lắm, gần đây dạ dày của cô luôn không thoải mái, chỉ là cô không muốn nói chuyện đó với George, tránh cho anh lại chuyện bé xé to bắt cô đi khám bác sĩ.

Cuối cùng Tần Tường vẫn đi chọn mua lễ phục cùng với stylist của công ty Anne. Có điều cô không đến Paris, chỉ là thuận tiện tìm kiếm lựa chọn ở mấy cửa hàng nổi tiếng nhất Luân Đôn.

Anne là người Anh chính gốc, đối với việc đường nào có nhiều nhãn hiệu cao cấp, lễ phục nào đẳng cấp hay đặc sắc đều hiểu rõ như lòng bàn tay.

Họ đi dạo cho tới trưa, nhanh đến giữa trưa, bước vào một cửa hàng thời trang thương hiệu của Pháp.

Mới vừa vào cửa hàng, nhân viên liên nhiệt tình tiến lên chào họ, Tần Tường theo cô nhân viên vào trong, ánh mắt tùy ý liếc nhìn sản phẩm trong cửa hàng, đột nhiên tầm mắt cảm thấy có ánh mắt quen thuộc bắn ra từ trong góc, cô quay mặt sang theo bản năng, lại đối mắt với Mục Thần Nhất một lần nữa.

“Thật là trùng hợp.” Cô chủ động lên tiếng chào hỏi. “Anh cũng đến mua quần áo à?”

Cảm thấy Mục Thần Nhất không phải là kiểu đàn ông một mình ra ngoài mua quần áo, có lẽ là đi cùng phụ nữ? Quả nhiên, anh còn chưa kịp nói chuyện thì đã có một giọng nữ giải đáp thắc mắc của cô.

“Mục, bộ lễ phục này xem có được hay không?” Từ trong phòng thử quần áo một quý cô Châu Ân xinh đẹp có thân hình người mẫu bước ra, mặc bộ dạ phục trễ ngực màu trắng, xoay một vòng trước mặt Mục Thần Nhất.

Anh không thèm để ý tới câu hỏi của cô bạn gái, mà nhìn Tần Tường hỏi: “Muốn tham gia buổi lễ rồi sao?”

“Sao anh biết?” Cô hỏi, chẳng lẽ thật sự là anh đang động tay động chân sau lưng cô, nếu không làm sao biết được nhanh như vậy?

Anh để tay xuống. “Đoán. Ông Norah Wade đã hỏi anh về tình hình của em, nếu không phải là muốn mời em tham gia buổi lễ thì cần gì gọi điện thoại vào lúc này?”

Sau đó anh đứng lên, lấy một chiếc váy dạ hội màu đỏ vàng từ trên giá ở bên cạnh, váy dài, không tay, lộ lưng, đưa cho cô, “Thử cái này xem.”

Cô nhìn nhìn cô bạn gái vẻ mặt cứng đờ đứng bên cạnh anh, cười rồi đẩy bộ váy trở về, “Không, em không thích hợp với phong cách này. Anh cũng đang bận, em đến cửa hàng khác dạo qua một chút.”

“Tần Tường!” Anh ở phía sau lớn tiếng gọi cô lại.

Tần Tường xoay người, “Chuyện gì?”

“Sau khi buổi lễ kết thúc trở về Mỹ với anh đi!” Ánh mắt anh trầm lắng như đại dương, kiên định chưa từng có.

Cô sững sờ, “Có ý gì?”

Anh không giải thích thêm nữa, chỉ nói ba chữ, “Anh chờ em.”

Đi ra khỏi cửa hàng Anne hỏi cô, “Người đàn ông vừa rồi là người yêu cũ của cô à?” Cô ấy không biết Mục Thần Nhất.

Tần Tường cười cười, “Coi là vậy đi!”

Anne mập mờ cười nói: “Tôi biết ngay mà, vừa rồi ánh mắt anh ta nhìn cô giống như hận không thể ôm cô vào lòng bắt nạt một phen.”

“Nào có?” Mặt cô lại đỏ lên rồi, “Chỉ là bạn cũ gặp mặt chào hỏi thôi mà, anh ấy có rất nhiều bạn gái.”

“Anh ấy có thể bỏ rơi cô bạn gái xinh đẹp bên cạnh như vậy, chuyên tâm nói chuyện với cô, cô vẫn không rõ tâm tư của anh ấy sao?” Anne nói: “Tôi dám cam đoan, anh ấy là kiểu đàn ông tấn công, sẽ không bao lâu đâu, anh ấy sẽ chủ động phát động tấn công cô, cô không tin thì cứ chờ xem!”

Tần Tường hơi giật mình, tình cảm của Mục Thần Nhất dành cho cô đã lộ rõ đến cả người ngoài cũng có thể nhìn ra được sao? Sau đó cô vừa cười khò vừa lắc đầu bản thân mình, anh chỉ thích chinh phục phụ nữ thôi, chinh phục tình cảm, có lẽ trong lòng của anh, cô là con mồi mà anh chưa thu phục xong, cho nên ánh mắt anh nhìn cô mới vẫn tràn đầy tính chiếm đoạt.

Bỗng nhiên dạ dày co rút một trận, suýt chút nữa là cô nôn ra rồi.

“Sao vậy? Shirley, không thoải mái sao?” Anne vội vàng đỡ cô.

“Không có gì, có lẽ dạo gần đây đi theo George ăn đồ lung tung, làm cho dạ dày xấu đi.” Cô khoát khoát tay, xem ra thật sự cần đến bệnh viện kiểm tra thân thể rồi.

Anne cười nói: “George say mê cô, tôi chưa từng thấy anh ấy say mê cô gái nào như vậy đấy! Nhưng mà có vẻ như cô thật sự không có hứng thú với anh ấy phải không?”

“Hiện tại tôi chỉ dốc sức vào sự nghiệp, không nói đến chuyện tình cảm.” Cô nhìn đồng hồ, thời gian vẫn còn sớm, kịp đến bệnh viện. “Anne, cô về công ty trước đi! Tôi còn có chút việc.”

Tiền Anne xong, cô ngoắc một chiếc taxi.

Trong cửa hàng cách đó không xa, đứng trước cửa sổ kính sát đất, Mục Thần Nhất khoanh tay trước ngực, lẳng lặng nhìn cô rời đi.

Cầm tờ xét nghiệm, Tần Tường quả thật không thể tin nổi vào mắt mình.

Cô mang thai?

Không thể nào? Tháng trước lúc còn ở bên cạnh Mục Thần Nhất, bọn họ đều làm tốt các biện pháp an toàn mà. Không, chờ một chút, có một lần là ngoại lệ, chính là cái đêm hai người bọn họ uống say ở quầy bar, hình như Mục Thần Nhất không có dùng bất kỳ biện pháp tránh thai nào.

Một lần đã trúng thưởng, tỷ lệ đúng là cao mà, sớm biết như vậy đã đi mua xổ số rồi.

Cô cau chặt mày, nhìn chằm chằm dòng chữ trên tờ xét nghiệm, trong lòng rối nùi. Làm sao đây? Phá bỏ đứa bé này? Hay là nói chuyện này với Mục Thần Nhất? Cô còn trẻ như vậy, giữ đứa bé này chắc chắn là tự rước lấy phiền toái, mà tuyệt đối không có chuyện Mục Thần Nhất sẽ kết hôn một cô gái. Lần trước không phải anh cũng đã từng nói sao? Anh sẽ không cho phụ nữ cơ hội, sẽ không để cho họ sinh con của anh.

Đứng lên định đến hỏi bác sĩ về việc phá thai, cô chợt thấy trên ghế sofa phía đối có một người phụ nữ mang thai đang ngồi chờ đến lượt khám. Thai phụ đó đặt một tay sau thắt lưng, tay còn lại vuốt ve cái bụng căng tròn của mình, nhìn vẻ mặt hạnh phúc đó khiến trong lòng cô khẽ động, không kiềm được bước qua bắt chuyện với đối phương.

“Đứa bé này mấy tháng rồi?”

“Bảy tháng, chẳng mấy chốc là ra ngoài rồi.” Thai phụ cười, “Đứa nhỏ này thật là nghịch ngợm, luôn đá tôi đến đau cả bụng.”

“Có lẽ là bé muốn nhanh ra ngoài để gặp mặt ba mẹ.” Trong lòng Tần Tường dâng lên một sự tò mò mãnh liệt, “Có thể cho tôi sờ một cái không?”

“Được chứ!”

Cô đặt tay lên bụng đôi phượng, cảm giác được nơi đó có một lực rung động mạnh mẽ, một cái lại một cái. Quá thần kỳ, một sinh mạng cứ được thai nghén như vậy.

“Cảm giác làm mẹ có phải vô cùng kỳ diệu không?” Cô hỏi.

Thai phụ suy nghĩ một chút, “Từ kỳ diệu còn chưa đủ để hình dung về cảm giác này, chỉ tự mình cảm nhận mới biết được cảm giác đó.”

Y tá bước ra, gọi tên một người phụ nữ, thai phụ đứng lên, “Là đang gọi tôi đấy!”

Thấy cô ấy cử động chậm chạp, Tần Tường vội vàng đỡ lấy, hỏi thêm một câu, “Sao ba đứa bé không đến? Thật là không có trách nhiệm.”

Thai phụ lại cười với cô, “Tôi là mẹ đơn thân.”

“Hả?” Cô nghe thấy vậy thì há hốc mồm.

Thai phụ cười, “Không có gì, tôi chỉ cảm thấy thời đại mới rồi phụ nữ không cần phải phụ thuộc vào đàn ông, chỉ cần tôi toàn tâm toàn ý yêu thương đứa bé này, một mình tôi cũng có thể nuôi dưỡng chăm sóc tốt cho đứa bé.”

Ra khỏi bệnh viện, Tần Tường lặng lẽ suy nghĩ những lời nói của thai phụ kia, một cảm giác phấn khích dâng trào chiếm hết tâm trí cô.

Sau khi về nhà, cô gọi điện thoại về nhà, nhận điện thoại là mẹ cô.

“Con nhóc chết tiết kia, còn biết nhớ tới mẹ à!” Mẹ vừa thương vừa giận mắng cô, “Khi nào về nhà? Đừng có luôn chạy lung tung bên ngoài, bây giờ muốn gặp con còn khó hơn gặp tổng thống Mĩ nữa.”

Cô cười ha ha, “Không phải bây giờ mẹ đang giận con sao?”

“Hừ! Đâu chỉ có con. Còn có bạn tốt của con nữa kia, gả cho người đàn ông tốt như vậy, nhưng cứ khăng khăng đòi ly hôn, thật là có bệnh mà.”

“Vâng ạ! Mẫn Tuệ ly hôn. . . .” Tần Tường lẩm bẩm nhớ tới, nhớ tới mấy ngày trước cô bạn có gọi điện thoại cho cô, “Thật sự không có cách nào cứu vãn sao?”

“Không biết được. Ai da, nói chung là mẹ muốn quan tâm lo lắng cho các con như những đứa trẻ cả đời luôn.”

Tần Tường dừng một chút. “Như vậy, có phải mẹ đã rất hối hận vì đã sinh ra tụi con không?”

“Đứa ngốc, sinh ra các con rồi sẽ không hối hận, nếu sợ những việc này thì lúc đầu cũng sẽ không sinh các con.”

Mắt Tần Tường cay xè, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, “Cám ơn mẹ, mẹ, con sẽ mau chóng trở về thăm mẹ.”

Có lẽ là cô điên rồi, nhưng cô đã quyết định. Cô muốn sinh đứa bé này, bất luận là gặp phải bất kỳ khó khăn gì thì cô cũng muốn sinh con, hơn nữa sẽ không nói với Mục Thần Nhất, chỉ dựa vào bản thân mình nuôi dưỡng đứa bé khôn lớn. Cô làm mẹ, tuyệt đối sẽ không tự tay bóp chết một sinh mạng còn đang thai nghén.

Có điều, nếu như Mục Thần Nhất biết chuyện này, về mặt sẽ như thế nào đây?

Cô cười xấu xa, như một đứa trẻ đang lập kế hoạch âm mưu bí mật hãm hại người khác, có chút nghịch ngợm, chờ đợi một ngày chân tướng sự việc bị lộ ra.

Lễ hội âm nhạc mỗi năm một lần ở Vienna là sự kiện long trọng của âm nhạc cổ điển toàn thế giới. Vì Mục Thần Nhất là đại diện tiêu biểu nên đọc diễn văn khai mạc đầu tiên, sau đó bước xuống sân khấu trong tiếng vỗ tay. Hôm nay từ lúc mới bắt đầu, tầm mắt của anh không ngừng tìm kiếm bóng dáng một người trong đám đông.

“Mục, bài hát trong buổi lễ âm nhạc ở Mĩ lần trước viết rất tốt.” Đồng nghiệp đến chào hỏi anh liên tục, anh không thể không dừng bước, một lần rồi một lần chào hỏi mọi người.

Thật vất vả mới phát hiện bóng dáng của Tần Tường trong một góc khuất, cô mặc bộ sùan xám màu vàng, để lộ ra đường cong hoàn mỹ của cô, trong đám đông vô cùng chói mắt, đứng bên cạnh cô là ông chủ công ty đại diện George, cái tên kia đang nâng ly rượu lấy lòng cô, còn cô thì rất khách sáo khéo léo từ chối.

Mục Thần Nhất đi qua, sau đó chặn ngang ly rượu của George lại, giễu cợt nói: “Nếu muốn tốt cho hình tượng minh tinh của công ty mình, trước tiên phải hiểu rõ tính tình và thói quen của cô ấy. Cô Tần đây không uống rượu được, cô ấy vừa uống rượu thì sẽ đỏ mặt, thần trí mơ hồ, sau đó sẽ không khống chế được mà làm một số chuyện.”

Tần Tường nghe anh nói xong hai bên tai đều nóng lên, “Tư lượng của Mục rất khá, luôn thích chuốc say mấy cô gái trẻ.”

George đã nghe qua tin đồn tình cảm của Tần Tường và Mục Thần Nhất, bây giờ nhìn thái độ của hai người này, trong lòng thêm hiểu rõ vài phần, anh rất phong độ và cũng rất thức thời lui ra một góc xa, để cho hai người đứng riêng với nhau.

“Lời hôm trước anh nói em còn nhớ không?” Mục Thần Nhất bình tĩnh nhìn cô.

“Nói cái gì?” Cô cố ý giả vờ như không nhớ.

Mục Thần Nhất kiểm chế cơn giận, “Sau khi buổi lễ kết thúc thì trở về Mỹ với anh.”

“Nếu anh muốn nghe câu trả lời của em, vậy em cho anh biết -- không.”

“Tại sao?” Anh nhướn đôi lông mày, “Nếu em muốn nổi tiếng, anh có thể giúp em tạo dựng thành tựu, nếu em muốn hợp tác với giới âm nhạc Châu Âu anh cũng có thể sắp xếp, không cần phải ở lại đây lâu đâu.”

“Em ghét bay tới bay lui, bây giờ em đã quen với thời tiết ở Anh, quan trọng nhất là, anh nên rõ ràng, em làm việc chỉ dựa vào bản thân mình, không dựa vào người khác.” Tần Tường nhìn những món ăn hấp dẫn trên bàn, thật sự rất muốn ăn, nhưng bác sĩ có nói, bắt đầu từ bây giờ sẽ phải kiểm soát việc ăn uống nghiêm ngặt, không thể ăn lung tung, để tránh ảnh hưởng xấu đến cục cưng trong bụng. Qua hôm nay, cô chuẩn bị đổi sang cách ăn mặc rộng thùng thình, cho nên bộ sườn xám ôm sát thân người này có thể rất lâu sau sẽ không mặc được, thật là tiếc mà!

Mục Thần Nhất thấy cô có vẻ ngần ngại lơ đãng, dường như hoàn toàn không đứng đây, trong lòng càng thêm bất mãn, nắm lấy cổ tay cô, kéo cô đến bàn công.

“Tần Tường, em nên biết rằng sự kiên nhẫn của anh là có giới hạn.”

“Em biết rõ.” Cô thản nhiên cười nói, “Mà em cũng biết anh sẽ không hao tâm tổn trí vì một người phụ nữ, xem như anh đối với em đã là ngoại lệ lắm rồi.”

“Vậy thì em nên biết thỏa mãn đi.” Anh quăng cho cô một câu tàn nhẫn.

Cô không nhịn được bật cười, “Anh cho rằng em không đồng ý là vì đang cố ý thu hút lòng ham muốn của anh sao? Mục Thần Nhất, anh quá xem trọng mình rồi.”

Mục Thần Nhất kéo cô đến gần, một tay bẻ quặt hai tay cô ra sau lưng, một tay bóp cằm cô, kéo mặt cô đến gần hơn, có thể nghe được tiếng hít thở.

“Có đồng ý không?” Anh nhỏ giọng hỏi, tràn đầy sự uy hiếp ngang ngược.

Tần Tường cố gắng ngửa đầu ra sau, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Anh cẩn thận, ở đây toàn là nhân vật nổi tiếng và phóng viên đấy.”

Anh hoàn toàn không để ý nhắc nhở của cô, cúi đầu cắn vào môi cô, sau đó khiêu khích nhẹ nhàng hôn cô, trong lúc thờ dốc lại hỏi: “Có theo anh hay không?”

“Không, không đi.” Hô hấp của cô hơi khó khăn.

Nụ hôn của anh từ đôi môi rơi xuống đến cổ cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng cô, “Có đi hay không?”

“Không đi.” Cô vẫn rất kiên quyết.

Anh lại cắn xuống môi cô, “Anh hỏi lần cuối cùng, có đi hay không?”

Cô vội vàng thờ hồn hèn, “Anh có hỏi lại một trăm lần, em cũng sẽ không đi.”

“Người không tìm không phối.” Anh chủ động đẩy cô ra, mặt lạnh như băng, ánh mắt sâu như đại dương. “Đừng mong sau này anh trở lại tìm em!”

Đêm đó sau khi buổi lễ âm nhạc kết thúc, Mục Thần Nhất trở về Mỹ, tin đồn là lúc ở Châu Âu anh làm quen với một cô người mẫu nổi tiếng người Pháp, hai người nhanh chóng rơi vào bể tình, trở thành tình nhân. Quả thật anh không tiếp tục xuất hiện trước mặt Tần Tường nữa, cũng không có bất cứ liên lạc gì với cô, anh cứ bước ra khỏi cuộc sống cô như vậy.

Tần Tường dần dần giảm bớt công việc của mình, lấy lý do là cơ thể không thoải mái, được George đồng ý, chuyển công việc từ phía trước sân khấu sang công việc phía sau hậu trường, phần lớn là thu âm đĩa nhạc cho công ty, rất ít công khai diễn xuất.

Cô mua rất nhiều sách chăm sóc trẻ sơ sinh, ở nhà một mình cảm thấy rất thích thú, cô còn lên tham gia câu lạc bộ những bà mẹ Anh quốc, học cách làm mẹ và những kiến thức liên quan, và còn tập những bài thể dục trước khi sinh, cuộc sống của cô hoàn toàn thay đổi vì sự phát triển khỏe mạnh của đứa bé. Vài tháng sau, cô đến bệnh viện kiểm tra định kỳ, xác định đúng nghi ngờ thai của mình là bé trai, từ lúc đó trở đi, cô chuẩn bị quần áo và đồ chơi cho đứa bé tất cả đều hướng theo phong cách của bé trai.

Mang thai là chuyện dĩ nhiên không thể nào giấu giếm người bên cạnh quá lâu, khi được năm tháng cô chủ động nói cho George biết, George rất sốc, nhưng vẫn ủng hộ quyết định của cô, điều này làm cho Tần Tường không khỏi kính trọng anh thêm vài phần. Sau đó cô gọi điện thoại cho mẹ, ba mẹ mừng cô xối xả trong điện thoại, nói muốn đoạn tuyệt quan hệ với đứa con gái không ra gì như cô, nhưng mà một tuần sau, mẹ cô đành phải gọi điện thoại qua, dặn dò cô kinh nghiệm và những vấn đề khi mang thai và sinh nở, còn hỏi cô có muốn về nhà dưỡng thai không, cô cân nhắc sau khi trở về sẽ có những ảnh hưởng lớn hơn, vì vậy khéo léo từ chối, chỉ là mẹ cô bảo rằng muốn trước khi cô sinh em bé sẽ bay đến Anh với cô, điều này làm cho cô

vô cùng áy náy với mẹ.

Một ngày kia, Đinh Mẫn Tuệ gọi điện thoại cho cô, hai người tán gẫu chuyện đông chuyện tây, cho tới cuối cùng hỏi đến vấn đề quan trọng nhất của nhau.

Đinh Mẫn Tuệ hỏi: “Ba của đứa bé là ai?”

Tần Tường hỏi: “Sau khi ly dị cậu có có nghĩ tới chuyện sẽ quay lại hay không?”

Cũng không có ai trả lời vấn đề của đối phương. Tần Tường vẫn rất hâm mộ cặp đôi của Mẫn Tuệ, nhưng bọn họ lại ly hôn, khiến cô nảy sinh nghi ngờ mãnh liệt với việc hôn nhân là chuyện gắn kết tình cảm giữa những người yêu nhau.

Một tờ hôn ước rốt cuộc có thể bảo đảm được điều gì? Tình cảm không thay đổi? Trách nhiệm không thay đổi?

Nếu như tình yêu trên đời này đều phai nhạt dần sau khi kết hôn, vậy cô quyết định nếu cô có tình yêu thì nhất định sẽ không kết hôn. Tự do là trên hết.

“Mục, gần đây đang bận rộn chuyện gì à?”

Mục Thần Nhất đột nhiên nhận được điện thoại của Minh Thiên Tăng, lúc đó anh đang bận rộn cho một buổi diễn tập, giọng điệu nói chuyện hơi thờ ơ, “Cũng không hẳn như vậy, có chuyện gì sao?” Minh Thiên Tăng không phải kiểu người không có chuyện gì lại gọi điện thoại tới tán gẫu với anh.

Anh ta chán chừ một lúc, rồi vẫn hỏi, “Lần trước nhìn thấy cô gái ở phòng thu âm của cậu, bây giờ còn liên lạc không?”

“Làm chi?” Nhắc tới Tần Tường, Mục Thần Nhất lập tức giận tái mặt.

“Mình chỉ hỏi cậu có biết tình trạng gần đây của cô ấy hay không?”

Anh buồn bực nói: “Cậu đã có Phương Niệm Tình rồi, sao lại có hứng thú với cô gái khác?”

“Cảm thấy hứng thú với cô ấy, là bởi vì có hứng thú với cậu đấy.” Minh Thiên Tăng từ từ nói: “Tuần trước mình với Niệm Tình đến Luân Đôn, lúc thăm một người bạn ở bệnh viện, vừa hay lại nhìn thấy cô ấy cũng ở đó.”

“Bệnh viện?” Mục Thần Nhất sững sờ, bật thốt lên hỏi: “Cô ấy bị sao vậy?”

“Cậu xem, cậu chính là rất quan tâm đến cô ấy đấy!” Anh cố tình bắt thóp.

Mục Thần Nhất hơi gấp gáp, “Bớt nói lời vô ích, rốt cuộc cô ấy thế nào?”

“Lúc đó cô ấy đang vào khoa phụ sản, nhìn cơ thể của cô ấy, hẳn là mang thai hơn mấy tháng rồi, mình đã tìm cách hỏi qua bác sĩ phụ trách của cô ấy, đại khái bảo là khoảng hai tuần lễ nữa cô ấy sẽ sinh. “Sau khi nói xong Minh Thiên Tăng lại không nghe được tiếng trả lời, “Mục, cậu vẫn còn nghe đó chứ?”

“Cậu nói là cô ấy mang thai chín tháng rồi hả?”

“Đúng vậy.”

Mấy giây sau điện thoại đột nhiên bị gián đoạn, Mục Thần Nhất lập tức ngưng buổi diễn tập, dặn thư ký mua vé máy bay, quyết định bay đến Luân Đôn trong thời gian ngắn nhất.

Cô nàng chết tiệt kia, vậy mà lại làm ra loại chuyện đáng chết này! Mang thai con của anh cũng không nói cho anh biết, cố tình muốn lừa gạt anh cả đời sao? Rốt cuộc là cô ấy muốn làm gì? Cô nàng này đang suy nghĩ cái gì anh vĩnh viễn không biết được, trong đầu cô luôn có một đống lớn những chuyện phản nghịch, không, là làm trái ngược với những ý nghĩ nguyện vọng của anh. Khiến anh hận nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể kéo cô đến bên cạnh hung hăng đánh vào mông cô.

Có lẽ là anh đã cho cô quá nhiều tự do, thế nên mới chiều hư cô.

Tần Tường! Đến lúc bọn họ tính sổ nhau rồi.

~ Hết chương 6 ~

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 7

Editor: Thoa Xù

Vốn ngày dự sinh phải là tuần sau, nhưng mà sáng sớm hôm nay bụng Tần Tường lại đau đến chết đi sống lại, xem chừng là phải sinh sớm. Được đẩy vào phòng phẫu thuật, sau khi đau bụng từng cơn năm sáu giờ đồng hồ, nhưng đứa bé này dường như vẫn chưa chịu rời khỏi cô.

“Xem ra phải chuẩn bị mở rồi.” Cô nghe được bác sĩ nói với y tá như vậy, cô đầu đầy mồ hôi, gắng gượng ngồi dậy nửa người, khó nhọc nói với bác sĩ: “Không, tôi muốn thử lại một lần nữa.” Cô nghe nói nếu lúc sinh con tiêm thuốc vào, thì không tốt cho sự dậy thì sau này của đứa bé.

Bác sĩ thấy bộ dáng đau đớn của cô, vô cùng khó xử. “Chúng tôi chịu trách nhiệm với tính mạng của cô, người nhà cô có tới không? Ca phẫu thuật cần họ ký tên.”

“Tôi...tôi không đi cùng người thân.” Bởi vì ngày dự sinh là tuần sau, cho nên kế hoạch là mấy ngày sau mẹ mới bay tới, ở đây cô không có người thân nào.

“Bác sĩ, bên ngoài có một anh nói là người thân của cô gái này.” Giọng cô y tá rất thấp, nhưng Tần Tường vẫn nghe được.

Anh? Anh nào? Chẳng lẽ là George vừa đứng chạy tới đây? Chẳng phải cô đã cố ý không gọi điện thoại cho anh, muốn anh không cần xuất hiện ở bệnh viện, để tránh bị giới truyền thông phát hiện dẫn tới những hiểu lầm không đáng rồi sao?

Mắt bác sĩ sáng rực lên, “Hả? Vậy thì tốt quá, mời anh kia ký tên liền đi, chuẩn bị tiến hành phẫu thuật.”

“Chờ một chút, người kia tên gì vậy?” Hơi thở của cô càng ngày càng không ổn định.

Cô y tá suy nghĩ một chút, “Hình như là họ Mạc?”

Mạc? Cô không có biết ai họ Mạc nha? Trái tim đột nhiên thắt chặt lại, Trời ạ! Sẽ không phải là Mục Thần Nhất chứ?

Trong lòng cô không ngừng phủ nhận suy đoán của mình, nhưng mà sau vài giây, cửa phòng phẫu thuật bị người bên ngoài đẩy ra mạnh mẽ, một người mặc áo khoát màu xám tro hơi ẩm ướt lướt nhanh vào, vọt thẳng đến bên giường.

“Anh, sao anh lại tới đây?” Tần Tường tròn to hai mắt, nhìn về phía trước.

Bóng dáng màu xám tro đó nửa quỳ trước giường cô, bàn tay yếu ớt của cô được bàn tay ấm áp đó bọc lại. Có lẽ bên ngoài đang mưa, tóc trước trán của anh có hơi lộn xộn, vẫn còn dính chút nước mưa, nhưng mà ánh mắt của anh chưa bao giờ quyết liệt giống như bây giờ, cái kiểu tức giận đó, cái kiểu bất đắc dĩ đó, từ mắt tới tay, cũng truyền ra một sức lực mãnh mẽ, ôm lấy cô đang sắp kiệt sức đến nơi.

“Em cái người phụ nữ điên khùng này! Cô nàng ngốc nghếch! Được rồi, nếu như em muốn xuống địa ngục, anh đi cùng em là xong chứ gì!”

Anh hét to bên tai cô, cũng không sợ làm lỗ điếc tai cô.

Mắt cô ươn ướt, muốn dùng sức để nắm tay anh, lại không còn chút hơi sức nào.

“Em không cần nói gì hết, chờ sau khi sinh đứa bé xong anh sẽ tính sổ với em!” Anh ngẩng đầu nhìn bác sĩ, “Tôi đã ký tên đồng ý phẫu thuật rồi.”

Tần Tường nổi giận, “Anh dựa vào cái gì mà quyết định chứ?”

“Bởi vì anh là ba của đứa bé.” Anh không cho cô cơ hội cãi lại, “Nếu em không thừa nhận, sau khi sinh đứa bé ra anh sẽ cho xét nghiệm DNA để đối chiếu.”

Đau đớn nhấc nhòm làm cho lần đầu tiên cô không có hơi sức cãi vả với anh, cô cảm thấy tay của anh đang dùng sức bóp chặt liên tục, bóp đến xương cốt cô đều đau đớn, nhưng lại mang đến cho cô nhiều nghị lực hơn.

Bác sĩ tiêm thuốc mê cho cô, lúc đó ánh mắt anh chăm chú nhìn cô, chỉ nhớ rõ cuối cùng anh dùng tay vén những sợi tóc ướt đẫm mồ hôi của cô ra, hôn lên trán cô một nụ hôn.

Khi tỉnh lại cô nghiêng mặt qua, đầu tiên nhìn thấy con trai của mình, nho nhỏ, mặt mày nhăn nhu, còn chưa thấy rõ ngũ quan là giống mẹ hay giống ba, nhưng mà quá đáng yêu rồi. Tần Tường không nhịn được áp sát qua, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé.

“Con của cô rất đẹp, rất giống ba.” Y tá đến đổi thuốc cất lời khen.

Đột nhiên cô nghĩ đến Mục Thần Nhất, nhưng anh không có trong phòng, “Cái đó, người đàn ông ban nãy đâu rồi?”

“Người đàn ông? Cô nói ba của đứa bé à? Anh ấy đi về xong bảng kê sau khi sinh rồi bảo là còn có chút việc đi trước, buổi tối sẽ đến thăm cô.”

“Bảng kê sau sinh đâu?”

Y tá đưa cho cô, Tần Tường thấy anh dùng tiếng anh viết trên đó:

Họ tên con: Mục Phẩm Nhất

Họ tên mẹ: Tần Tường

Họ tên cha: Mục Thần Nhất

Mục Thần Nhất, anh không chỉ chạy đến đây ở bên cạnh cô lúc sinh con, hơn nữa còn đặt tên cho đứa bé, và còn thừa nhận thân phận làm cha của mình? Rốt cuộc anh là mẫu đàn ông thế nào đây?

Cô không để ý đến sự phản đối của cô y tá, kiên trì bước xuống giường đi ra ngoài gọi điện thoại cho Mục Thần Nhất.

“Này, là em, em thấy anh đã điền vào bảng kê sau sinh.”

“Ừ,” Trong giọng của anh cũng không hề ôn tồn, trước sau đều lạnh lùng, “Tạm thời anh có một số việc cần xử lý, phải rời đi, có lẽ phải ngày mai mới có thể đến bệnh viện được.”

“Anh không cần đến, thật ra thì cũng không liên quan gì.” Cô cắn môi, “Em sinh đứa bé này cũng không phải muốn dùng bé để đòi hỏi anh cái gì hết, trước tiên em hi vọng anh hiểu rõ điều này.”

Anh vẫn không nói gì, qua mười mấy giây, Tần Tường không nhận được hồi: “Anh vẫn còn nghe chứ?”

Anh chậm rãi nói: “Cái cô này, cả ngày đầu óc đều suy nghĩ những thứ gì vậy?”

“Chỉ là em rất muốn trải qua thử cảm giác làm mẹ mà thôi, hơn nữa em thích đứa bé này, yêu đứa bé này, chuyện này và chuyện ba của đứa bé là ai chẳng có ảnh hưởng gì lớn.” Cô biết bên cạnh anh có rất nhiều phụ nữ muốn lợi dụng thân phận của anh để nâng cao giá trị của mình, cô không muốn làm cho anh hiểu lầm mình cũng như vậy.

Nhưng mà cô không biết chọn lọc từ ngữ, chắc chắn chọc giận Mục Thần Nhất rồi, “Em nói bất kể là ba của đứa bé là ai, em cũng sẽ sinh đứa bé ra, thật sao?”

Đầu óc của cô còn hơi chậm chạp, có lẽ là do thuốc mê đêm qua vẫn chưa hết tác dụng, nhất thời không rõ ý tứ của anh nên không trả lời ngay.

“Người phụ nữ ngu xuẩn này!” Anh oán hận mắng. “Được rồi! Anh mặc kệ em nghĩ thế nào, nếu đã sinh đứa bé ra, anh sẽ không để cho nó không có ba.”

“Ừ, cảm ơn anh. Em chỉ muốn cho anh biết, em không muốn làm chuyện “hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu” (*) đâu.” Cô lại giải thích lần nữa.

(*) Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu: lợi dụng thiên tử để bắt các chư hầu phục tùng, ý Tần Tường không muốn dùng đứa nhỏ để yêu cầu đòi hỏi Thần Nhất.

Giọng của anh đột nhiên lạnh lùng hơn, “Anh cũng vậy sẽ không “có con mới cưới”.”

Cứ như vậy, cuộc điện thoại kết thúc trong không khí không hề thân thiện.

Tần Tường trở lại phòng, ôm lấy con trai, nhỏ giọng nói: “Con trai à, ba của con thật là ngang ngược a! Chúng ta nên làm gì bây giờ a?”

Cô chỉ muốn sinh đứa bé thế này, muốn cứ một mình nuôi nấng đứa bé lớn lên như vậy, thậm chí nóng lòng lập kế hoạch, có lẽ là mười mấy năm sau, khi đứa bé trưởng thành là một chàng trai tuấn tú, khi trở thành nhân vật vô cùng kiệt xuất, sau đó mới nghĩ đến chuyện để cho thằng bé và Mục Thần Nhất nhận nhau.

Vốn người nở mày nở mặt chính là cô, nhưng cái tên Mục Thần Nhất kia lại đột nhiên xuất hiện lúc cô đang chặt vật nhất, chứng kiến đứa bé ra đời, những hồi hộp mong đợi trong lòng cô tất cả đều không có rồi.

Những năm sau này, sinh hoạt của cô và đứa bé đều phải nằm trong tầm mắt giám sát của anh rồi, thật là không cam tâm.

Cô y tá mang đến chất dinh dưỡng được điều chế riêng cho trẻ sơ sinh, vừa giúp cô vừa hâm mộ nói: “Nghe nói ngày hôm qua ba của bé tự mình chứng kiến quá trình bé ra đời ở trong phòng phẫu thuật sao?”

“A, đúng vậy!”

“Cô rất hạnh phúc đó! Cô không biết đâu bây giờ có rất nhiều đàn ông vừa đến thời khắc máu chót liền dùn đẩy trách nhiệm, tôi đã thấy quá nhiều người mẹ vượt qua tình huống khó khăn ở phòng sinh tự mình sinh đứa bé, ba của đứa bé thường lộ diện vào ngày hôm sau, chồng cô thật sự rất săn sóc và rất thương hai mẹ con cô đó!”

Tần Tường lúng túng cười, là vậy sao? Sao hình tượng của Mục Thần Nhất trong mắt người khác và trong mắt cô lại chênh lệch nhiều như vậy?

Cô nhìn về mặt đứa bé đang hạnh phúc hưởng thụ bữa sáng, nụ cười lại nở trên môi.

Phẩm Nhất, Phẩm Nhất, con vừa sinh ra thì đã có tên rồi, cái tên này là ba đặt cho con đấy ah! Con có thích không? Nói thật, mẹ rất thích cái tên này, giống như mẹ thích con vậy.

Mẹ bảo đảm, nhất định sẽ làm cho con trở thành nhân vật xuất sắc vĩ đại giống như ba vậy.

Bây giờ Phẩm Nhất đã năm tuổi rồi, vì giữ bí mật, cũng vì sự phát triển của Phẩm Nhất, Tần Tường sắp xếp cho thằng bé ở lại nước Anh dài hạn. Những năm gần đây công việc của cô chuyển trọng tâm từ Châu Âu sang Châu Á, cho nên cách hai ba tháng, cô mới có thể bay về thăm con trai một lần.

Sinh nhật năm tuổi của Phẩm Nhất sắp đến, mẹ của Tần Tường kiên quyết muốn tổ chức sinh nhật ở Đài Loan cho Phẩm Nhất, cho nên cô đành phải nhờ em gái Tần Linh sang Anh dẫn con trai cô trở về Đài Loan.

Có điều sau khi Mục Thần Nhất biết chuyện này đã vô cùng mất hứng, “Không phải anh đã nói trước với em là anh và em sẽ cùng nhau làm sinh nhật cho con sao?”

“Mẹ em là bà ngoại của Phẩm Nhất, bà ấy muốn gặp cháu ngoại, em không có lý do gì để ngăn cản cả, nếu như anh muốn gặp con, sau này còn có rất nhiều thời gian.” Cô cảm thấy anh tức giận đến không có đạo lý, “Cái này chẳng phải cũng là thay anh giải quyết vấn đề sao, đỡ cho anh khỏi phải buông bỏ một đồng công việc để đi gặp con trai?”

“Là giúp bản thân em giải quyết vấn đề chứ?” Anh cười lạnh nói: “Vốn là em đã cảm thấy dự sinh nhật Phẩm Nhất thật phiền toái, làm trễ nãi sự nghiệp của em.”

Cô nghe vậy tức giận đến quát lên trong điện thoại, “Mục Thần Nhất, sao anh không biết điều như vậy? Em liều mạng che giấu cho anh, tại sao anh phải xử oan ý tốt của em? Anh có biết mấy năm nay đám chó săn bám rất sát sao hay không? Ngộ nhờ để bọn họ tra được em và anh có một đứa con, vậy. . . . .”

“Tra được thì sao?” Mục Thần Nhất nói: “Cho tới bây giờ anh cũng không sợ bọn họ tra được, người sợ thật ra là em kia, cho nên em cũng không cần lo lắng gìum anh.”

Tần Tường chán nản, kiểu đàn ông này, thật là không phân biệt tốt xấu, không biết ý tốt của người khác.

Trở về nhà ở Đài Loan, vừa vào cửa liền nhìn thấy Phẩm Nhất đang đùa giỡn với Tần Linh, không biết hai người họ đang vật lộn cái gì, làm cho khắp nơi đều là tiếng cười và kìa ọe.

“Phẩm Nhất, không nên cãi nhau ồn ào với dì nhỏ, hôm nay luyện đàn rồi à?” Cô bày ra dáng vẻ người mẹ.

Phẩm Nhất vừa nhìn thấy vẻ mặt cô không có chút vui vẻ, xoay người lặng lẽ rời khỏi đó, lại bị Tần Linh kéo lại. “Chỉ, hiếm khi Phẩm Nhất về đây một lần, bọn em còn chưa thân thiết nữa, chị lại tới đóng vai mẹ ác, Phẩm Nhất mới năm tuổi thôi mà!”

“Lúc chị năm tuổi đã có thể lên sân khấu biểu diễn ba bài hát rồi.” Tần Tường thấy Phẩm Nhất yên lặng đến gần như ưu buồn, cũng hết sức không đành lòng, “Được rồi! Hôm nay nghe theo lời của dì nhỏ một lần, nhưng mà sau khi trở về Anh, phải làm bỏ sung hết tất cả bài tập đó.”

Phẩm Nhất không lập tức biểu hiện sự vui mừng, thằng bé ngồi một mình trên ghế sofa, mắt nhìn chăm chăm tờ báo trên bàn.

Tần Linh đau lòng ôm đứa cháu trai nhỏ bé, lại vô cùng đẹp trai này vào lòng, kéo tay của thằng bé nói: “Phẩm Nhất, con có thích bé gái không?”

Tần Tường dờ khóc dờ cười, “Em đang định làm gì? Thằng bé mới bao nhiêu tuổi? Em muốn dạy hư nó à!”

“Cái này thì có là gì? Chị không biết đâu, thời đại bây giờ khác rồi, bé trai năm sáu tuổi đã có thể có bạn gái rồi, huống chi Phẩm Nhất của chúng ta đẹp trai như vậy, nhất định là sẽ có rất nhiều cô gái nhỏ thích nó.” Tần Linh vừa nói, vừa cung nựng khuôn mặt nhỏ bé mềm mại trắng bong của Phẩm Nhất, sau đó lại hôn lên một cái.

Phẩm Nhất không trả lời, vẫn lặng lẽ ngồi đó, mắt nhìn cái bàn.

Tần Linh theo ánh mắt của thằng bé, cầm tờ báo lên, “Phẩm Nhất thích xem báo sao? Con biết được bao nhiêu chữ rồi? Đọc cho dì nhỏ nghe có được không?”

Tần Tường bước đến ghế sofa ngồi xuống bên cạnh bọn họ, trong lúc vô tình nhìn lướt qua, đột nhiên thấy trên tờ báo viết một tiêu đề cực lớn: Thần Zeus đến Đài Loan! Sau đó là ảnh chụp của Mục Thần Nhất.

Cô giật nảy mình, đoạt lấy tờ báo. “Thằng bé còn nhỏ như vậy làm sao có thể hiểu được mà xem báo chứ? Vẫn là xem phim hoạt hình tốt hơn.”

Tần Linh cũng không để ý, nhảy qua bàn trà để mở ti vi lên, ôm Phẩm Nhất sang cùng xem ti vi.

Buổi tối, Tần Tường ngồi trong phòng nhìn xem nhạc phổ, có người nhẹ nhàng gõ cửa, thì ra là phẩm Nhất.

“Phẩm Nhất, có chuyện gì vậy con?” Cô đi tới ôm con trai đi vào, đóng cửa phòng.

“Lúc nào con mới có thể gặp ba?” Phẩm Nhất nhìn cô.

Cô ngáy người, “Ừ, chắc sẽ nhanh thôi là có thể gặp rồi.”

“Con có thể gọi điện thoại cho ba không?”

“Cái này. . . . Đại khái là rất bất tiện! Công việc của ba rất bận.”

“Nhưng mà lần trước ba nói con có thể gọi điện thoại cho ba bất cứ lúc nào.” Tuy Phẩm Nhất ít nói, cũng rất cố chấp, nhưng có ý nghĩ của riêng mình. “Mẹ, có phải mẹ gây gổ với ba không, cho nên mới không ở cùng nhau?”

“Không phải, là bởi vì mẹ và ba có công việc riêng, cho nên không có cách nào ở cùng một chỗ.”

Phẩm Nhất hỏi: “Con có thể ở với ba không?”

“Không được.” Tần Tường phủ nhận ý nghĩ của con trai ngay lập tức.

Thằng bé cúi đầu, “Con biết rồi, mẹ ngủ ngon.”

“Chờ một chút, Phẩm Nhất!” Cô gọi thằng bé lại, nhẹ nhàng hỏi: “Phẩm Nhất rất thích ba sao?”

“Dạ.”

“Rất muốn ở chung với ba?”

“Dạ.”

“Nhưng mà ba rất bận, thật sự rất bận, hơn nữa ba là nhân vật của công chúng, cho nên không thể ở bên cạnh Phẩm Nhất mọi lúc được.”

Thằng bé nghe vậy bỗng nhiên ngẩng đầu lên, “Vậy tại sao lần trước ba nói chờ khi con sáu tuổi ba muốn đưa con sang Mỹ đi học?”

Tần Tường không khỏi cau mày, “Đây là do ba con nói?”

Phẩm Nhất không tiếp tục trả lời, bởi vì từ trong vẻ mặt của mẹ, thằng bé ý thức được bản thân mình đã nói sai cái gì rồi.

“Được rồi! Phẩm Nhất về ngủ trước đi, mẹ sẽ bàn bạc lại với ba về chuyện này, có được hay không?”

Mới vừa đưa con trai đi, cửa phòng lại thoáng qua một bóng người, Tần Tường thở dài, “Sao em cứ như gián điệp vậy?”

“Hết cách rồi, chị biết sao em vào đây mà.” Tần Linh chạy vào phòng của cô, “Mẹ cố ý phái em tới hỏi chị cho rõ ràng câu hỏi mà nhiều năm nay gia đình mình vẫn luôn khao khát câu trả lời.”

“Ba của Phẩm Nhất là ai, đúng không?” Cô bắt đắc dĩ nói: “Em cho chị chút riêng tư cá nhân có được không?”

“Được, nhưng mà chúng ta lại là chị em ruột mà!” Tần Linh bắt đầu nói lời khách sáo. “Nếu chị nhất định không muốn nói tên của anh ta, hay là nói điểm khác đi, ví như lúc đầu khi chị sinh con người đàn ông đó ở bên cạnh chị không?”

Tần Tường khẽ mỉm cười, tình cảnh ngày đó lại tái hiện trước mắt, “Có, anh ấy ký tên đồng ý cho chị làm phẫu thuật.”

Trong mắt Tần Linh thoáng qua vẻ phấn khởi, “Hả? Nói như vậy người đàn ông này cũng không tệ lắm a! Rất có trách nhiệm, nhưng tại sao hai người vẫn không kết hôn?”

“Tại sao nhất định phải kết hôn?” Tần Tường gáp một cái, “Chị không có nhiều tình lực giống như em, một lát nói yêu thương rồi một lát lại chia tay, lần nào cũng oanh oanh liệt liệt. Có phải gần đây em lại thất tình hay không? Chị thấy em ăn đồ ăn vặt còn dữ dội hơn lần trước chị về đây, cân nặng lại tăng lên không ít nhỉ?”

Tần Linh nhú mày, ngay sau đó cười nói: “Chớ dèi trọng điểm, bây giờ là đang nói về chuyện tình của chị.”

“Công việc biểu diễn của chị rất nhiều còn sắp xếp không xong kia, làm sao có thời giờ đi hầu hạ đàn ông chứ?”

“Ai nói kết hôn thì nhất định phải hầu hạ đàn ông và con cái chứ?” Tần Linh vỗ vai cô, “Chị luôn là người phụ nữ thông minh nhất nhà chúng ta, sao lại cũng có loại ý nghĩ sai lầm này?”

Cô liếc em gái, “Xem ra em rất hiểu biết chuyện hôn nhân ha?”

“Chưa ăn thịt heo chẳng lẽ chưa từng thấy qua heo đi bộ? Em xem nhiều tiểu thuyết tình yêu như vậy, mỗi một trang đều là đạo lý về tình yêu và hôn nhân.” Tần Linh là một người say mê tiểu thuyết tình yêu chính cống.

Tần Tường khoát khoát tay, “Được rồi, em mau về ngủ đi, chớ có phiền chị, chị còn rất nhiều việc phải làm!”

“Muốn làm việc cũng được, nhưng mà nhớ không cần lạnh nhạt với con trai. Nhìn xem Phẩm Nhất mới có năm tuổi, cả ngày giống như ông cụ non vậy, không thích nói chuyện, không khí trầm lặng, tính cách này rốt cuộc là giống ai a?”

Giống ai? Chẳng lẽ giống ba thằng bé sao? Nếu không tại sao Phẩm Nhất và Mục Thần Nhất lại gần gũi như vậy? Thời gian gấp mặt mỗi năm của họ còn không nhiều bằng thời gian cô và con trai ở chung với nhau! Ai nói cùng giới thì không hút nhau?

Thật vất vả mới tiền được Tần Linh, cô lặng lẽ gọi điện thoại cho Mục Thần Nhất.

“Này, còn chưa nghỉ ngơi sao?”

“Cho dù đang nghỉ ngơi cũng bị điện thoại của em đánh thức.” Anh uể oải, giống như vừa rồi thật sự đang ngủ vậy.

“Sao tới Đài Loan cũng không nói với em một tiếng?” Cô hỏi.

“Anh đi đâu cũng phải xin phép em sao? Em cũng đâu phải là vợ của anh.” Câu nói của anh khiến cô tỉnh táo. “Anh còn có việc, khi nào xong tự nhiên sẽ liên lạc với em.”

“Được rồi!” Cô cũng hơi mất hứng, “Hôm nay Phẩm Nhất nói muốn gặp anh, lúc nào thì anh rảnh?”

“Tạm thời chưa biết, mấy ngày nay đều rất bận.” Anh ngừng mấy giây, đột nhiên hỏi: “Anh muốn gặp ba mẹ của em, em có sợ không?”

“Không được!” Cô vội vàng ngăn cản. Cô không muốn để ba mẹ biết mối quan hệ của cô và Mục Thần Nhất, nếu không ba mẹ nhất định sẽ không tha cho cô, sẽ câu nhậu bên tai cô mỗi ngày, thúc giục cô kết hôn.

“Vậy thì chờ lúc anh có thời gian sẽ sắp xếp đi!” Rõ ràng là anh đang tức giận, mấy giây sau lại ngắt điện thoại của cô.

Tần Tường nhẹ nhàng chạy tới phòng khách, tìm được tờ báo mà cô đã lấy được từ tay Tần Linh, về phòng ngủ cẩn thận đọc tất cả bài viết có liên quan đến Mục Thần Nhất.

Đều do mình thiếu sự quan tâm đến những tin tức của Mục Thần Nhất, thì ra lần này anh đặc biệt tới Đài Loan để tham gia lễ ra mắt một phim bom tấn của Hàn Quốc, âm nhạc của bộ phim này là do anh sản xuất, truyền thông Đài Loan tất cả đều ra quân, báo chí đưa tin rầm rộ nhất cử nhất động của anh tại Đài Loan, “Thần Zeus” danh bất hư truyền.

Bây giờ đang bị truyền thông chú ý như vậy, chắc anh sẽ không trốn tránh sự theo đuổi của phóng viên để tới gặp cô và Phẩm Nhất chứ? Cô suy nghĩ xem phải giải thích mọi chuyện với con trai như thế nào. Mở cửa phòng của Phẩm Nhất, thằng bé đã ngủ say, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương nước mắt, làm cô rất đau lòng.

Thân là mẹ, những năm này bận rộn dốc sức cho sự nghiệp, không có gần gũi với con trai, điều đó sẽ bất lợi cho sự phát triển của thằng bé. Mặc dù cô cố gắng tạo ra cảm giác có đầy đủ cả ba và mẹ cho Phẩm Nhất, nhưng mà trên luật pháp, dù sao cô và Mục Thần Nhất cũng không hề có quan hệ nào. Phẩm Nhất sẽ không để ý chứ? Chờ khi thằng bé lớn hơn một chút nữa, cô sẽ phải giải thích rõ toàn bộ chuyện này như thế nào với con trai đây?

Cô lặng lẽ ngắm nhìn vẻ mặt con trai ngủ say, tâm tư rối bời, không tìm được điểm bắt đầu cũng không tìm được điểm kết thúc, mọi thứ đều quấn lấy nhau, ngày càng gay go phức tạp hơn rồi.

~ Hết chương 7 ~

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 8

Editor: Thoa Xù

Tần Tường không sao ngờ được lại có thể gặp lại Mục Thần Nhất trong hôn lễ của một người bạn.

Nghe nói chú rể là bạn của Mục Thần Nhất lúc du học ở Vienna, nhưng mà bây giờ đã chuyển sang kinh doanh, ở giới âm nhạc cũng không mấy thành tựu, có điều Mục Thần Nhất vẫn tiếp tục duy trì quan hệ bạn bè với người này, thật ra khiến Tần Tường thêm kính trọng vài phần. Từ trước đến giờ anh luôn thanh cao kiêu ngạo, mặc dù không nhận công việc với giá quá thấp, nhưng lại thường cười nhạo những người toàn thân đầy mùi tiền mà đánh mất linh khí âm nhạc.

Bởi vì lần này công tác bảo mật trước khi anh đến đây được chuẩn bị rất tốt, cho nên ở đây đa số đều là phóng viên mảng tài chính kinh tế, trọng tâm chú ý là nhân vật chính ngày hôm nay, sau đó mới bàn đến Mục Thần Nhất.

Nhưng lúc Tần Tường nhìn thấy anh, cô hơi chần chờ, không biết mình nên ngang nhiên xông qua gọi anh, hay là đứng tại chỗ làm bộ như không nhìn thấy.

Ngược lại Mục Thần Nhất rất lễ độ đứng trước mặt cô, mỉm cười chào hỏi cô, “Tần Tường, không ngờ em cũng ở đây, thật là trùng hợp ha!”

Anh tao nhã lễ độ lại thân thiện, thật sự như những người bạn cũ hàn huyên. Tần Tường đương nhiên là chủ động phối hợp, “Đúng a! Nghe nói anh tới Đài Loan rồi, sao không nói em biết trước một tiếng, để em làm chủ nhà hướng dẫn cho anh!”

Mấy năm nay trước mặt truyền thông bọn họ đã có sự phối hợp vô cùng ăn ý, biết làm sao để dẫn dắt tầm mắt phương hướng viết bài của giới truyền thông. Khi truyền thông bắt đầu nổi lên suy đoán sự qua lại thường xuyên của họ, bọn họ liền dời nơi công tác của mình, một ở Đông Bán Cầu, một ở Tây Bán Cầu, hơn nữa còn nhanh chóng tìm được một người khác phải để chuyển lệch hướng đám phóng viên.

Trong chuyện này Tần Tường cảm thấy mình có lỗi với George nhất, bên ngoài đồn rằng cô và anh có tư tình, đã đồn đãi rất nhiều năm rồi, trong lòng George thật sự có nỗi khổ không nói ra được. Đừng nói là người tình, ngay cả một nụ hôn anh cũng chưa từng trải qua với Tần Tường.

Có một lần George rất ủy khuất nói: “Shirley, anh hiểu rõ em sẽ không yêu anh, nhưng mà em làm ơn để cho anh có chút phong độ trước mặt mọi người được không?”

Cô cười khổ không biết trả lời thế nào. Nếu như cô hơi nhiệt tình một chút, ngay ngày hôm sau Mục Thần Nhất sẽ gọi điện thoại tới hỏi cô, “Có phải đang chuẩn bị tìm ba mới cho Phàm Nhất hay không?” Lần nào cũng là giọng điệu cường ngạnh, giống như khôi binh vắn tội cô vậy.

Cái gì chứ! Bản thân anh ở bên kia cũng được đám người đẹp vây quanh thích chết đi được kia? Dựa vào cái gì lại bắt cô thủ thân như ngọc?

Chú rể thấy Mục Thần Nhất lập tức tới kêu anh, “Mục, cậu là khách quý sao lại đứng ở đây? Đi, đi đến phía trước đi.”

Anh nói: “Hôm nay trọng tâm là hai vợ chồng cậu, mình chỉ tới dự lễ, nếu không muốn cho mình chờ đợi đến không thoải mái, cậu coi như không thấy mình là được rồi.”

Chú rể tự nhiên hiểu ý tứ của anh, ngộ nhờ bị truyền thông phát hiện ra anh, kéo tới vây xem, trường hợp này thật đúng là có hơi lúng túng, vì vậy cười với Tần Tường nói: “Cô Tần, phải làm phiền cô chăm sóc Mục giúp tôi rồi, nghe nói hai người là bạn rất thân, đừng để cho cậu ấy ở đây nhàm chán quá!”

“Tôi sẽ cố hết sức!” Tần Tường là bạn thời trung học với cô dâu, vốn là không có qua lại thân thiết, chỉ nán lại một chút rồi đi.

Mục Thần nhìn ra tâm tư của cô, lặng lẽ hỏi: “Có muốn ra ngoài đi dạo không?”

Tần Tường gật đầu một cái.

Hai người trốn ra cửa sau, lên xe của Tần Tường.

“Đi đâu?” Cô hỏi.

Anh thoải mái dựa vào ghế ngồi, “Đây là nơi em lớn lên, nên để cho em làm người chủ nhà tận tâm, em nói đi đâu thì đi đó đi!”

“Đi chỗ nào cũng được há?” Cô cười hỏi.

Anh hé mắt ra, “Ngay cả địa ngục anh cũng chịu đi cùng em, còn có nơi nào không dám đi chứ?”

Lòng của cô run rẩy khó mà bình tĩnh, nhỏ giọng nói: “Có thể lên trời xuống đất chính là có thể ở bên nhau cả đời. Em và anh có thể gánh nổi lời thề nặng như vậy sao?”

Mục Thần Nhất chăm chú nhìn cô, “Rốt cuộc là em sợ cái gì?”

Cô trầm mặc vài giây, rồi nhẹ nhàng cười, “Em có cái gì phải sợ? Con trai cũng sinh rồi, chuyện một người phụ nữ có thể trải qua em cũng đã trải qua rồi.”

Nói đến con trai, Mục Thần Nhất đột nhiên hỏi: “Bây giờ thằng bé đang ở đâu? Anh muốn gặp nó một chút.”

“Bây giờ? Thằng bé đang ở nhà mẹ em, nhưng anh muốn gặp thế nào đây?”

“Dẫn thằng bé ra ngoài.”

“Ra ngoài? Đi đâu? Bất luận là trong trường hợp nào chúng ta cũng không thể cùng nhau xuất hiện công khai được, lỡ như bị phóng viên chụp hình thì anh giải thích thế nào?”

Ngón tay của anh đang kẹp một miếng thuốc, một lúc lâu cũng không đốt, giọng trầm tĩnh lạnh lùng nói: “Anh chán phải chơi trò cút bắt với giới truyền thống lắm rồi, anh phát ngáy rồi, không muốn chơi nữa.”

Tìm cô đập thịnh thịch, xuất hiện một dự cảm không thể tin nổi, “Anh muốn làm gì?”

“Lái xe, đến nhà em.” Anh quả quyết ra lệnh.

Tay cô cầm chặt tay lái, “Anh đã rõ hậu quả rồi chứ?”

“Lái xe.” Anh chẳng thêm nhiều lời.

Tần Tường cắn răng, được, lúc anh nổi điên rồi thì không ai ngăn cản nổi, dĩ nhiên cô chỉ có thể tuân lệnh thôi. Che giấu năm năm bí mật trước mắt mọi người, bỗng nhiên tiết lộ ngay trong hôm nay sao?

Xe tiến vào khu nhà cao cấp của nhà họ Tần, Mục Thần Nhất vừa xuống xe, ngẩng đầu đánh giá kiến trúc ngôi nhà, “Cũng không tệ lắm.” Đây là lời khen ngợi hiếm hoi của anh.

Tần Tường tinh thần thấp thòm đi lên từng bậc thang, quản gia đã mở cửa nghênh đón, “Cô hai, sao lại trở về sớm như vậy?” Thấy cô hai dẫn về một người đàn ông xa lạ, quản gia hơi sững sốt, “Cậu này là. . . .”

“Tôi họ Mục, Mục Thần Nhất.” Anh chủ động tự giới thiệu bản thân mình, sau đó nói với Tần Tường: “Còn thất thân cái gì? Đến trước cửa nhà mình còn không đi vào?”

Cô chỉ đành dẫn anh vào cửa, lúc này ba và mẹ đều nghỉ trưa ở trên lầu, trong phòng khách chỉ có một mình Tần Linh ôm một thùng kem lớn vừa ăn vừa xem phim.

“Chị, về sớm vậy!” Cô nàng cũng chào hỏi qua loa, bỗng nhiên có cảm giác không đúng, tầm mắt chuyển một cái, nhìn thấy đứng bên cạnh chị mình là một đại soái ca, thờ hờn hờn một hồi sau đó hét lên, “Mục Thần Nhất! Trời ạ! Là Mục Thần Nhất đến nhà chúng ta!”

Tần Tường cảm thấy quá mất mặt với biểu hiện của em gái, con nhóc này luôn điên khùng như vậy, mỗi lần nhìn thấy trai đẹp nổi tiếng là không màng hình tượng mà gào rú lên, không khác gì quỷ háo sắc.

Mục Thần Nhất gật đầu, “Là anh, em là Tần Linh?” Từ tuổi tác và diện mạo của đối phương, anh suy đoán một cách chắc chắn.

“Đúng vậy, ở ngoài anh còn đẹp trai hơn trong hình.” Cô thân thiện chào hỏi, “Anh là bạn của chị em à? Đúng ha, mấy năm trước hai người từng có tin đồn, em thường theo dõi mấy bài viết có liên quan đến anh.”

Mục Thần Nhất nhìn một vòng quanh phòng khách, hỏi Tần Tường, “Phẩm Nhất ở đâu?”

Tần Linh lại vượt lên trước trả lời, “Phẩm Nhất hả? Thăng bé đang luyện đàn trong phòng nó, chị của em quy định mỗi ngày thăng bé phải luyện đàn bốn tiếng đồng hồ. Thật là đứa bé đáng thương, em để cho thăng bé lười biếng nó cũng không chịu, đều là do ngày thường mẹ của nó quản giáo quá nghiêm.”

Tần Tường tròn mắt nhìn Tần Linh nói: “Chị vào phòng tìm thăng bé.”

“Không cần, anh tự đi.” Mục Thần Nhất hỏi Tần Linh, “Phòng của nó ở lầu một à?”

“Lầu một bên tay trái cửa thứ hai.” Cô mới nói xong Mục Thần Nhất đã đi tới, lúc này cô mới hậu tri hậu giác nói: “Mục Thần Nhất có quen biết với Phẩm Nhất à?”

Tần Tường mặt mày khắp người với câu hỏi của cô em gái ngu ngốc. Ba giây sau, cô nghe được tiếng con trai vô cùng phấn khích gào to ở trong phòng, “Ba, ba tới thăm con hả?”

Tần Linh suýt chút nữa rơi cằm xuống đất, “Mục Thần Nhất là ba của Phẩm Nhất?”

Tần Tường gật đầu.

“Ba ruột?”

Cô vẫn gật đầu.

“Trời ạ! Ôi trời ơi!!! Em quả thật không thể tin được. . . .” Tần Linh tự lẩm bầm mấy câu, đột nhiên lớn tiếng hướng lên trên lầu hét chói tai, “Ba! Mẹ! Hai người mau xuống đây! Ba của Phẩm Nhất đến rồi!”

Cô thật sự hối hận tại sao mình không chuẩn bị một tấm vải, để vừa vào cửa thì lập tức lấp kín cái miệng rộng của Tần Linh lại.

Ngay sau đó, trên lầu rối loạn tung bùng, ba mẹ của cô nghiêng ngửa lao đảo từ trên lầu chạy xuống, “Thiệt hay giả? Người đâu? Thăng khôn đó là ai?” Trong tay của ba Tần còn đang giơ một cái điều khiển ti vi.

Cô thở dài, bắt lấy “vũ khí” trong tay ba lại, “Ba, ba muốn gây án mạng trong nhà chúng ta sao?”

Mẹ Tần kích động nhất, nhưng trên mặt bà không phải tức giận, mà là mừng rỡ, bà mừng như điên mở to mắt tìm kiếm khắp nơi, “Người đàn ông đó đang ở đâu hả?”

Tần Tường chỉ chỉ vào phòng Phàm Nhất, mà lúc này, một màn náo động quá nhiều dần yên tĩnh lại, Mục Thần Nhất lại thoải mái dẫn Phàm Nhất bước ra.

“Chào bác trai bác gái.” Anh rất lễ phép chào hỏi người lớn, đây là lần đầu tiên gặp mặt của anh và ba mẹ vợ, người trong cuộc như anh lại có vẻ bình tĩnh lạ thường, ngược lại ba Tần và mẹ Tần không hề nháy mắt mà nhìn anh chăm chăm, giống như muốn soi tãi anh vào bụng.

Tần Tường chỉ sợ xảy ra tình trạng hỗn loạn, vội vàng hoà giải, “Ừ, ba, mẹ, đến phòng khách ngồi trước nha? Uống ly trà hoặc cà phê gì đó rồi chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Trà với cà phê của nhà chúng ta, tuyệt đối không cho thằng thối tha đã vứt bỏ con gái của ba uống được!” Ba Tần nói ra oán hận đè ở trong lòng năm năm rồi.

Tần Tường khó xử nhìn Mục Thần Nhất, anh vẫn bình tĩnh ung dung như vậy, lại còn cười nói. “Con thấy bác trai bác gái có chút hiểu lầm với con, có điều gì bất mãn hôm nay có thể nói hết với con, dù là bị kêu án tử hình thì phạm nhân cũng có quyền biện hộ cho mình chứ?”

Mẹ Tần vẫn lặng lẽ quan sát Mục Thần Nhất, đối với người đàn ông bề ngoài xuất sắc, trong phong cách cao ngạo mang theo sự cao quý, bà là mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng cảm thấy hài lòng. Vì vậy cũng giúp con gái nói chuyện, “Đúng vậy! Đúng mặt đối mặt như vậy thì nói kiểu gì? Đến phòng khách ngồi đi!”

Tần Linh cũng đứng một bên phụ họa, “Lần đầu tiên anh rể đến nhà, không cần tỏ ra giống như chúng ta không hiểu đạo đãi khách.”

Ba Tần một người đàn ông đối phó với ba người phụ nữ, chỉ có thể thỏa hiệp.

Mục Thần Nhất ngồi ở vị trí trung tâm trên ghế sofa trong phòng khách, bên trái phía trước là Tần Linh và mẹ Tần, bên phải phía trước là Tần Tường và ba Tần, rất giống Tam đường hội thẩm.

“Cậu Mục, xin hỏi cậu làm nghề gì?” Mẹ Tần thực tế nhất bắt đầu hỏi vào vấn đề.

“Mẹ, anh Mục người ta là nhà âm nhạc nổi tiếng thế giới.” Tần Linh vội vàng trả lời.

Ba Tần đi thẳng vào vấn đề, “Lần này cậu tới nhà chúng tôi là có mục đích gì?”

Mục Thần Nhất thoáng nhìn Tần Tường, “Con vẫn luôn muốn tới thăm hỏi bác trai bác gái, nhưng mà Tần Tường luôn không cho phép, cho nên mới khiến bác trai bác gái hiểu lầm.”

Lần này tầm mắt mọi người trong phòng hoàn toàn đổ về Tần Tường. Cô thầm cau mày, người này sao lại giống chơi bóng thế này? Ngay lập tức đẩy hết trách nhiệm lên người cô? Đúng là cô có nói không cho anh đến, nhưng mà rõ ràng trước đó bọn họ đã thỏa thuận rồi, không can thiệp vào cuộc sống của đối phương, không để cho đứa bé bị lộ ra, cho nên cô mới từ chối anh nha!

“Ba mẹ, con có lời muốn nói riêng với anh ấy, xin chờ một chút.” Cô đột nhiên đứng lên, nói với Mục Thần Nhất: “Đến phòng em.”

Mục Thần Nhất nhú mày, nói với Phàm Nhất: “Ngoan ngoan ngồi ở đây, một lát ba dẫn con ra ngoài ăn cơm.”

“Dạ!” Trên mặt Phàm Nhất vẫn toát lên vẻ phản kích rạn rờ.

Bước vào phòng của cô, anh tựa vào cạnh cửa đánh giá bày trí trong phòng, “Nơi này và phòng của em ở Mỹ rõ ràng là hai phong cách khác nhau, cô gái như em thật là biết biến hóa.”

Cô đá một cước đóng cánh cửa lại. Kề sát bên anh, tay trái nắm lấy cà vạt của anh, tay phải ôm cổ anh, nheo mắt lại, đôi mắt sáng nhấp nháy, “Xin hỏi Thần Zeus đại nhân, rốt cuộc là hôm nay tâm huyết dâng trào ở đâu rồi hả? Khiến anh có thể không để ý đến hậu quả?”

“Hậu quả mà em nói là cái gì? Anh biết rất rõ.” Anh nương theo hơi thở tiến về phía trước thăm dò cơ thể cô, mũi cọ vào trán cô, đôi môi đặt trên mắt cô.

“Anh đừng có càn quấy ở đây mà! Để cho ba em nhìn thấy, ông ấy sẽ giết chết anh.” Cô lấy tay che miệng anh lại.

Anh kéo tay cô xuống, “Là em quyến rũ anh trước đấy, nếu có hậu quả gì cũng là do em gánh chịu.”

Chiếm lấy môi cô, hôn xuống không chút kiêng kỵ, anh liều lĩnh bất kể đến đâu cũng không thể thay đổi được.

Lúc đầu Tần Tường còn hơi đắn đo, sau đó cũng chỉ có thể nương theo anh.

Cánh cửa đang im hơi lặng tiếng đột nhiên bị ai đó mở hé ra, mấy cái bóng đen lấp ló trước cửa.

“Anh nói xem con gái chúng ta năm nay có thể gả đi rồi sao?” Mẹ Tần hỏi.

“Nhiều năm như vậy bọn họ cũng không kết hôn, bây giờ cũng chưa chắc đâu ha?” Tần Linh nói.

Ba Tần hừ một tiếng nói: “Nếu tên nhóc kia không chịu lấy con gái tôi, tôi sẽ khiến cho nó khó coi đó!”

Mục Thần Nhất kiên quyết muốn dẫn Phầm Nhất ra ngoài ăn cơm, nói muốn cho Phầm Nhất một buổi sinh nhật, Tần Tường thấy không cách nào ngăn cản một già một trẻ đầy nhiệt tình này, đành phải chấp nhận. Dọc đường đi cô rất không yên tâm, lỡ như bị phóng viên phát hiện thì làm sao bây giờ? Cô phải giải thích thế nào về sự tồn tại của Phầm Nhất?

Cô cố ý lựa chọn nhà hàng của một người bạn, trước đó cũng đã chào hỏi, tự cho là mình đã chuẩn bị rất chu toàn, không ngờ vừa vào cửa, sau khi mấy cô nữ phục vụ trẻ tuổi thấy Mục Thần Nhất cặp mắt lập tức sáng lên, rất giống với bộ dạng của Tần Linh lúc này.

“Trời ạ! Là Mục Thần Nhất, thật sự là anh ấy!”

“Anh ấy đẹp trai hơn trong hình nhiều!”

“Cô gái bên cạnh anh ấy là Tần Tường phải không? Nghe nói bọn họ thường hợp tác, trước kia từng là một đôi yêu nhau nha! Há? Cậu nhóc kia là ai?”

Tần Tường ngồi vào phòng bao trong tiếng bàn tán xì xầm của họ, bữa cơm này Mục Thần Nhất và Phầm Nhất đều ăn rất vui vẻ, chỉ có cô là mặt hồng mắt vía, lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh bên ngoài.

“Phầm Nhất, tháng sau sẽ đến nước Mĩ đấy! Ba đã sắp xếp xong trường học tốt nhất cho con rồi.” Mục Thần Nhất nói với con trai.

Đôi mắt trong trẻo của Phầm Nhất lóe sáng, nhìn ba một chút, lại nhìn mẹ một chút, “Nhưng mẹ nói ba rất bận, không cho con và ba ở chung.”

Anh cũng không thèm nhìn Tần Tường, “Con cảm thấy là ba lợi hại hay mẹ lợi hại?”

Phầm Nhất lại nhìn hai người thêm chút nữa, cúi đầu lặng lẽ nói một câu, “Ba.”

“Vậy thì nghe lời ba nói, tháng sau ba lập tức sang Anh đón con.”

Cô không nhịn được nói: “Anh điên rồi sao? Thật sự để cho anh và thằng bé ở chung, chẳng khác nào thông báo với thiên hạ là anh có một đứa con trai.”

Anh nghe vậy khẽ cười, “Thông báo thiên hạ thì sao? Em cho là tháng sau anh và em không chuyển chỗ ở cho thằng bé, thì tháng sau mọi người trong thiên hạ cũng sẽ không biết anh có con riêng sao?”

“Lời này của anh là có ý gì?” Cô chất vấn.

Lúc này họ vào phòng ăn đã được một tiếng rồi, cũng vừa ăn xong, quản lý vội vã đi tới, xin lỗi nói: “Thật ngại quá! Tần Tường, bên ngoài đột nhiên có rất nhiều phóng viên, tôi thấy tạm thời mọi người khoan hãy ra ngoài thì tốt hơn.”

Mục Thần Nhất nhìn cô nói, “Thế nào? Anh nói không sai chứ?”

Cô oán hận nói: “Có phải anh gây ra không? Nếu không phải anh quá huênh hoang. . . . .”

“Huênh hoang? Vậy thì anh lập tức huênh hoang thêm lần nữa!” Anh đột nhiên ôm lấy con trai, hỏi: “Phầm Nhất, bên ngoài có rất nhiều đèn flash, con có sợ không?”

Phầm Nhất lớn tiếng nói: “Không sợ!”

“Tốt! Quả nhiên là con trai của Mục Thần Nhất!” Anh cười rồi đẩy cửa ra, trực tiếp bước ra ngoài.

Tim Tần Tường muốn nhảy ra ngoài, đứng tại chỗ cũng không được, mà cùng đi ra ngoài cũng không được, chần chờ mười mấy giây, rốt cuộc cắn răng một cái, cũng lao theo ra cửa.

Nhiều phóng viên như vậy không biết là lấy được tin tức từ đâu, như ong vỡ tổ bao vây nhà hàng nhỏ chật kín, khi bọn họ thấy Mục Thần Nhất vừa ra tới thì vô số ánh đèn flash, máy chụp hình, máy quay phim, microphone, cùng nhau áp sát về phía Mục Thần Nhất, đám người kia cũng ủa lên.

“Anh Mục, xin hỏi cậu bé này là ai?”

“Anh Mục, rốt cuộc anh và cô Tần Tường là quan hệ gì?”

Anh phá tan tầng tầng lớp lớp đang bao vây, không trả lời bất cứ câu hỏi nào, bình tĩnh đến trước xe thì Tần Tường cũng đã chạy tới. Cô vội vàng tìm kiếm chìa khóa trong túi xách, một bên vừa muốn ngăn cản đám đông phóng viên đang hướng microphone vào người cô để hỏi chuyện, hiện trường quá thật rất lộn xộn.

“Tránh xa cô ấy ra!” Mục Thần Nhất đột nhiên nổi giận, hướng về phía người phóng viên đứng gần bên cạnh Tần Tường quát lên: “Còn chặn xe nữa, tôi không chịu trách nhiệm bất kỳ hậu quả gì có thể xảy ra tiếp theo.”

Đám phóng viên bị anh đàn áp, hơi lui về phía sau một hai bước, Tần Tường cũng nhân cơ hội mở cửa vọt vào trong xe.

Lấy tay vén mấy lọn tóc rối loạn, quay đầu lại thấy Mục Thần Nhất không nhanh không chậm từ tốn ngồi vào xe với con trai.

“Xem anh gây ra cái gì này.” Cô oán giận nói: “Làm sao bây giờ?”

“Về thẳng khách sạn với anh, ngày mai anh đưa Phàm Nhất về Mỹ.” Anh sửa sang quần áo lại cho con trai, cái vẻ mặt chuyên tâm tỉ mỉ đó tựa như một người ba vô cùng yêu thương con.

Tần Tường lái xe ra khỏi đám đông, trong xe cô hỏi: “Có thể nói cho em biết, chuyện này ranh giới cuối cùng của anh là gì không?”

“Ranh giới cuối cùng?” Anh dùng tay vỗ nhẹ vào ghế, khẽ ngâm nga The four seasons của Antonio Vivaldi, khả năng lĩnh ngộ âm nhạc của Phàm Nhất rất tốt, ở bên cạnh ngâm nga với ba, còn dùng tay đánh nhịp.

“Kết hôn có được không?” Anh đột nhiên nói.

Tâm trạng của Tần Tường rối loạn, tay lái suýt chút nữa nắm không vững.

“Anh nói cái gì?!” Cô không nghe lầm chứ?

“Anh và em, kết hôn.” Anh nghiêng người tựa vào đầu cô, sâu xa cười nói: “Em yêu, xin chú ý lái xe, sinh mạng một nhà ba người chúng ta đều nằm trong tay em.”

Cô cố gắng vứt bỏ tạp niệm, toàn tâm toàn ý lái xe, nhưng mà cả ngày hôm nay suy nghĩ của cô vẫn trong trạng thái khẩn trương cao độ và hỗn loạn, muốn nghiêm túc lái xe quả thật rất khó. Cũng may trên đường xe không nhiều lắm, bọn họ nhanh chóng đến khách sạn của Mục Thần Nhất.

Mục Thần Nhất vẫn bằng Phàm Nhất đi về phòng Tổng thống của mình trong cái nhìn chăm chú của mọi người, để cho thằng bé vào phòng nghỉ ngơi trước, sau đó anh quay lại lấy một chai rượu ở trong quầy bar, hơn nữa còn rót cho Tần Tường một ly.

“Em cần uống một ngụm rượu để bình tĩnh lại, xem ra hôm nay thân sắc của em rất không tốt.” Điều bộ cười cười của anh làm cho cô cảm thấy có mùi nguy hiểm.

“Mỗi lần anh cho em uống rượu đều có ý đồ bất lương.” Cô khẩn trương nhìn anh. Lần đầu tiên anh cho cô uống rượu, kết quả nụ hôn đầu của cô bị đoạt đi, lần thứ hai cô uống rượu, cơ thể cũng bị anh chiếm luôn, hôm nay anh lại đang suy tính cái gì? Kết hôn? Đúng rồi, trên đường về anh nói muốn kết hôn.

“Tại sao đột nhiên nói muốn kết hôn?” Cô vẫn cho là kết hôn đối với anh chính là ác mộng, là gánh nặng.

Anh một hơi uống cạn ly rượu, “Năm năm rồi, chẳng lẽ em chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn?”

Cô kinh ngạc ngẩn ngơ tại chỗ, cố gắng để cho đầu óc mình có thể suy nghĩ rõ ràng mạch lạc câu hỏi của anh. Kết hôn sao? Không phải là cho tới nay cô chưa từng nghĩ đến, mà là hoàn toàn không dám nghĩ đến. Bởi vì đối tượng là Mục Thần Nhất, cái tên công tử nhà giàu vạn người mê này, có lẽ anh có thể trở thành một người tình vô cùng tốt, nhưng tuyệt đối không phải là một ông chồng tốt, tình yêu của anh là nhất thời và lại còn thiếu tính nhẫn nại về thời gian, càng không nói đến trách nhiệm của một người chồng và một người cha. Đối mặt với một người như vậy, kết hôn là một từ quá xa vời mà chỉ có thể tồn tại ở một người khác, thế thì làm sao cô có thể nghĩ đến?

Cô sợ, không phải là hậu quả sau khi bọn họ công khai mối quan hệ, mà là sợ anh vì trốn tránh trách nhiệm mà rời xa cô và Phàm Nhất, đúng, đây mới thật sự là điều cô vẫn luôn lo sợ.

“Anh thật sự muốn kết hôn?” Cô liếc nhìn anh. Những cô nàng hâm mộ kia, những người tình kia, anh đều không cần rồi à?

“Đúng vậy.” Anh trêu mến nhìn cô, “Đây là lần đầu tiên anh cầu hôn em.”

Cô cắn chặt đôi môi, tâm tư rối ren thay đổi dữ dội, đồng ý? Hay không đồng ý?

“Nếu em cảm thấy bối rối như vậy, anh có thể cho em thêm thời gian suy nghĩ.” Anh không dồn ép cô trả lời ngay. “Có điều anh nhất định sẽ dẫn Phàm Nhất về Mỹ, đi theo anh học âm nhạc.”

Cô nhìn cánh cửa đang đóng kín bên cạnh, không thể thấy mặt con trai, nhưng mà hẳn là Phàm Nhất đang nóng lòng mong chờ một ngày sẽ được ở chung với ba đúng không? Dù sao cũng tốt hơn biết bao nhiêu lần so với việc bỏ thằng bé lại một mình ở Anh.

“Được, em đồng ý.” Cô đồng ý đối với sắp xếp của anh dành cho con trai. “Chuyện kết hôn, em sẽ trả lời anh sau.”

Cô có quá nhiều băn khoăn, không giống như anh vậy, cứ nói gió là gió, nói mưa là mưa. Hôn nhân là chuyện cả đời, là cam kết giữa hai người với nhau,

cô cũng không muốn giống cô bạn Đinh Mẫn Tuệ vậy, một lát ly hôn, một lát kết hôn, xem hôn nhân như là quán rượu vậy.

Quan trọng nhất là, cô không biết thực chất Mục Thần Nhất đã sẵn sàng chưa, cô cần thời gian xem xét rốt cuộc anh có bao nhiêu thành ý đối mặt với chuyện hôn nhân của họ, gánh vác trách nhiệm và nghĩa vụ trong cuộc hôn nhân này.

“Vậy thì để chúc mừng cho đêm nay, em đừng đi, ở lại đây được không?” Anh thừa cơ được voi đòi tiên mời mọc cô.

“Anh điên rồi? Nếu để cho phóng viên phát hiện em ở lại đây một đêm, ngày mai chúng ta sẽ phải lên đầu đề rồi.”

Anh đùa cợt nói: “Em cho là em rời khỏi đây, chúng ta sẽ không lên đầu đề sao?”

Nghĩ đến trận chiến khi nãy của đám phóng viên kia, cô thật sự đau đầu, điều Mục Thần Nhất vừa nói hoàn toàn có khả năng biến thành sự thật.

“Ở lại đi! Giường ở đây làm anh cảm thấy ngủ không được thoải mái, cả người đều khó chịu.” Ngón tay của anh nhẹ nhàng cời nút áo của cô.

“Phẩm Nhất đang ở kế bên đấy!” Cô muốn cạy ngón tay của anh ra, nhưng tiếc là sức lực của anh mãi luôn lớn hơn cô.

“Vậy chúng ta qua phòng khác đi.” Anh bế ngang cô lên, đi thẳng vào căn phòng đối diện, dùng chân đá cánh cửa, tuyệt đối không để cho cảnh xuân bên trong lộ ra ngoài.

Lúc kích tình đạt đến đỉnh điểm Tần Tường khẽ rên lên, “Anh có biết không, nếu như chúng ta thật sự kết hôn, em tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ người phụ nữ nào leo lên giường anh.”

“Anh biết rõ mà.” Ngón tay của anh quấy luyến trên cơ thể cô, cơ thể dính chặt vào nhau.

“Có lẽ anh sẽ mất đi rất nhiều lạc thú đó.” Lời này của cô giống như nhắc nhở, cũng giống như giễu cợt, trong lời nói còn lộ ra sự ghen tuông mà chính cô cũng không ý thức được.

Anh cười dùng miệng ngăn chặn cô lại, thân thể tấn công như sóng triều khiến Tần Tường không còn dư thừa tinh lực mà tiếp tục đầu võ mồm với anh.

Cô gái ngốc này, chẳng lẽ cô không biết, sau khi anh thừa dịp cô say rượu để có được cô, cũng đã không còn qua lại với những cô gái khác.

Năm năm qua người tình của anh tuy nhiều, nhưng cũng chỉ là tượng trưng, làm lá chắn cho cuộc sống riêng của anh mà thôi, anh hoàn toàn không tiếp xúc cơ thể thân mật với những cô gái kia. Mấy cô người tình kia đều cho rằng anh bị “bất lực” hay khuyết điểm gì đó nên âm thầm suy đoán sau lưng anh, chỉ có cô nàng ngốc nghếch này, thật sự cho rằng mấy năm nay anh còn lưu luyến mấy bông hoa kia, không thể dứt ra khỏi bụi hoa, Minh Thiên Tăng cũng chê cười anh một phen.

Đến lúc nên kết hôn rồi, nếu không cô mãi mãi sẽ không biết rốt cuộc trong lòng anh đang suy nghĩ điều gì, đang mong muốn điều gì.

Mồ hôi nóng nhỏ xuống, tình triều như tham vọng khó thỏa mãn.

~ Hết chương 8 ~

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 9

Editor: Thoa Xù

Quả nhiên, ngày hôm sau tất cả các phương tiện truyền thông tin tức lớn đều ùn ùn đăng tải bài viết “Thần Zeus Mục Thần Nhất và người tình cũ Tần Tường cùng nhau dùng cơm”, trong đó rất nhiều bài báo còn viết sinh động như thật, đưa bé trai rất thân thiết với Mục Thần Nhất, ngoại hình của hai người cũng hơi giống nhau, có thể là con riêng của anh.

Mỗi ngày ở bên ngoài khách sạn tụ tập hàng loạt phóng viên chờ đợi Mục Thần Nhất xuất hiện, chuẩn bị tiến hành theo dõi để viết báo, ngay cả trước cửa nhà của Tần Tường cũng đậu không ít xe của phóng viên, giám sát chặt chẽ suốt hai mươi bốn giờ.

Tần Linh vén he hé màn cửa sổ ra, nhìn ra bên ngoài, “Ha, nhìn xem mặt trận này còn tưởng rằng Tổng thống Mi đến nhà chúng ta rồi. Chị à, chị thật là có bản lĩnh, không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng liền khiến mọi người đều kinh ngạc mà!”

Tần Tường ngồi trên sofa cắn móng tay, mẹ nắm tay cô thân thiết hỏi: “Con gái này, rốt cuộc là con muốn thế nào? Thật sự không kết hôn, để cho Phẩm Nhất suốt đời không lộ ra ánh sáng sao?”

“Có điều cho dù con có thật sự muốn che giấu cả đời cũng không thể rồi, chuyện bây giờ chính là phải giải quyết vấn đề như thế nào.” Mẹ Tần kiên quyết nói: “Gọi Mục Thần Nhất đến đây, để mẹ hỏi nó, nó không muốn kết hôn sao?”

“Đừng vậy! Con gái của ba đâu thể để cho người khác đùa bỡn được!” Ba Tần vẫn rất tức giận.

“Hôm qua anh ấy có cầu hôn con rồi.” Tần Tường nhỏ giọng nói.

“Cái gì?” Máy người cùng nhau bỏ nhào về phía cô, “Vậy con nói sao?”

“Con còn chưa đồng ý.”

Mẹ Tần nói: “Có phải con bị đần độn không? Nếu cậu ta đã chịu trách nhiệm, tại sao con lại không đồng ý? Loại chuyện như vậy, người chịu thiệt thòi vẫn luôn là phụ nữ.”

Tần Linh cũng hưng phấn nói: “Chị à, nếu bây giờ hai người kết hôn sẽ giống như Beckham và Victoria vậy á! Có trước cưới sau.”

Mẹ Tần mắng: “So ai không so? Beckham là loại đàn ông nào, sau khi kết hôn còn trắng hoa muốn chết, mẹ ghét nhất đấy!”

Tần Tường thở dài, cô sợ mình sẽ trở thành Victoria thứ hai a!

“Phẩm Nhất đâu? Ý của Phẩm Nhất thế nào?” Mẹ Tần yêu đứa cháu ngoại này nhất, hôm qua Phẩm Nhất ở lại khách sạn chưa trở về, làm bà mắng Tần Tường cả buổi.

“Hình như thằng bé. . . . . Rất thích ở chung với ba.” Phẩm Nhất vừa nhìn thấy ba cũng vô cùng phấn khích, nhìn thấy cô liền trầm lặng ít nói, chẳng lẽ cô làm mẹ thất bại đến vậy sao?

“Đó là chuyện đương nhiên rồi!” Tần Linh không có bạn trai cố định, cũng nghiêm nhiên giờ giọng từng trải, “Trời sinh con cái có tính ý lại vào cha, trong mắt bọn chúng, ba đều là anh hùng, mẹ không thể nào so sánh được.”

Mẹ Tần vội vàng thuyết phục, “Con xem, đến Phẩm Nhất cũng không thể tách rời ba nó, chuyện này con còn băn khoăn cái gì? Mẹ thấy Mục Thần Nhất là người rất tốt, tuổi trẻ tài cao lại tao nhã lễ độ, nhất định là do ngày thường con quá hiếu thắng, làm việc không nể mặt người ta, nếu không thì sao cậu ta có thể không cưới con?”

“Mẹ, sao mẹ lại bị hạ gục nhanh như vậy chứ? Mẹ chỉ mới gặp mặt anh ấy có một lần, từ trước đến giờ anh ấy trong ngoài đều không đồng nhất, mẹ thật sự không nên ép hôn vậy được?” Tần Tường không biết phải làm sao.

“Cái này sao gọi là ép hôn chứ? Con cũng lớn rồi, đứa nhỏ cũng đã năm tuổi, sớm nên kết hôn rồi. Cho dù không có Mục Thần Nhất, sớm muộn gì mẹ cũng sẽ tìm đàn ông gả con đi.” Mẹ Tần nghiêm mặt.

“Được rồi, mọi người hãy tha cho con đi có được không? Ngay cả Mục Thần Nhất cũng đã nói sẽ cho con thời gian suy nghĩ, sao mọi người lại dồn ép con chặt như vậy? Áp bức nữa là con đi đó nha.” Ở bên ngoài phải trốn tránh phóng viên bao vây, ở nhà phải mệt mỏi đối mặt với sự săn đuổi của người nhà. Cuộc sống của cô từ trước đến giờ luôn bình yên có quy luật, Mục Thần Nhất vừa xuất hiện đã khiến cho tất cả mọi chuyện đều rối tung lên, người đàn ông này vốn là khắc tinh trong cuộc đời cô.

Buổi tối cô nhận được điện thoại của Mục Thần Nhất, “Ngày mai anh về Mỹ, anh dự định sẽ dắt Phẩm Nhất theo.” Trong lời nói của anh không có chút giọng điệu thương lượng.

“Được rồi, em phải đến Tokyo dự buổi hòa nhạc, tạm thời không thể đi cùng hai người rồi.” Cô ở chỗ này cũng trong tình trạng kiệt sức, hận không thể bỏ trốn ngay lập tức.

“Vậy bọn anh chờ em.” Anh trầm giọng nói: “Đừng để cho anh chờ quá lâu, em biết tính nhẫn nại của anh rồi đó.”

Cầu hôn vẫn là loại giọng điệu này, tính khí người này có lẽ là cả đời cũng không thay đổi được.

Cô để điện thoại xuống, dùng hết sức lực toàn thân, thở ra một hơi thật dài.

Máy bay vừa đến Tokyo, người phụ trách đón tiếp Tần Tường ở sân bay chính là nhà đầu tư của buổi hòa nhạc, và George sang trước cũng chạy đến.

Vừa gặp mặt, Tần Tường cũng cảm thấy vẻ mặt của George rất không thích hợp, nhưng ở trước mặt người ngoài anh không tiện phát tác.

Nhà đầu tư là ông Hill, chủ công ty thương mại của Nhật Bản, ông ấy vô cùng sùng bái kỹ năng chơi đàn của Tần Tường, cho nên chủ động đề nghị bỏ vốn tài trợ, tổ chức hàng loạt buổi biểu diễn cá nhân của cô tại Đông Nam Á.

Hôm nay khi ông nhìn thấy Tần Tường thì không mời cô đi ăn giống như lần trước, mà chỉ nói: “Cô đi đường cũng mệt rồi, tôi thấy hay là cô về khách sạn nghỉ ngơi trước đi.”

Cô nhìn ông Hill, lại nhìn George, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Sắc mặt George nặng nề đưa cho cô tờ báo, “Biểu hiện phản kích của em ở Đài Loan, truyền thông Nhật Bản cũng đã đưa tin rồi.”

Trên báo viết lại chuyện từ lúc cô và Mục Thần Nhất vào rồi ra khỏi khách sạn, nội dung đại khái giống với báo chí Đài Loan đã viết.

Tần Tường gấp tờ báo lại, bỏ vào trong túi xách, không có bình luận gì về bài báo, ngược lại hỏi: “Nơi biểu diễn đã chuẩn bị xong chưa? Em muốn xem qua sân khấu trước.”

Hai người đàn ông đều hơi giật mình, George chần chờ nói: “Shirley, hội trường bên kia có thể cũng có phóng viên.”

“Có phóng viên thì sao? Chẳng lẽ em phải lẩn trốn họ cả đời sao?” Thái độ của cô rất kiên quyết.

George hết cách rồi, liếc nhìn ông Hill, đôi phương cũng đành phải gật đầu.

Xe từ sân bay lái thẳng đến hội trường tập luyện của buổi hòa nhạc, một đám phóng viên đã chờ sẵn từ trước, cho nên cô vừa xuống xe thì đã có phóng viên bước lên muốn hỏi, còn cô được cấp dưới của ông Hill hộ tống vào trong hội trường.

“Em xem đi, đây đều là do em tự gây ra phiền phức.” Khi George và Tần Tường đi riêng với nhau, rốt cuộc không nhịn được mở miệng. “Sao em lại muốn công khai quan hệ với Phạm Nhất, còn có mối quan hệ của hai mẹ con em với Mục Thần Nhất nữa?”

“Vé bán thế nào rồi?” Đột nhiên cô hỏi một chuyện không liên quan.

Anh hơi sững sốt, nói: “Đều đã bán hết rồi.”

“Nếu bây giờ em muốn diễn thêm một buổi nữa, anh cảm thấy có được không?” Tần Tường đứng rên sân khấu, ánh đèn đã mở lên, khắp nơi đều chiếu sáng rực rỡ.

Anh lại suy nghĩ một chút, “Chắc là không có gì đâu!”

“Bây giờ em dùng giá trị tin tức, cho dù giá vé có cao gấp đôi, cũng sẽ có người mua vé thôi.” Khóe miệng của cô giật giật, không biết là đang cười nhạo thế giới này hay là cười nhạo bản thân mình.

George cau mày hỏi: “Sao em muốn công khai chuyện này? Em đâu cần dựa vào chuyện này để nâng cao sự nổi tiếng của mình.”

“Có một số chuyện không phải là ý của em.” Cô cũng rất bất đắc dĩ, trong thế giới tình cảm, vẫn là Mục Thần Nhất điều khiển cô tiến lên hoặc lùi bước, anh không cho phép cô thay đổi hoặc làm lung lay cuộc sống của bọn họ, mỗi lần thay đổi đều phải do anh làm chủ.

George lập tức hiểu rõ, “Là do Mục Thần Nhất yêu cầu?”

“Em không biết anh ấy đang nghĩ cái gì, em cho là anh ấy thích cảm giác được các cô gái vây quanh cả đời.”

George trầm mặc thật lâu, sau đó buồn buồn nói: “Anh ta yêu em.”

“Cái gì?” Tần Tường xoay người lại.

“Một người đàn ông, sau khi gặp được người phụ nữ mình thật sự yêu, mới có thể suy tính đến chuyện kết hôn với cô ấy, kết hôn đối với đàn ông mà nói có quá nhiều hàm ý, sự nghiệp, tự do, các mối quan hệ và các loại quyền lợi đều phải thay đổi, nếu anh ta thật sự muốn kết hôn, nhất định là anh ta đã thật sự yêu cô gái đó rồi. Người đàn ông giống như Mục Thần Nhất, cái gì cũng có, không cần một cuộc hôn nhân để chỉnh trang cuộc sống của anh ta đâu.”

Cô nghiêm túc nghe George phân tích, chỉ có lời của George, người vừa có quan hệ mật thiết với cuộc sống của cô, lại không có liên quan đến cuộc sống của Mục Thần Nhất, mới khiến cho cô cảm thấy thật sự có thể chấp nhận tin tưởng, nhưng mà. . . . .

“Muốn Mục Thần Nhất chuyên tâm yêu thương một người, anh cảm thấy điều này có thể sao?” Cô vẫn không thể tin được.

“Em chưa từng hỏi anh ta sao?” George hỏi ngược lại.

“Em phải hỏi anh ấy cái gì đây? Hỏi là có phải anh ấy thật sự yêu em hay không? Có thể bảo đảm sau này chỉ yêu duy nhất một mình em hay không à?” Cô lắc đầu, “Em không dám hỏi, cũng sợ anh ấy trả lời không được câu trả lời mà em muốn, hoặc là anh ấy có nói vậy em cũng không tin.”

George khẽ mỉm cười, “Thì ra vấn đề mấu chốt là ở chỗ em à. Cô gái, luôn tràn đầy hoài nghi với tình yêu.”

Cô cúi đầu, “Em nghĩ, sau khi buổi biểu diễn kết thúc em sẽ hỏi anh ấy.”

Anh không muốn chờ đợi, mà cô cũng không muốn phải chờ đợi.

Buổi tối ở khách sạn, Tần Tường tắm xong, mở ti vi thấy đang phát một chương trình về âm nhạc, rất đúng lúc đối tượng giới thiệu chính là Mục Thần Nhất. Lúc này tiết mục đã phát được một nửa, người chủ trì nói đến chủ đề đang nóng nhất.

“Gần đây, chuyện Mục Thần Nhất và nữ nghệ sĩ Violon nổi tiếng Tần Tường từng có năm năm tình cảm lại nổi lên mặt báo, mới đây lại bùng nổ trên tất cả các bài báo, phóng viên phát hiện Tần Tường và Mục Thần Nhất trước sau tới Đài Loan, hơn nữa còn dẫn theo một bé trai cùng nhau vào nhà hàng ăn cơm. Bé trai này rất thân thiết với Mục Thần Nhất, ngoại hình rất giống nhau, mặc dù quan hệ giữa bọn họ thật sự rất rõ ràng, nhưng người trong cuộc vẫn một mực né tránh câu hỏi của phóng viên, chuyện này sau lưng chắc chắn là che giấu một bí mật rất lớn. Dưới đây là hình ảnh mới nhất mà phóng viên Đài Loan truyền về từ Mi.”

Trên ti vi phát hình ảnh rất rõ ràng Mục Thần Nhất ở trong biệt thự của mình bơi lội nô đùa vui vẻ với Phẩm Nhất.

Tần Tường chưa từng thấy Phẩm Nhất vui vẻ hạnh phúc như vậy, cũng chưa bao giờ thấy Mục Thần Nhất hớn hờ thả lỏng như vậy, không cần đến người trong cuộc như cô thừa nhận, chỉ cần thoáng nhìn qua ngoại hình, cũng có thể thấy được bọn họ có quan hệ huyết thống. Huống chi, giọng nói trẻ con non nớt của Phẩm Nhất còn xuyên thấu qua thiết bị microphone nghe trộm của phóng viên, truyền ra ngoài một cách rõ ràng --

“Ba, chân của con đau quá, trong nước có thủy quái!”

Anh ôm con cười, “Nói bậy, trong hồ bơi làm sao có thể có thủy quái chứ? Nhất định là ngâm nước quá lâu nên chân bị chuột rút rồi, để ba xem thử.”

Camera của phóng viên ghi lại toàn bộ hình ảnh không hề che giấu này.

Là anh cố ý. Tần Tường nhìn thấu hành động của anh, cô biết biệt thự Mục Thần Nhất là đất tư nhân, đất đai trong vòng ba cây số anh cũng đã mua hết, không được sự cho phép người ngoài không thể tùy ý ra vào, sao phóng viên có thể dễ dàng len vào vùng lân cận chụp hình chứ? Hoàn toàn là do anh cố ý để cho phóng viên đạt được mục đích, để cho toàn thể giới đều biết mối quan hệ thật sự của anh và Phẩm Nhất, anh lười phải giải thích với mọi người, cho nên dứt khoát lợi dụng truyền thông, trực tiếp thông báo.

Người đàn ông này, làm bất cứ chuyện gì cũng hoàn toàn không để ý đến hậu quả, bất luận là ông chủ, truyền thông, hoặc là những người hâm mộ và đám tình nhân của anh, thậm chí là miệng lưỡi người đời, anh đều có thể không quan tâm.

Nhìn ra ngoài một chút, bây giờ ở Mi đã là sáng sớm, cô bấm số điện thoại ở biệt thự của Mục Thần Nhất.

Nhận điện thoại lại là Phẩm Nhất, “Xin chào, tôi là Mục Phẩm Nhất, xin hỏi tìm ai ạ?”

Tần Tường nhẹ nhàng nói: “Phẩm Nhất, là mẹ.”

“Mẹ? Con thật sự rất nhớ mẹ đó! Khi nào thì mẹ về Mi ạ?” Phẩm Nhất chưa bao giờ nhiệt tình hỏi thăm cô như vậy.

Mắt của cô đã ươn ướt. “Mẹ sẽ về nhanh thôi, con kêu ba nghe điện thoại được không?”

“Dạ.” Nghe thấy Phẩm Nhất chạy ra xa, lớn tiếng kêu, “Ba, là điện thoại của mẹ đấy!”

Cô cảm giác giống như là đợi rất lâu rồi, mới đợi được giọng của Mục Thần Nhất, “Đã trễ thế này rồi sao vẫn chưa nghỉ ngơi?”

Tần Tường cầm điện thoại, đột nhiên không biết nên nói gì.

“Thế nào? Xảy ra chuyện gì rồi sao?” Giọng của anh hơi gấp gáp.

“Không có, không có chuyện gì, chỉ là vừa xem ti vi thấy hình ảnh anh và Phẩm Nhất bơi lội với nhau, cho nên em gọi điện thoại tới hỏi thăm một chút, Phẩm Nhất bơi như vậy có cảm lạnh không?” Cô đang nói cái gì vậy, căn bản là nghĩ một đằng nói một nẻo.

“A, không có gì, kỹ năng bơi lội của Phẩm Nhất rất tốt, đáng lẽ anh phải dạy thẳng bé bơi lội sớm hơn.” Anh quay đầu gọi Phẩm Nhất: “Phẩm Nhất, đi mặc quần áo vào, bộ hôm qua mới mua đó, lát nữa ba dẫn con đi Disneyland!”

Trong điện thoại có thể nghe được tiếng Phẩm Nhất hoan hô ầm ĩ, Tần Tường lẳng lặng nghe, nhẹ giọng hỏi: “Mục Thần Nhất. . . .”

“Hà?”

“Chuyện kia, em đã suy nghĩ kỹ.”

“Chuyện gì?” Anh chính là cố ý giả bộ không hiểu.

Tần Tường tăng hăng một cái, “Chính là chuyện kết hôn.”

“À.”

Anh trả lời một cách khô khan khiến cho cô gần như không biết tiếp theo nên nói thế nào.

“Nếu hai người vội đi ra ngoài thì đi trước đi, tối nay em gọi lại.” Cô cảm thấy giống như mình đang bị chồng và con trai lạnh nhạt vậy, trong lòng rất không thoải mái.

Mục Thần Nhất bật cười, “Cô gái ngốc, em lại ăn đám chua của ai rồi?”

Cô lớn tiếng thở dài, “Anh đó, lại bắt nạt em.”

“Trở về nhanh một chút, buổi chiều anh sẽ đi đặt giáo đường.” Anh thật sự rất nóng lòng, nhưng mà chờ một chút, cô còn chưa có nói rõ cuộc là mình đã quyết định thế nào, sao anh lại . . . .

“Anh chắc chắn là em nhất định sẽ gả cho anh như vậy sao?” Ở bên này điện thoại cô cong môi lên.

Anh khẽ cười nói: “Con trai đang ở trong tay anh, em còn dám chạy đi đâu? Được rồi, bớt nói nhảm, gia hạn cho em xuất hiện trong vòng ba ngày, nếu quá hạn sẽ không đợi.”

Lần nào cũng đều là anh ngắt điện thoại, lần này cũng không ngoại lệ.

Tần Tường lặng lẽ thất thần. Cứ như vậy sao? Cứ như vậy bán mình cho anh? Còn tặng kèm một đứa con trai? Sao giống như đang nằm mơ vậy? Vừa rồi trong điện thoại rõ ràng muốn nói chút gì đó, kết quả là đến cuối cùng lại không nói. Vốn là cô muốn nói: Mục Thần Nhất, anh có yêu em không? Hoặc là nói: có phải là vì yêu mới quyết định kết hôn với em không? Cho dù mình nói trước một câu: Mục Thần Nhất, em yêu anh, sau đó chờ nghe anh trả lời lại: anh cũng vậy, vậy cũng xem là hoàn toàn đạt được mục đích. Kết quả lại là, cô không nói gì, anh cũng không nói gì, hôn lễ cũng đã được quyết định.

Hoang đường, ở bên cạnh Mục Thần Nhất tiết tấu luôn luôn nhanh như vậy, muốn không hoang đường là không thể nào a!

Buổi hòa nhạc ở Tokyo bắt đầu thế nào, kết thúc như thế nào, trong đầu Tần Tường gần như không có lưu lại bao nhiêu ấn tượng, có thể nói là cô dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành tất cả công việc của mình, sau đó bay thẳng đến New York.

Mục Thần Nhất không đến sân bay đón cô, chỉ gọi cho cô một cú điện thoại, bảo cô đến biệt thự của anh.

Kiều ngạo như thế, lại không sẵn sóc người khác, Tần Tường bĩu môi, đành phải bắt taxi đến ngoại ô New York, biệt thự riêng của Mục Thần Nhất.

Xe mới vừa tiến vào khu biệt thự, Tần Tường đã cảm thấy nơi này rất không thích hợp. Xung quanh có một số xe ra vào, cảnh tượng rất náo nhiệt.

Lại là những phóng viên đang âm thầm theo dõi? Tâm trạng của cô hơi xấu đi.

Sau khi xe lái vào khu biệt thự, quản gia đứng ở bên cạnh xe mở cửa cho cô, “Cô Tần, mời bên này.”

Găng tay màu trắng dẫn dắt cô tới một thế giới khác, Tần Tường gần như không dám tin vào mắt mình.

Trước biệt thự có một đài phun nước cực lớn, có rất nhiều khách khứa, mặc lễ phục, gió ly rượu, mỉm cười chào cô.

Phẩm Nhất đột nhiên xuất hiện, hôm nay thẳng bé mặc bộ lễ phục màu trắng, đẹp trai như một hoàng tử.

“Mẹ, sao bây giờ mẹ mới đến? Con thật sự rất đói bụng a!”

“Cái này, đây là chuyện gì vậy?” Cô hoảng hốt nhìn về phía trước -- Mục Thần Nhất, giống như vị vua trong thế giới cổ tích vậy, dáng dấp cao ngạo và tao nhã nhất đứng bên cạnh hồ nước, từ tốn đưa tay về phía cô.

Cô giống như bị trúng tà vậy, từ từ đi về phía anh, không tự chủ đặt tay vào trong tay anh.

“Thưa Cha, cô dâu của con đã đến rồi, nghi thức có thể bắt đầu.” Mục Thần Nhất nói.

Sau đó, cô nghe được giọng của Cha xú, “Mục Thần Nhất, con có nguyện ý cưới Tần Tường làm vợ, cả đời yêu thương cô ấy, tôn trọng cô ấy, bất luận là sinh lão bệnh tử, không bao giờ phản bội lại cô ấy không?”

“Con nguyện ý.” Giọng của anh rõ ràng và bình tĩnh trước hồ nước trong veo thuần khiết.

“Vậy thì, Tần Tường, con có nguyện ý gả cho Mục Thần Nhất, cả đời yêu thương cậu ấy, tôn trọng cậu ấy, bất luận là sinh lão bệnh tử, không bao giờ phản bội lại cậu ấy không?”

Cô ngơ ngác nhìn vào mắt Mục Thần Nhất, tất cả tinh thần đều giống như bị đôi mắt sâu thẳm kia hút vào, đôi môi ngáp ngừng nói, không phát ra tiếng.

Mục Thần Nhất cúi đầu, mỉm cười nói bên tai cô: “Em yêu, em đang do dự cái gì? Khách khứa đều ở đây nhìn chúng ta đấy!”

“Con.....con nguyện ý.” Cô thì thầm.

“Ta nhân danh Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần, tuyên bố các con kết làm vợ chồng.” Cha xú chúc phúc cho bọn họ, khách khứa cũng đồng loạt đứng lên nói lời chúc mừng và ca ngợi.

Đầu óc Tần Tường vẫn là một mớ hỗn độn, còn chưa rõ ràng tình hình. Khách khứa đến đây có không ít nhân vật nổi tiếng trong giới âm nhạc, cô đều

quen biết, khó tránh khỏi có vài người sẽ than phiền trách móc cô: “Cô thật là biết giữ bí mật nha, rõ ràng có với Mục Thần Nhất một cậu con trai đáng yêu như vậy lại còn gạt chúng tôi, đến khi kết hôn mới thông báo với mọi người.”

Cô cười khỏ giải thích, “Có một số việc là nằm ngoài kế hoạch, cho nên không tiện nói, thật xin lỗi.”

Tiệc cưới kéo dài đến khuya, ngoại trừ khách khứa bên ngoài, Mục Thần Nhất còn thận trọng lựa chọn mấy nhà truyền thông tương đối lớn đến tham dự, có thể thấy được, hôn lễ hôm nay lại trở thành đầu đề cho giới giải trí.

Thật vất vả mới tránh được mọi người bên ngoài, trở lại bên trong biệt thự, Mục Thần Nhất gọi cô đang định lên lầu lại, “Em đi đâu đó? Phòng của chúng ta ở đây.”

“Làm sao em biết được phòng ở đâu chứ, đều là một tay anh sắp xếp hết.” Cô rên lên một tiếng, rốt cuộc cũng có thể bày tỏ được bất mãn của mình. “Phải chuẩn bị hôn lễ sao không nói một tiếng với em? Bây giờ bộ dáng của em thế này, nhất định trở thành cô dâu mất mặt nhất rồi.”

Mục Thần Nhất kéo cô vào phòng, vây cô lại trong lòng mình, cười nói: “Mục Thần Nhất anh chọn cô dâu chỉ có thể là cô dâu đẹp nhất thế giới, trang điểm đậm không thích hợp với em, anh thích dáng vẻ tự nhiên của em hơn.”

“Cứ như vậy, chúng ta coi như đã kết hôn rồi?” Cô vẫn như rơi vào trong giấc mơ.

“Thiếu cảm giác chân thật à?” Anh cười xấu xa hôn lên môi cô, “Anh có thể nhanh chóng nói cho em biết cái gì mới là chân thật nhất.”

Tần Tường thở gấp, “Anh bày ra âm mưu này bao lâu rồi?”

“Lâu rồi.”

“Cuối cùng là bao lâu hả?”

“Em có chấp vấn đề này như vậy làm gì?”

Tầm mắt của Mục Thần Nhất chuyển từ cơ thể lên ánh mắt cô, “Thế nào?”

“Lời vừa rồi anh nói trong hôn lễ, thật sự xuất phát từ trong đáy lòng sao?” Cô ôn nhu hỏi.

Mục Thần Nhất chưa từng thấy vẻ mặt này của cô, dịu dàng như nước, lại có sự băn khoăn nghi ngờ và e sợ.

“Là câu nói cả đời không rời bỏ kia sao?” Anh nhếch miệng, “Anh cũng không dễ dàng thề thốt, nếu như đã lên tiếng, chính là lấy sinh mạng mình làm bảo đảm.”

“Thật sự?” Cô tiến đến một bước hỏi: “Nhưng cho tới bây giờ anh cũng chưa có nói qua anh yêu em.”

“Em quan tâm những lời này đến như vậy sao? Có một số đàn ông có thể nói những lời này bên tai những cô gái mỗi ngày, nhưng mà không có nghĩa là những lời nói đó nhất định xuất phát từ sự chân thành.”

“Em muốn nghe, cho dù là anh đang gạt em.”

“Không có lòng tin với anh à?” Lòng này anh nhủ lại, lại giãn ra, “Được rồi! Hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta, nguyện vọng đầu tiên của cô dâu xinh đẹp của anh đương nhiên sẽ được đáp ứng.”

“Anh yêu em.” Anh nói những lời này, đồng thời hôn lên khóe môi cô.

Thật ra thì phụ nữ rất dễ dụ dỗ, anh thầm nghĩ. Cho dù là người phụ nữ kiêu ngạo gai góc như Tần Tường, gặp phải tình cảm dịu dàng cũng sẽ phải ngoan ngoãn nộp vũ khí, sớm biết dịu dàng một chút cô sẽ đầu hàng, lúc đầu mình vốn không cần dùng nhiều tâm tư như vậy để hấp dẫn sự chú ý của cô.

Sau này vẫn còn dây dưa với cô nàng này cả đời, còn không biết phải vượt qua cuộc chiến này cả đời thế nào đây! Anh có dự cảm, hôn nhân của anh chắc chắn sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, tối nay không muốn lo nghĩ đến những thứ này, để ngày mai hăng nghĩ đến đi.

~ Hết chương 9 ~

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Hoàng Kim* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 10

Editor: Thoa Xù

“Mẹ, bữa sáng con muốn ăn pizza, có được hay không?” Phẩm Nhất nằm bò bên cạnh bàn nhìn Tần Tường mang tạp dề, nhỏ giọng đề ra yêu cầu của mình.

“Không được, “ Cô quả quyết bác bỏ đề nghị của con trai, “Sáng sớm ăn pizza sẽ không tốt cho tiêu hóa, hơn nữa loại đồ ăn vặt này không tốt cho sức khỏe, không có chút dinh dưỡng nào, không tốt cho cơ thể của con.”

“Thằng bé muốn ăn thì mua là được rồi, “ Mục Thần Nhất đi tới, vỗ vỗ đầu con trai, “Nhưng mà mẹ nói đúng đó, loại đồ ăn vặt này không có dinh dưỡng, thỉnh thoảng ăn một lần thôi, hiểu chưa?”

“Dạ hiểu.” Phẩm Nhất gật đầu.

Mục Thần Nhất đi đến sau lưng Tần Tường, “Em yêu, có việc gì cần anh giúp Không?”

“Hừ! Không cần, đại thiếu gia, lúc nào cha con hai người cũng muốn em thay phiên phục vụ hết, giống như em đồng thời gả cho hai người vậy đó.”

Kết hôn gần một tháng, Tần Tường còn chưa thích ứng được với cuộc sống hôn nhân, trước kia muốn ngủ mấy giờ dậy cũng được, bữa sáng bữa trưa đều giải quyết ở bên ngoài, cuộc sống vô cùng tự do thoải mái. Nhưng bây giờ vẫn chưa tới tám giờ, cha con Mục Thần Nhất sẽ tới ầm ĩ trên giường cô, một già một trẻ ôm bụng tội nghiệp nhìn cô bảo là đói bụng rồi, làm cho cô không thể không mở đôi mắt buồn ngủ đi ra làm cơm cho bọn họ. Giống như lời mẹ nói là tìm được nơi chốn nương nhờ cả đời, nhưng căn bản là ký ức ước bán thân làm bảo mẫu cả đời cho người ta a!

Sau khi trứng chiên được đặt lên bàn, hai cha con đưa mắt nhìn vào đĩa, vẫn không động tay.

“Sao còn không ăn? Không phải đói bụng sao?” Cô ra lệnh, “Nhanh một chút, hôm nay Phẩm Nhất còn phải đến trường học báo danh, Thần Nhất, không phải lát nữa anh còn có buổi diễn tập sao?”

“Bà xã à, sau này có thể thay đổi món đa dạng chút được hay không? Luôn là trứng chiên, bánh bao, sữa tươi, anh ăn đến độ không còn cảm giác ngon luôn rồi.” Mục Thần Nhất nhìn trứng chiên trong đĩa, vẻ mặt giống như không thể chịu đựng nổi.

“Mẹ, trên ti vi nói đồ ăn nhiều dầu mỡ không tốt.” Phẩm Nhất đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng đẩy cái đĩa đến trước mặt Tần Tường.

Tần Tường trừng mắt, “Hai cha con anh nếu chê đồ em nấu không tốt, sau này có thể tự mình làm.” Bực nhất là, trong nhà đâu phải không có đầu bếp, Mục Thần Nhất luôn quảng chuyện làm điểm tâm cho cô. Cô cũng bẽ bộn công việc mà, không chỉ bị tước đoạt quyền lợi ngủ nướng, còn phải tranh thủ thời gian nấu ăn, tiếp tục như vậy nữa cũng mau chóng biến thành thiếu phụ lớn tuổi rồi.

“Nếu không được ăn bữa sáng do chính tay bà xã làm, thì làm sao có thể có hương vị gia đình thật sự chứ?” Mục Thần Nhất nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nhưng mà vẫn giải quyết hết đĩa trứng chiên, đồng thời yêu cầu con trai, “Phẩm Nhất, ăn hết bữa sáng, dù sao đây cũng là do mẹ vất vả làm ra đó, sau khi ăn xong, ba sẽ đưa con đến trường học, có được không?”

“Được ạ!” Phẩm Nhất rất nghe lời ba, hai ba cái liền ăn hết bữa sáng.

“Anh ra ga ra chờ em.” Mục Thần Nhất dẫn con trai ra cửa.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, đã tám giờ rưỡi, đã hẹn với hiệu trưởng của trường chín giờ gặp mặt, vì vậy không thể đến trễ được.

Lúc Tần Tường đang chuẩn bị khóa cửa, bên ngoài tường rào giống như có động tĩnh gì đó, sau đó có cái gì rơi xuống từ tường rào. Cô nghe tiếng động bước qua thì nhìn thấy, ánh mắt định hình ngay lập tức, lại là một con dao găm dính máu?

Trong nháy mắt trí nhớ nhanh chóng trở lại sáu năm trước, khi đó cô gần như thường xuyên liên tục nhận được “quà tặng” đe dọa, nhưng mà mấy năm gần đây những thứ đó cũng không có xuất hiện nữa, cô cho rằng đó là trò đùa dai kích động của ai đó, mặc dù đã từng báo cảnh sát, nhưng cuối cùng vẫn không giải quyết được gì.

Chuyện cách đây lâu như vậy, tại sao đột nhiên lại có một cây dao xuất hiện ở nhà mới của cô? Đối tượng mục tiêu cây dao này nhắm vào là Mục Thần Nhất, hay là cô?

“Chuyện Phẩm Nhất đi học anh không có thông báo cho giới truyền thông chứ?” Bị cây dao kia làm ảnh hưởng, dọc đường đi Tần Tường cũng hơi lo sợ bất an, tinh thần hoảng hốt. Cô muốn báo việc này cho Mục Thần Nhất biết, nhưng Phẩm Nhất vẫn còn ở bên cạnh, cô không tiện nói, cô không muốn tăng thêm gánh nặng cho tâm hồn bé nhỏ của thằng bé.

“Yên tâm đi! Em nghĩ con trai chúng ta là hoàng tử William chắc?” Anh cười bước xuống xe.

Hiệu trưởng đã đợi bọn họ lâu rồi, bởi vì Mục Thần Nhất và Tần Tường đều là người nổi tiếng, vì vậy hiệu trưởng vô cùng coi trọng chuyện nhập học của Phẩm Nhất. Trường này nổi tiếng vì đã đào tạo ra những sinh viên âm nhạc tài năng, tuy tuổi Phẩm Nhất còn nhỏ, nhưng mà trải qua kiểm tra, nhà trường sẽ đánh giá được khả năng âm nhạc thiên phú của thằng bé mà đặc cách phê duyệt cho thằng bé nhập học trước thời hạn.

Tần Tường giao Phẩm Nhất cho thầy giáo của thằng bé, dặn dò con trai, “Phẩm Nhất, nhất định phải ngoan nghe lời của thầy giáo nha. Buổi tối mẹ sẽ tới đón con.”

“Có thể nói ba cùng tới đón con hay không?” Bây giờ lúc nào Phẩm Nhất cũng muốn dính lấy ba.

Cô nghiêm mặt lên, “Không được, công việc của ba rất bận.”

Mục Thần Nhất ngồi xổm xuống, ân cần nói: “Được, ba hứa với con, buổi tối nhất định tới đón con.”

Tần Tường đứng bên cạnh len lén nhéo anh.

Lúc ra khỏi cổng trường, hai người lên xe, cô nói ra nỗi bất mãn lớn nhất trong lòng mình, “Lần nào ở trước mặt con cũng đều là anh đóng vai hiền còn em phải đóng vai ác, như vậy sẽ làm Phẩm Nhất nghĩ rằng em là bà mẹ tồi tệ, đến nỗi sẽ nảy sinh ác cảm với em.”

“Em đã đọc qua sách tâm lý trẻ em à?” Anh cười cho xe chạy, “Anh chỉ cảm thấy cách em quản giáo con quá khắt khe, khi còn là người tình của em thì hoàn toàn khác. Mặc dù em cũng thường xuyên nổi giận với anh, nhưng khi em nằm trong tay anh thì rất là dịu dàng, thế nào mà về mặt luôn lạnh lùng với con trai, Phẩm Nhất cũng không dám gần gũi với em.”

Cô tức giận muốn nhào qua cầu véo cánh tay anh, “Mục Thần Nhất, anh là đồ quý phong lưu! Chỉ nói hư nói vượn.”

Anh dùng cánh tay chống đỡ đòn tấn công của cô, “Sao nói tới con là em cứ nói đến chuyện anh phong lưu này nọ thế chứ? Em đây là không thông suốt, kỹ năng biểu đạt ngôn ngữ cần phải được tăng cường.”

Tần Tường hừ một tiếng nói: “Quý phong lưu chính là quý phong lưu, mấy hôm trước em còn nhận được điện thoại phụ nữ gọi thẳng tới phòng ngủ kìa, nếu không phải là người tình của anh thì làm sao biết số điện thoại phòng ngủ của anh chứ?”

“Phụ nữ?” Anh nghĩ nghĩ, “Là ai? Tên gì?”

“Làm sao em biết? Chỉ nghe thấy cô ta hello một tiếng, sau đó liền tắt máy, có lẽ là sau khi nghe được giọng của em, không muốn nói chuyện với em chứ gì!” Tần Tường càng nghĩ càng giận, “Rốt cuộc là anh vẫn còn vương vấn không dứt (*) với bao nhiêu cô hả?”

“Anh không thích ăn ngó sen (*), cái gì mà vương vấn không dứt chứ? Xin lỗi anh không hiểu nhiều thành ngữ lắm.” Mục Thần Nhất cười ha ha, trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ, ai lại thần bí gọi điện thoại cho anh như vậy?

(*) Tần Tường nói “Ngẫu đoạn tỉ liên” nghĩa là vương vấn không dứt được, đầu lia ngó ý còn vương tơ lòng. Ngẫu còn có nghĩa là ngó sen nên Thần Nhất mới bảo là không thích ăn ngó sen.

Lúc xe chạy ra khỏi cổng trường, một chiếc Porsche màu đỏ chạy lướt qua họ hấp dẫn sự chú ý của Tần Tường, “Xe này nhìn thấy quen quen?” Cô cố gắng nghĩ xem đã gặp qua ở đâu.

Mục Thần Nhất liếc nhìn một cái, “Đường phố New York đông đúc, xe như vậy đầy ra đó, có gì lạ đâu.”

Tần Tường thu hồi tầm mắt, “Gần đây hoạt động của anh nhiều không?”

“Ừ, cũng tạm tạm, có chuyện gì sao?”

“George đã giúp em sắp xếp, có thể tổ chức một buổi hòa nhạc độc tấu riêng ở Golden Hall Vienna, có lẽ là vào tháng sau, nếu em phải đi, Phẩm Nhất sẽ phải giao cho anh chăm sóc đó.”

Mục Thần Nhất bức bối hỏi: “Em vẫn không thay người đại diện à? Cái tên George đó có gì tốt?”

“George thì sao? Mấy năm nay anh ấy tận tâm tận lực lo cho công việc của em, cũng xem như là bạn tốt của em, sao mỗi lần anh nghe đến tên hoặc là nhìn thấy anh ấy thì mặt mày lập tức ảm đạm, làm cho em cũng ngại giới thiệu George với anh.”

“Không cần, giữa bọn anh không cần giới thiệu. Anh thấy anh ta vốn không phải tận tâm tận lực vì công việc của em, mà là tận tâm tận lực với em kìa, tên đó thực chất là Hạng Trang vũ kiếm, ý tại Bái công (*).”

(*) Liên quan đến sự kiện Hồng Môn yếm: Lỗ công Hạng Vũ bày tiệc ở Hồng Môn, mời Bái công Lưu Bang đến dự, mục đích là giết chết Lưu Bang. Nhưng sau khi nghe Lưu Bang giải bày, Hạng Vũ muốn từ bỏ ý định. Mưu thần của họ Hạng là Phạm Tăng không cam tâm, sai Hạng Trang vũ múa kiếm giúp vui, tìm cơ hội giết chết Lưu Bang. Nhưng vì Hạng Bá ngăn trở, nên không thành công. Đây là sự tích “Hạng Trang vũ kiếm, ý tại Bái công”. Nay thường dùng để nói người bề ngoài che đậy bằng lý do chính đáng, nhưng thực chất là có dụng ý khác.

Lúc này cô mới bám lấy lời anh nói và chất vấn: “Không phải anh nói là không hiểu nhiều thành ngữ sao? Ngược lại điển tích này lại dùng rất chính xác à? Xem ra vừa rồi là anh cố ý giả bộ ngờ ngẩn để lừa gạt em?” Cô không đứng đắn dùng đầu ngón tay cạ vào sau lưng anh, “Nói, rốt cuộc là vẫn còn liên hệ với những ai?”

“Bức cung sao? Nhưng anh cũng nhắc nhở em, bây giờ anh đang lái xe.” Mục Thần Nhất mới không sợ cô, nếu tay của cô còn chơi xấu, anh sẽ lập tức

dừng xe lại hung hăng phản kháng.

Đột nhiên, Tần Tường kêu lên, “Stephany!”

“Cái gì?” Bị tiếng la của cô làm giật mình, “Sao tự dưng lại nhớ đến cô ta?” Anh đã không còn ấn tượng với cô gái kia.

“Chiếc xe kia, chiếc Porsche màu đỏ vừa ngừng ở cổng trường Phàm Nhất là của Stephany, em đã thấy mà!” Cô đột nhiên kích động.

Mục Thần Nhất không hề để tâm, “Chắc là em nhìn nhầm rồi, xe giống nhau rất nhiều.”

“Không, em sẽ không nhìn lầm đâu, trước ghế lái của Stephany có treo một dây chuông hơi đặc biệt, vừa rồi trong chiếc xe đó cũng treo một dây giống y như vậy.”

“Cho dù là cô ta thì sao?” Anh vẫn không để tâm, “Có lẽ cô ta đang làm chuyện riêng, cho nên cũng dừng xe ở đó thôi!”

“Mục Thần Nhất, dừng xe!” Trực giác phụ nữ nói cho Tần Tường biết, nhất định là có chuyện xảy ra. Con dao găm dính máu kia đột nhiên xuất hiện, cùng với đủ loại đồ nguyên rửa gửi đến cho cô trước đó, có lẽ chân tướng của những chuyện này sắp bị vạch trần rồi!

Cô nhìn thẳng vào Mục Thần Nhất, “Anh có thể xác định được ai sẽ biết số điện thoại phòng ngủ của anh không?”

“Có lẽ là nhiều người biết lắm!” Anh nhìn về mặt của cô, thắc mắc: “Em cảm thấy người gọi điện thoại chính là Stephany à.”

“Em gần như có thể khẳng định.” Lúc đó trong điện thoại truyền đến tiếng thở dốc nặng nề, giống như đang cố gắng đè nén một loại cảm xúc. Trực giác nói cho cô biết, Stephany đột nhiên xuất hiện trước cổng trường của Phàm Nhất, không phải là tình cờ.

“Quay đầu xe, trở lại trường học!” cô gấp gáp nói: “Nhanh lên!”

Mục Thần Nhất nghĩ nghĩ, không lập tức lái xe, mà lấy điện thoại ra gọi cho một người bạn, “Lâm Đạt, gần đây cậu có gặp qua Stephany không? Đúng, Stephany. Cô ấy thế nào rồi?”

Không biết đối phương nói cái gì, nhưng về mặt của anh lập tức đông cứng lại, để điện thoại xuống, không cần Tần Tường thúc giục nữa, anh nhanh chóng quay đầu xe lại, dùng hết tốc độ lái về phía trường học.

Tần Tường nhìn thấy về mặt này của anh không khỏi cảm thấy sợ hãi, “Thế nào? Stephany cô ấy . . . .”

“Cô ấy bị bệnh tâm thần phân liệt nhẹ, lâu rồi không đóng phim. Năm trước bị đưa đến bệnh viện tâm thần trị liệu, gần đây mới vừa trốn khỏi bệnh viện, những người xung quanh đều không biết cô ấy đi đâu, nhưng mà cô ấy lái xe của mình.” Anh thuật lại từng câu từng chữ.

Hai người rùng mình, bọn họ đều biết ý nghĩa sau lưng những chuyện này có thể dẫn đến điều gì.

Ông trời ơi! Cầu xin ông phù hộ Phàm Nhất bình an vô sự! Tần Tường nắm chặt hai tay đặt lên môi, cả người đều đang run rẩy.

Mục Thần Nhất đặt tay lên vai cô, vỗ nhẹ nhẹ, trấn an cảm xúc của cô.

Cũng may là xe hai người rời đi không bao xa, rất nhanh đã quay trở lại trường học.

“Hai anh chị có việc gì sao?” Nhân viên quản lý trường học thấy chiếc xe đột ngột xông vào trường học thì hoảng sợ.

Hai người bọn họ cùng xuống xe, không kịp giải thích nữa lập tức xông thẳng vào tòa nhà của trường học.

Phòng học của Phàm Nhất ở lầu ba, khi bọn họ chạy lên dọc theo cầu thang, từng hợp nghe thấy tiếng thét chói tai của một người phụ nữ, tiếng thủy tinh vỡ tan, và tiếng khóc của bọn trẻ từ trên lầu truyền đến.

Lòng của Tần Tường cũng vỡ nát rồi, cô chưa từng chạy nhanh như hôm nay vậy, mấy bước dài liền vọt đến trước phòng học phát ra tiếng động. Vừa mới đứng lại, cảnh tượng trước mắt làm cho cô hoàn toàn sợ ngây người.

Chỉ thấy Stephany tóc tai bù xù, rõ ràng là thần trí mơ hồ, một tay đang cầm con dao, một tay kéo Phàm Nhất, từng bước một đi về phía cửa sổ. Mà cửa sổ hình như đã bị thứ gì đó đập vỡ từ bên trong, thủy tinh bể tan tành đầy đất. Chủ nhiệm lớp bảo vệ những đứa trẻ khác lui vào một góc phòng học để trốn tránh.

“Stephany, cô đừng làm chuyện điên rồ!” Tần Tường thấy Phàm Nhất bị bắt quả thật tinh thần rối loạn, vọt vào muốn giành lại con trai, nhưng mà Stephany kẻ dao lên cổ Phàm Nhất, uy hiếp thét chói tai, “Cô không được qua đây! Nếu không tôi lập tức giết chết con trai cô!”

“Mẹ, ba, mau cứu con đi!” Tiếng khóc của Phàm Nhất bóp chặt trái tim Tần Tường, cô không kiềm chế được bước về phía trước mấy bước.

“Tần Tường! Đừng lộn xộn!” Từ phía sau Mục Thần Nhất kéo cô lại, nhỏ giọng nói: “Để anh nói chuyện với cô ta.”

Mặc dù anh rất hồi hộp, nhưng lúc này lại mỉm cười nhìn Stephany, ra vẻ thoải mái chào hỏi, “Hey, Stephany, đã lâu không gặp.”

“Mục?” Stephany nhìn anh, dường như không thể tin được, trong phút chốc có phần vui mừng quá đỗi, nhưng chẳng mấy chốc lại biến thành căm phẫn. “Anh không hề yêu em, anh yêu con đàn bà kia, anh cứ nhiên kết hôn với cô ta, lại còn sinh ra tên tạp chủng này! Em hận anh!”

Mục Thần Nhất mỉm cười chậm rãi bước từng bước một đến gần cô ta, “Stephany, anh nghĩ là em đã hiểu lầm rồi, không phải là anh kết hôn với cô ấy rồi mới có con, mà là trước đó không khéo nên mới có đứa con trai này, anh bị bắt buộc, bắt đắ dĩ mới kết hôn với cô ấy, anh không muốn để cho đứa bé không có ba.”

“Có thật không?” Cô ta có vẻ hơi thả lỏng, “Tại sao trước đó anh bỏ rơi em, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi cho em?”

“Anh có gọi mà, gọi tới công ty của em, bọn họ không có nói với em sao? Anh nhấn lại rất nhiều lần đó!” Anh cẩn thận từng li từng tí bịa ra lời nói dối để kéo dài thời gian.

Tần Tường vừa hoảng sợ vừa nhìn chăm chăm con dao trong tay Stephany, lo lắng cô ta sẽ thương tổn đến Phẩm Nhất, bên tai lại nghe thấy Mục Thần Nhất bịa lời nói dối lung tung, có phần dờ khóc dờ cười.

Nếu không phải cô có đầy đủ tự tin, hiểu rõ con người anh, mới nghe qua, thật sự giống như là Mục Thần Nhất uất ức bị ép buộc có con phải cưới, thật ra thì người bị hại thật sự phải là cô mới đúng.

Cô lặng lẽ âm thầm nháy mắt với Phẩm Nhất, Phẩm Nhất rất thông minh, từ từ ngừng khóc, đứng yên chờ cứu viện.

Lúc này cô cảm thấy Stephany hẳn là bị Mục Thần Nhất khống chế rồi, liền lặng lẽ tìm cơ hội thích hợp chuẩn bị chạy ra ngoài gọi điện thoại báo cảnh sát.

Stephany tỉnh mắt, sau khi chú ý thấy cử động của cô khác thường, lớn tiếng nói với Mục Thần Nhất: “Mục, anh không yêu con đàn bà kia phải không? Vậy thì anh giết cô ta đi!”

Anh quay đầu lại liếc nhìn Tần Tường, lại hỏi Stephany, “Anh lấy cái gì giết cô ấy đây? Anh không có dao mà!”

Tần Tường lập tức hiểu ý của anh, anh muốn Stephany chủ động ném con dao qua.

Nhưng Stephany mặc dù điên khùng, cũng không hề ngu ngốc, cô ta biết chỉ khi mình còn vũ khí trên tay, Mục Thần Nhất mới có thể ngoan ngoãn nghe lời. Vì vậy cô ta chỉ vào mảnh vỡ thủy tinh trên mặt đất, “Anh dùng những mảnh thủy tinh kia cắt đứt cổ cô ta đi, để em nhìn thấy máu của cô ta!”

Trong lòng Mục Thần Nhất rất lo âu, nhưng vì không muốn chọc giận Stephany, anh từ từ cúi người xuống, từ dưới đất nhặt lên một mảnh vỡ thủy tinh, đồng thời trong lòng thầm đo lường tính toán khoảng cách giữa Stephany với cửa sổ, khoảng chừng hai ba bước. Mặc dù lâu ba không cao lắm, nhưng vẫn rất nguy hiểm, cho nên ngoại trừ phải cướp lại con dao từ trên tay cô ta, còn phải giữ cho cô ta cách xa cửa sổ, mới có thể hoàn toàn bảo đảm an toàn tính mạng cho Phẩm Nhất.

“Thần Nhất, không phải là anh thật sự muốn giết em chứ?” Mặt Tần Tường đầy nước mắt, giọng nói thút thít hỏi anh, dường như vô cùng sợ hãi lùi về phía sau mấy bước.

Mục Thần Nhất sững sờ, nhưng mà từ trong ánh mắt của Tần tường, anh nhìn thấy không phải là sợ hãi mà là kiên định. Cô đang phối hợp đóng kịch với anh để cứu con của họ, nhưng mà làm sao mới có thể đánh lừa được ánh mắt của Stephany đây?

Anh cố ý bước sang bên cạnh một bước, dùng lưng mình ngăn cản tầm mắt của Stephany, cùng với Tần Tường, ba người cùng ở trên một đường thẳng.

Tần Tường vội vàng nhỏ giọng nói: “Dù cho phải thật sự ra tay cũng không sao hết, nhất định phải làm cho cô ta tin tưởng, anh ra tay đi!”

Tay của anh hơi run rẩy, làm sao anh có thể thật sự thương tổn đến Tần Tường?

Nhưng mà sau lưng anh Stephany lại điên cuồng kêu, “Các người đừng giỡn trò, nếu không tôi lập tức giết chết con trai của các người!”

Mục Thần Nhất vừa đi đến trước mặt Tần Tường, cánh tay như làm bằng chì, nặng nề nâng lên không nổi.

“Đừng, Mục, cứ như vậy, dùng thủy tinh cắt đứt cổ họng của cô ta đi! Con đàn bà này đáng chết! Tôi nguyện rửa cô, sớm muộn cũng có một ngày sẽ gãy tay gãy chân giống như mấy con chim, mấy con búp bê vải kia vậy! Hà...! Rốt cuộc tôi cũng đợi được đến ngày này rồi!” Stephany muốn nhìn thấy rõ ràng, cũng bước sang bên một bước, tiếp tục hét to.

Lời của cô ta hoàn toàn xác minh được nhưng suy đoán của Tần tường, “Đừng do dự.” Cô dùng tiếng khóc để che giấu sự thúc giục của mình.

Rốt cuộc Mục Thần Nhất cũng giơ tay lên, thủy tinh lạnh lẽo sắc bén chạm vào trên cổ Tần Tường, cảm giác rùng mình khiến cho da thịt trên cô sồn gai ốc.

Lúc này Phẩm Nhất không kiềm được lớn tiếng kêu, “Ba, đừng làm mẹ bị thương!”

Tần Tường chủ động nắm lấy tay của anh, nhìn qua giống như đang muốn đoạt lấy mảnh thủy tinh, nhưng kỳ thật ngược lại cắt mảnh thủy tinh vào cơ thể mình.

Trong chớp mắt cảm thấy mảnh thủy tinh cắt một đường vào da thịt, Mục Thần Nhất hết sức kinh hoàng, anh không ngờ Tần Tường thật sự ra tay tự cứu mình. Máu tươi cứ theo mảnh thủy tinh chảy xuống cơ thể cô, cơ thể cô mềm nhũn, ngã lộn trên đất.

Anh hận không thể lập tức ôm cô đi bác sĩ, nhưng vì Phẩm Nhất, anh còn phải thực hiện màn biểu diễn cuối cùng, “Stephany, cô ấy chết rồi.”

Phẩm Nhất cho là mẹ thật sự bị ba giết chết, lập tức khóc lớn hơn, tiếng khóc của thằng bé khiến cho vẻ mặt của Stephany biến hóa không ngừng, “Cô ta chết rồi? Cô ta thật sự đã chết rồi?” Mặc dù cô ta tận mắt thấy cảnh này, nhưng vẫn không thể tin được. “Em không tin, em mới không tin!”

“Em có thể tới xem thử mà!” Anh dịu dàng nói: “Stephany, trong tất cả những người tình của anh, em là người theo anh lâu nhất, khoảng thời gian chúng ta ngọt ngào bên nhau em đều quên hết rồi sao?”

“Mục, Mục à, em rất yêu anh, em yêu anh nhiều như vậy mà!” Cô ta dùng một tay che mặt, khóc lóc thảm thiết.

Cô ta buông lỏng bàn tay đang tóm lấy Phẩm Nhất, từng bước một đến gần Mục Thần Nhất, đi tới trước cơ thể Tần Tường, cúi đầu nhìn kỹ xem có phải cô đã chết thật rồi không. Trong phút chốc cô ta cúi đầu, đột nhiên Mục Thần Nhất vùng khuỷu tay lên, đánh thật mạnh vào gáy cô ta, cô ta lập tức ngã nhào trên đất, con dao cũng văng vào trong góc.

Bảo an đội sẵn ngoài cửa lập tức vọt vào, trói chặt Stephany lại.

Mục Thần Nhất vừa quay đầu lại nhìn về phía con trai, vô cùng may mắn là thằng bé chỉ bị hoảng sợ, không có gì đáng ngại. Anh vội vã nói với chủ nhiệm lớp của Phẩm Nhất: “Phiên thầy chăm sóc cho Phẩm Nhất giúp tôi.” Sau đó ôm lấy Tần Tường, lấy tay ấn thật chặt lên vết thương của cô, cuống cuồng xông xuống lầu.

Máu tươi nhỏ giọt từ trên lầu đến trong xe, Mục Thần Nhất xé áo sơ mi của mình băng bó vết thương giúp cô, không ngừng gọi, “Tần Tường, em tỉnh lại đi, không được ngủ, nói chuyện với anh đi!”

“Phẩm Nhất, Phẩm Nhất . . . .” Cô lẩm bẩm gọi.

“Thằng bé ổn rồi, không có việc gì, an toàn rồi.” Anh vội vàng trấn an cô, “Em cố chịu đựng nha, anh đưa em đến bệnh viện cấp cứu.”

Cái cô nàng ngốc nghếch này, xuống tay với bản thân mình cũng không biết nặng nhẹ sao?

“Nếu em không muốn để cho Phẩm Nhất không có mẹ mà hận em cả đời, vậy thì em mau tỉnh lại cho anh!” Anh lớn tiếng gọi, xe gào rít lao ra khỏi trường học.

“Thần Nhất, “ Cô yếu ớt gọi tên của anh, “Có mấy lời, đêm hôm đó em quên nói với anh.”

“Có lời gì sau này hãy nói.”

“Không, em muốn nói ngay bây giờ, em sợ sau này không có cơ hội nữa.” Ý thức của cô bắt đầu hơi mơ hồ vì mất máu quá nhiều.

“Không cho nói bậy.” Anh ôm đầu cô vào ngực mình, “Sau này anh còn muốn cãi nhau với em mỗi ngày mà, còn nhiều thời gian để nói.”

“Thần Nhất, em...em yêu anh.” Cô trầm giọng ngậm nga, trong xe lắc lư, rốt cuộc cô cũng nói ra ba chữ này, sau đó như trút được gánh nặng thở ra một hơi.

Anh đã nói anh yêu cô, nhưng cô chưa bao giờ nói với anh những lời này. Cô đã sớm nghĩ tới nhất định phải tìm một cơ hội thích hợp để nói với anh, thật nghiêm túc nói cho anh biết rằng cô yêu anh, cô yêu anh rất rất nhiều năm, yêu tư chất âm nhạc tự nhiên của anh, yêu sự ngang ngược của anh, yêu anh không nói đạo lý, yêu mọi thứ của anh, có điều không ngờ là sẽ nói ra những lời đó dưới tình huống như vậy, dường như không thỏa nguyện lắm . . . .
Dần dần, dần dần, cô khép mắt lại.

Mục Thần Nhất hết hoảng vì sự thay đổi của cô, không kiềm được căng thẳng gọi to, “Tần Tường, không cho em ngủ! Coi chừng anh đánh em đó!”

Tần Tường hoảng hốt giống như trở lại cái ngày hạ sinh Phẩm Nhất, ngày đó là thời khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô, mà hôm nay cũng thế.

Hồi cuối

“Mẹ, mẹ, con mới luyện một bài hát mới, lát nữa con kéo cho mẹ nghe có được không?” Phẩm Nhất phấn khích nhún nhảy chạy đến ngồi xuống chiếc xích đu bên cạnh Tần Tường dưới cây ngô đồng, gơ cây violon lên cao giống như báu vật.

“Được.” Cô cười hân lên trán thằng bé.

Phẩm Nhất hồi phục rất tốt, sự kiện khủng bố mấy tháng trước, không lưu lại ám ảnh trong lòng thằng bé, đây là chuyện khiến cô rất vui mừng.

“Mẹ, sau khi mẹ sinh em gái, con sẽ dạy em ấy kéo đàn có được không?” Mặc dù em gái còn chưa ra đời, Phẩm Nhất đã nghiễm nhiên có cảm giác tự hào của người làm anh, ngày nào cũng quần lấy cô hỏi khi nào sẽ sinh em gái.

Tần Tường đành phải gật đầu, “Được, để cho con dạy em.”

“Phẩm Nhất, không được làm phiền mẹ, mẹ đang nghỉ ngơi.” Mục Thần Nhất túm con trai vút qua một bên, “Hôm nay thời gian luyện đàn của con còn chưa kết thúc!”

Phẩm Nhất vừa nghe nói, tức tối bữu môi bỏ đi.

Tần Tường cười nói: “Từ lúc nào thì anh bắt đầu trở thành người cha nghiêm khắc rồi hả?”

“Từ lúc người làm mẹ như em ngã bệnh, cần phải chăm sóc ngày đêm!” Ngón tay anh vén tóc cô lên, nhìn thấy vết sẹo bên trong. Mấy tháng qua, vết sẹo kia đã biến thành một đường màu đỏ, nhớ lại lúc ấy dọa người như vậy. Môi của anh nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo đó, “Không biết về sau có để lại sẹo hay không.”

“Nếu như để lại sẹo, anh có ghét bỏ hay không?” Dáng vẻ Tần Tường bữu môi trông giống hệt Phẩm Nhất.

Anh không nhịn được cười nháy nháy mắt, “Không biết được à, để anh suy nghĩ . . . .”

Thấy cô ra vẻ muốn nheo anh, anh vội vàng kéo tay cô lại, “Được rồi được rồi, đừng nhúc nhích, sẽ động thai khí đó.”

Cô lại ngồi yên, đột nhiên nói: “Mấy ngày nay em luôn nghĩ đến một chuyện, chuyện này khiến em vô cùng nhức đầu.”

“Chuyện gì?” Thấy vẻ mặt cô rất nghiêm túc, Mục Thần Nhất khó hiểu hỏi.

“Lúc trước anh đặt tên cho con trai là Phẩm Nhất, vậy con gái phải gọi là gì? Phẩm Nhị à?”

Mục Thần Nhất sờ vài giây, đột nhiên tuôn ra một tràng cười vang dội, cười đến vô cùng vui vẻ, đó là nụ cười từ tận đáy lòng lan ra, một loại âm thanh không hề nén được, âm thanh của hạnh phúc.

Tần Tường nhẹ nhàng ôm lấy anh, tựa vào trước ngực anh, âm thanh của hạnh phúc này thông qua cơ thể ấm áp của anh, dường như cũng tràn vào tận đáy lòng cô.

Mọi người trên đời này vẫn đang tìm kiếm lối ra trong mê cung tình yêu. Chỉ mong mọi người cũng có thể ra khỏi mê trận này, tìm được một hạnh phúc thuộc về mình.

Tin tưởng rằng nhất định sẽ gặp được!

[Hoàn]

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Hoàng Kim* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.